1893 — Α'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΕΦΗΒΟΥΣ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ ΠΕΜΤΟΝ, 1893 — ΠΡΩΤΗ ΕΞΑΜΗΝΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

Εὐθύμιος Μοναχὸς 1893 διὰ τὸ Τοσοντάκιον αὐτοῦ τὸν Θεοδωρόν

Ἱδρύθη τὸ ἔτος 1879

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΔΡΑΙΟΣ

1893

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἀδείας ἀνεδημοσίευσις τῶν ἐμπεριεχομένων.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἑλλάδι φρ. 5. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ χρυσᾶ φρ. 6.

Ἡ συνδρομὴ εἶνε προπληρωτέα καὶ ἐτησία, ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέχρι 31ης Δεκεμβρίου.

Ἐγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν συνδρομηταὶ καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ «ΔΙΔΗΛΑΣΕΩΣ»

Ἀδέτου	φρ. 2,50	καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου	φρ. 2,80
Χαρτοδέτου	» 3,50	καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου	» 4—

Εὑρίσκονται ὅλοι οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδεδομένοι τόμοι

Ἀποτελεῖται δ' ἕκαστος ἐκ 12 φυλλαδίων.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Ἀγαθότης (ἡ) σώζει 183
Ἅλας καὶ ἁλυκαί 90
Ἀλληλογραφία τῆς *Διαπλάσεως τῶν Παίδων* 15, 31, 47, 63, 78, 95, 110, 127, 142, 158, 174, 187
Ἀνακάλυψις νέου κόσμου *(μετὰ τριῶν εἰκόνων)* .. 56
Ἀπάντησις εἰς τὸν 34ον διαγωνισμὸν *(μετὰ εἰκόνος)* 43
Ἀποτελέσματα τοῦ 34ου διαγωνισμοῦ (Διηγήματος) 38
Αὐγοτάριχον 61
Βαρόμετρον (τὸ) 10
Βράβευσις (ἡ) τῆς εὐγνωμοσύνης 149
Γαριβάλδη (παιδικοὶ χρόνοι τοῦ) 151
Γάτα (ἡ) *(μετὰ τριῶν εἰκόνων)* 104
Γιγαντιαῖα δένδρα *(μετὰ εἰκόνος)* 9
Γλωσσοῦ (ἡ) 54
Γούτεμβεργ (Ἰωάννης) *(μετὰ εἰκόνος)* 72
Διαγωνισμὸς 36ος (Αὐσεις πνευματικῶν ἀσκήσεων). 16
» 37ος (Σύνθεσις παιδικοῦ πνεύματος) .. 30
» 38ος (Σύνθεσις πνευματικῶν ἀσκήσεων) 30
Δουλειὲς (ἡ) τοῦ Τὸμ *(μετὰ εἰκόνος)* 184
Δύο ἀδελφαί (αἱ) *(μετὰ εἰκόνος)* 72
Δύο φιλάργυροι (οἱ) 135
Δυσάρεστος παρεννόησις *(μετὰ τεσσάρων εἰκόνων)* 88
Δύσκολον πρόβλημα *(μετὰ εἰκόνος)* 37
Εἰς τὸ νοσοκομεῖον 6
Ἐλαιῶνες (οἱ) τῆς Ἀττικῆς 75
Ἐλαστικὸν (τὸ) κόμμι 138
Ἐντελὴς καθαρισμός 6
Ἔξυπνος (ὁ) Σωτήρης 107
Ἐργασία (ἡ) 185
ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ:
Ἡ εὖ ἠγμένη κόρη 76
Μανδήλιον (τὸ) 23
Ὑπόδειγμα εὖ ἠγμένης νεάνιδος 60
Ἦτο δύσκολος *(μετὰ εἰκόνος)* 168
Θυμὸς (ὁ) τῆς μελαχροινῆς *(μετὰ εἰκόνος)* 24
Ἵπποι (οἱ) τοῦ Ἁγίου Μάρκου *(μετὰ εἰκόνος)* ... 121
Ἱστορία ἑνὸς λουλουδιοῦ *(μετὰ εἰκόνος)* 152
Καζακοπούλου Σαπφὼ (εἰκὼν βραβευθείσης εἰς τὸν 29ον διαγωνισμόν) 185
Κακάον καὶ σοκολάτα 123
Καλοὶ (οἱ) εἶνε ὡραῖοι 54
Καλύβα (ἡ) καὶ τὸ παλάτι 92
Κίνδυνος (ὁ ἐκ τοῦ πλούτου) 139
Κυνήγιον τίγρεως εἰς τὰς Ἰνδίας 165
Κληρονόμος (ὁ) τοῦ Ροδινσῶνος. Μέρος Α'. *(μετὰ δώδεκα εἰκόνων)* 1, 17, 33, 49, 65, 81, 97, 113, 129, 145, 161, 177
Κοριτσάκι καὶ ἀρνάκι *(μετὰ εἰκόνος)* 120
Κυρία (ἡ) Καλόβολη *(μετὰ εἰκόνος)* 136
Κώδωνες (οἱ) τῶν Ἐκκλησιῶν 140
Λέαινα καὶ ναύτης 186
Δούλη (Παιδικὴ ἡλικία τοῦ μελοποιοῦ) 11
Μητέρα (ἡ) εἶνε εὐχαριστημένη *(μετὰ εἰκόνος)* 137
Μητρὸς δοκιμασία 117
Μικρὰ (ἡ) Βασκοπούλα *(μετὰ εἰκόνος)* 101
Μύρμηκες 171
Νοημοσύνη καὶ στοργὴ ζώων 124
Ὀλίγον ἀπ' ὅλα 13, 29, 61, 77, 93, 109, 125, 141, 157 [Ἀετὸς ἐν Κίνᾳ, 94.— Ἀμαζόνες *(μετὰ εἰκόνος)*, 141.—Ἀγατολικὴ παροιμία, 14.—Ἀνεπιτυχὴς αὐτοσύστασις 141. — Ἀνθρώπινος ἔθνος 61. — Ἀριθμὸς (ὁ) 18 καὶ ὁ βασιλεὺς Γεώργιος 142.—Ἀριθμὸς (ὁ) 7, 61.— Ἀριθμὸς (ὁ) 37, 27.—Ἀρσάκης (ὁ) 174. — Ἀρχαῖος ὑπολογισμός 109. — Ἀφηρημένος 110. — Ἀφροδίτη (ἡ) τῆς Μήλου *(μετὰ εἰκόνος)* 125. — Βαρόμετρον φυσικὸν 93.—Βάρος (τὸ) ἑνὸς μουσικοῦ τεμαχίου 94. — Βῆμα καὶ σύλλογος 14. — Γεωγραφικὴ παράδοσις περὶ Ἡρακλέους 110. —Γῆ (ἡ) βλεπομένη ἀπὸ τὰ ἄστρα 141.—Γηραιότερον (τὸ) δένδρον 158.—Γιαννάκης (ὁ) 142. —Γλῶσσα (ἡ μᾶλλον διαδεδομένη) 174.—Δέκα (αἱ) ἐντολαὶ τοῦ Γέφερσον 126.—Διατί ὁ Φεβρουάριος ἔχει 28 ἡμέρας 93. — Δύο ἄνθρωποι μὲ βαρύτητα 126.—Δῶσέ την εἰς κανένα πτωχὸν 14. — Ἐμεγάλωσα εἰς τὸν δρόμον 62. — Ἐξημερωθεὶς λέων 78.—Ἐπιφύλαξις (μία) 94. —Ἐρέχθειον (τὸ) *(μετὰ εἰκόνος)* 109.—Ἐφετεινὸς (ὁ) χειμὼν 30.—Θησεῖον (τὸ) *(μετὰ εἰκόνος)* 173.—Ἰούλιος Καῖσαρ 77.—Καλλιτέχνημα (τὸ) τῶν Λαπώνων 157.—Καρέας (ὁ) 123. —Λαμπρὰ ἐξήγησις 94.—Λέξις (ἡ) ἀμὴν 173. —Ληστὴς (ὁ) καὶ συκοφάντης 77.—Μακροβιότης (ἡ) τῶν πτηνῶν 109. — Μαυσωλεῖον (τὸ) *(μετὰ εἰκόνος)* 13. — Μὲ ποῖον ; 110. — Μοναδικὴ διεθνὴς συνέντευξις διδασκάλων 78. —Μῦλοι (οἱ) τῶν ἀρχαίων *(μετὰ εἰκόνος)* 61. —Ναὸς (ὁ) τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Αἰγίνῃ *(μετὰ εἰκόνος)* 77. — Ναὸς (ὁ) τῆς Ἀπτέρου Νίκης *(μετὰ εἰκόνος)* 157. — Νοσοκομεῖα διὰ τοὺς σκύλους 93 . — Ὀδοντα λγίας (κατὰ τῆς) 173.—Ὀδόντες (οἱ) 78. — Οἰκονόμοι (οἱ) τοῦ χρόνου 173. — Πάθημα (τὸ) ἑνὸς φιλαργαίου 126.—Παιδὶ μὲ γένεια 173.—Παρὰ πολὺ εὐγένεια 158.— Παρθενὼν (ὁ) 93. — Παράσιτος 62. — Παράδοξος ἰατρικὴ τῶν Κινέζων 30. — Περίεργον πείραμα 13.— Περιστερὰς συζυγικὴ ἀφωσίωσις 78.—Πόλις ἱδρυθεῖσα ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ 93.—Πολλαπλασιασμὸς 109,—Πολύτιμον χειρόγραφον 141.—Προστασία τῶν χρησίμων ζώων 141. — Πρώϊμος ἀνάπτυξις μεγάλων ἀνδρῶν 126. — Πρώτη θερμάστρα ἐν Ἀθήναις 62.— Πυραμίδες (αἱ) τῆς Αἰγύπτου *(μετὰ εἰκόνος)* 29. — Συνάδελφοι 94. — Σύρματα (τὰ) τῆς Νέας Ὑόρκης 77.—Τὰ ἐδοκίμασε ὅλα 158.— Τέλος (τὸ) τοῦ κόσμου 13. — Τέσσαρα (τὰ) θηρία τῆς Ἀφρικῆς 174. — Τραγοῦδι (τὸ) καὶ ἡ μακροζωία 13. — Τῶν λοιπῶν !... 62. — Ὑγιεινὴ καὶ πρόχειρος θεραπευτικὴ 14. — Χειμὼν (ὁ) τοῦ 1892 ἐν Ρωσσίᾳ 94.—Χιμπατζῆς (ὁ) 157. — Χρῆσις τῶν παγωτῶν 158.— Ψυχὴ καὶ χρυσαλλὶς 77.—Ὠφέλιμον φυτὸν 29].
Ὄνειρο τῆς Ἑλένης *(μετὰ εἰκόνος)* 75
Ὄνος καὶ λύκος 167
Παιδὶ καὶ σκύλος *(μετὰ εἰκόνος)* 169
Πάθημα (τὸ) τῆς Φωτεινῆς *(μετὰ εἰκόνος)* 181
Παιδικὸν πνεῦμα 14, 31, 47, 62, 78, 94, 110, 126, 142, 158, 174, 186
Παπκὰλ (παιδικὴ ἡλικία τοῦ) 21
Πάσχα (τὸ) 'ς τὸ χωριὸ 86

Πνευματικαὶ ἀσκήσεις 16, 32, 48, 64, 80, 96, 112, 128, 144, 160, 176, 188
Ποδήλατον (τὸ) 70
Ρούδενς (Πέτρος Παῦλος) *(μετὰ εἰκόνος)* 45
Ρουβουνίστρα (ἡ) *(μετὰ εἰκόνος)* 53
Συνδιάλεξις 107
Τάφος (ὁ) τοῦ Δεξίλεω *(μετὰ εἰκόνος)* 155
Τσιμαρόζας (ὁ μουσικὸς) 132
Φωλεὰ (ἡ) τῆς χελιδόνος 59
Φωλεαὶ τῶν χελιδόνων *(μετὰ δύο εἰκόνων)* 153
Χαρακτὴρ (καλὸς καὶ κακὸς) 102
Ψάρια (τὰ) καὶ τὰ μικρά των *(μετὰ εἰκόνος)* 25

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἄγγελος (ὁ) τῆς ἐν Μαραθῶνι νίκης 27
Ἐπιστροφὴ (ἡ) τοῦ ναύτου 58
Μένα (ἡ) καὶ ὁ Χάρος 91
Πετεινός (ὁ) *(μετὰ εἰκόνος)* 44
Σύννερο (τὸ) 135
Τραγοῦδι (τὸ) τοῦ πουλιοῦ 44
Φύλαξ (ὁ) ἄγγελος 69
Φωλιὰ (ἡ) 124

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 60 εἰκονογραφίας.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ 1893 — 3333.

ΚΑΘΕΤΑΙ ΗΣΥΧΑ ΗΣΥΧΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΥΝΕΙ Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ (ἴδε σελ. 6)

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE]

Α'

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΤΗΡ ΤΟΥ

«Μία ἐπιστολή, κύριε... Δὲν ἠξεύρω ἀπὸ ποῦ εἶνε...»

Ὁ θαλαμηπόλος παρουσίασε τὴν ἐπιστολὴν ἐπὶ δίσκου, ἢ κάλλιον εἰπεῖν, διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἐκράτει ἕνα δίσκον, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς ἔστρεφε καὶ μετέστρεφε καὶ ἐζύγιζεν ὀγκώδη φάκελλον, πλήρη γραμματοσήμων, ἐκ τόπων μακρυνῶν προερχόμενον.

Ἀλλ' ὁ κύριός του, ἀπησχολημένος εἰς τὴν συζήτησιν, δὲν ἔδιδε προσοχὴν εἰς αὐτόν.

«Καλλίτερα νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ νὰ ἐπισκεφθῇς τὴν Βιρμιγχάμην, τὸ Μάντσεστερ, τὸ Λήδς, ὅλα τὰ μεγάλα ἐργοστάσια, τὰ ὁποῖα ἐπιθυμεῖς νὰ γνωρίσῃς» ἔλεγε πρὸς τὸν υἱόν του.

«Ἔχομε πάντοτε καιρὸ καὶ γι' αὐτὸ τὸ ταξεῖδι·» ἀπήντα ἐκεῖνος. «Ἔσεῖς, πατέρα μου, θὰ εὐχαριστηθῆτε τόσο νὰ ἰδῆτε τὴν Νεάπολιν, τὴν Φλωρεντίαν, τὰς νέας ἀνασκαφὰς τῆς Ρώμης. Πᾶμε καλλίτερα 'ς τὴν Ἰταλία.»

Ἦτο Ἰούλιος, ἐπρόκειτο δὲ νὰ λυθῇ τὸ μέγα ζήτημα τοῦ ταξειδίου τῶν διακοπῶν. Ὁ κ. Βενιαμὶν Κλοακὲν καὶ ὁ υἱός του Παῦλος ἐπρογευμάτιζαν, ὁ εἷς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου. Ἦτο ἡ τακτικὴ των συνήθεια αὕτη, ἀφ' ὅτου ὁ μὲν εἶχεν ἀρχίσῃ τὰς σπουδάς του εἰς τὴν Κεντρικὴν Σχολὴν τῶν Βιομηχάνων Τεχνῶν, ὁ δέ, διὰ νὰ μὴ τὸν ἀποχωρισθῇ, μετεκόμισε τοὺς ἐφεστίους θεούς του ἐκ Νάντης εἰς Παρισίους, ἐν εὐρεῖ οἰκήματι τῆς ὁδοῦ Βοσγίων. Ἡ φράσις «μετεκόμισε τοὺς ἐφεστίους θεούς του» δὲν εἶνε ἁπλῆ μεταφορά. Ὁ κ. Κλοακέν, ὡς ἐμμανὴς λάτρης τῆς ἑλληνικῆς καὶ ρωμαϊκῆς ἀρχαιότητος καὶ ἐνθουσιώδης ἀρχαιολόγος, κατεῖχε συλλογὴν ἀρχαίων ἀγαλμάτων θεῶν, δυναμένην κάλλιστα νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἔκφρασιν. Οὐδέποτε ἀναμφιβόλως, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἀπὸ εἴκοσιν αἰώνων βίου των, τὰ χαλκᾶ ἐκεῖνα ἢ μαρμάρινα ἀγαλμάτια ἐλατρεύθησαν θερμότερον ἢ ὑπὸ τοῦ σημερινοῦ αὐτῶν κατόχου. Τὸ ἑστιατόριον ὁλόκληρον ἐμαρτύρει περὶ τῆς ἀρχαιομανίας τοῦ κ. Κλοακέν. Οἱ τοῖχοι ὅλοι ἦσαν κεκαλυμμένοι ἀπὸ ἐκμαγεῖα ἀναγλύφων περιφήμων, ἀπὸ τεμάχια ἀρχαίων ἀγαλμάτων, προτομὰς μὲ ῥῖνας τεθραυσμένας, λίθους πλήρεις ἐπιγραφῶν λατινικῶν, ἑλληνικῶν, ἱερογλυφικῶν καὶ σφηνοει-

δῶν, ἐρείπια τὰ ὁποῖα ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἀμαθοῦς θὰ ἐξελάμβανεν ὡς λίθους ἄνευ ἀξίας, παπύρους σκωληκοβρώτους, ἀγγεῖα πήλινα καὶ ἑτρουσκικά, ἀρχαῖα νομίσματα, δακτυλιολίθους καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ἐν μέσῳ τῶν λειψάνων τούτων τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ, κομψὸν πρότυπον ἀτμαμάξης, στίλβον ἐπὶ μικροῦ τινος τραπεζίου, ἀπετέλει τὸ μόνον νεώτερον σῆμα καὶ ἦτο ὡς μία διαμαρτύρησις κατὰ τῆς ἀσφυκτικῆς πληθώρας τῶν ἀρχαιολογικῶν ἀντικειμένων. Μόνη δὲ ἡ ἀντίθεσις αὕτη ἤρκει νὰ ὑποδείξῃ εἰς τὸν παρατηρητήν, τὴν ἀντίθεσιν τὴν ἐνυπάρχουσαν ἐν τῷ βίῳ τῶν κατοικούντων ἐν τῷ οἰκήματι ἐκείνῳ.

Ὁ κ. Βενιαμὶν Κλοακέν, ἄλλοτε ἀρχειοφύλαξ παλαιογράφος τῆς πόλεως Νάντης, εὐπορήσας ἐξαίφνης ἐκ τῆς κληρονομίας μακρυνοῦ του συγγενοῦς, ἐδυνήθη νὰ ἐπιδοθῇ ἐλευθέρως εἰς ἄλλο στάδιον καὶ ἐπὶ δωδεκαετίαν νὰ καλλιεργήσῃ τὴν πρὸς τὰς μελέτας καὶ τὰς ἐρεύνας τοῦ παρελθόντος τῆς ἀνθρωπότητος κλίσιν του.

Ἦτο ἀνὴρ ἕως πεντηκοντούτης, μὲ βλέμμα διαυγὲς καὶ ὀξύ, μὲ μέτωπον στεφόμενον ὑπὸ κόμης φαιᾶς, μὲ μακρὰν ῥῆνα διαρκῶς ὀσφραινομένην, ὡς κυνὸς θηρευτικοῦ. Βλέπων τις αὐτὸν ἐπιπίπτοντα κατὰ παλαιοῦ τινος λίθου ἢ νομίσματος πρασινισμένου, στρέφοντα αὐτὸ καὶ μεταστρέφοντα πανταχόθεν καὶ προσπαθοῦντα νὰ ἐκτιμήσῃ πόσα πράγματα νέα τὸ ἀντικείμενον ἐκεῖνο θὰ τον ἐμάνθανεν, ἐδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ἀμέσως ὅτι αὐτὸ ἦτο τὸ κύριον ἐν αὐτῷ καὶ ἐπικρατοῦν πάθος καὶ ὅτι οὐδὲν τῶν περὶ αὐτὸν ἐδύνατο πλέον νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον του, ἐὰν δὲν εἶχεν ἐν τῷ κόσμῳ τριῶν ἢ τοὐλάχιστον δύο χιλιάδων ἐτῶν ὑπηρεσίαν.

Ἀλλ' εἰς ἀντίθεσιν, τῆς ἀρχαιομανίας ταύτης ἦτο ἐντελῶς ἀπηλλαγμένος ὁ υἱός του. Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Παύλου οὐδεὶς λίθος θὰ ἐφαίνετο ἔχων ἀξίαν, ἐὰν δὲν ἦτο καλῶς κεκομμένος καὶ λαξευμένος, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, κατάλληλος νὰ ποτελέσῃ μέρος ὡρισμένου οἰκοδομήματος. Δὲν θὰ ἔκαμνεν οὔτε δέκα βήματα αὐτὸς διὰ νὰ ἴδῃ στήλην αἰγυπτιακὴν ἢ ἐπιγραφὴν τῆς Νινευὶ κεχαραγμένην ἐπὶ πλίνθου, μόλις δὲ θὰ ἠξίου νὰ μεταστραφῇ ἐὰν αἴφνης τῷ ἀνήγγελλον ὅτι ἀνεκαλύφθησαν οἱ βραχίονες τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου. Δι' αὐτὸν καὶ ἡ ἐλαχίστη βιομηχανικὴ πρόοδος τῆς σήμερον ἦτο προτιμοτέρα ὅλων τῶν θαυμασίων τῆς ἀρχαιότητος, ἐπεφύλασσεν ὅλον του τὸν θαυμασμὸν εἰς τὰς ἀνακαλύψεις τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης, διεκήρυττε δὲ ἀπροκαλύπτως ὅτι ἡ ἀτμομηχανὴ φέρ' εἰπεῖν ἦτο ἀριστοῦργημα πολὺ περισσότερον θαυμαστὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Μπελβεντέρε. Καὶ ἔλεγε τοῦτο εἰλικρινῶς, διότι τοῦτο ἐσκέπτετο, συμφώνως πρὸς τὴν φυσικήν του κλίσιν καὶ πρὸς τὰς σπουδάς του. Ὡς ἐκ τούτου μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρός του ἐγίνετο πάντοτε ἓν εἶδος πολέμου ὑπαινιγμῶν εἰρωνικῶν, διὰ τὰ σεπτὰ ἀντικείμενα τῆς ἰδιαιτέρας ἑκάστου λατρείας. Ὁ κ. Κλοακὲν ὠνόμαζε γελῶν τὸν υἱόν του Βάνδαλον καὶ ἄγριον Ἰαγκαῖον. Ὁ δὲ Παῦλος ἰσχυρίζετο ὅτι ὁ πατὴρ του θὰ εἶχε χρηματίσῃ ἄλλοτέ ποτε ἱερεὺς τῆς Ἴσιδος, ἢ ἀγγειοπλάστης ἑτρουσκικός, ἴσως δὲ καὶ μάγος χαλδαῖος, παραπλανηθεὶς εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον τοῦ ἀτμοῦ καὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

«Δὲν δίδω, ἕναν κοχλία μιᾶς νέας μηχανῆς, δι' ὅλας τὰς μετόπας τοῦ Παρθενῶνος!» ἀνέκραζεν ὁ Παῦλος:

«Κ' ἐγὼ προτιμῶ νὰ εἶχα κάμῃ τὴν ἄκρη τῆς μύτης τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους, παρὰ νὰ ἐφεύρισκα ὅλας τὰς διαβολομηχανάς σου!» ἀντέλεγεν ὁ κ. Κλοακέν.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἐγέλων καὶ οἱ δύο καὶ ἡ ἔρις των ἔπαυε.

Ὁ Παῦλος ἦτο νεανίας εἰκοσιτριῶν ἐτῶν, μὲ μαλλιὰ κομμένα σύρριζα, μὲ φυσιογνωμίαν ἀποπνέουσαν εἰλικρίνειαν καὶ μὲ ξανθὴν γενειάδα πεταλοειδῆ, προσδίδουσαν εἰς αὐτὸν τῷ ὄντι ὄψιν Ἰανκαίου. Πρὸ μικροῦ ὑπέστη ἐπιτυχῶς τὰς ἀπολυτηρίους του ἐξετάσεις καὶ ἔτυχε διπλώματος πολιτικοῦ μηχανικοῦ. Πρὸ τῆς εἰσόδου του εἰς τὴν Σχολὴν εἶχεν ὑπηρετήσῃ καὶ εἰς τὸν στρατὸν ἐπὶ ἓν ἔτος· ἐκ τούτου δὲ διετήρει τὰς κανονικὰς καὶ μεθοδικὰς ἕξεις τοῦ στρατιωτικοῦ.

Κατὰ βάθος αἱ δύο αὗται ὑπάρξεις ἐλατρεύοντο καὶ δὲν ἐσκέπτοντο ἄλλο ἐν τῷ βίῳ των παρὰ πῶς νὰ θυσιάζωσιν ὁ εἷς ὑπὲρ τοῦ ἄλλου, τὰς ὀρέξεις των καὶ τὰς προτιμήσεις των. Οὕτω τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Παῦλος προσεπάθει νὰ πείσῃ τὸν πατέρα του νὰ προτιμήσῃ τὴν Ἰταλίαν, ἐνῶ ὁ κ. Κλοακὲν ἠγωνίζετο ὁμοίως, παρὰ τὸν μυστικόν του πόθον, νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

«Θὰ περνούσαμεν ἀπὸ τὴν Ἑλβετίαν καὶ θὰ ἠμποροῦσαμεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν καὶ τὰς ἐργασίας τῆς σήραγγος τοῦ Ἁγίου Γοθάρδου» ἔλεγεν ὁ υἱός.

«Καὶ νομίζεις ὅτι δὲν θὰ ἔχω νὰ ἰδῶ τίποτε ἂν πᾶμε εἰς τὴν Μεγάλην Βρεττανίαν;» ἀντέτασσεν ὁ πατήρ. «Αἱ ἀρχαιότητες τοῦ Βρεττανικοῦ Μουσείου καὶ τοῦ Μουσείου τοῦ Ἐδιμβούργου, δὲν ἀρκοῦν διὰ νὰ περάσω καλὰ τὸν καιρόν μου;

— Ἔχομεν ἀκόμη καὶ τὰς νέας γραμμὰς τῆς Σπέτσιας, αἱ ὁποῖαι λέγουν ὅτι ὑπὸ μηχανικὴν ἔποψιν εἶνε λίαν ἐνδιαφέρουσαι. . .»

Τίς οἶδεν ἕως πότε ἀκόμη θὰ παρετείνετο ὁ συναγωνισμὸς οὗτος τῆς αὐταπαρνησίας, ἂν ὁ Γιάννης, ὁ θαλαμηπόλος, δὲν ἀπεφάσιζε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν φράσιν του·

«Μία ἐπιστολή, κύριε . . . Δὲν ἠξεύρω ἀπὸ ποῦ εἶνε.»

— Μὴν ἀνησυχῇς, παιδί μου, θὰ το μάθουμε ἀμέσως» εἶπεν ὁ κ. Κλοακέν, μειδιῶν μετ' ἀγαθότητος.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Γιάννης ἐξηκολούθει νὰ μένῃ ὡσεὶ καθηλωμένος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἑστιατορίου, ὁ κύριός του τῷ ἔνευσε νὰ ἐξέλθῃ. Ἀλλὰ κατέτρωγεν ἀναμφιβόλως τὴν ἁπλοϊκὴν ψυχὴν τοῦ θαλαμηπόλου ἡ περιεργία, διότι μόλις εἶχεν ἐξέλθῃ καὶ εἰσῆλθε πάλιν, κρατῶν νέον δίσκον, πρόθυμος νὰ τακτοποιήσῃ τὰ σκεύη τοῦ κυλικείου.

Ἐν τούτοις ὁ κ. Κλοακὲν εἶχεν ἀνοίξῃ τὴν ἐπιστολήν του καὶ την ἐξήταζε.

«Καλκούττα» ἔλεγε χαμηλοφώνως «Ποῖος διάβολος μοῦ γράφει ἀπὸ τὴν Καλκούτταν! . . Ἆ, ἔχομε, βλέπω, σπουδαῖα νέα. . . Ὁ συνταγματάρχης Ῥοβινσὼν, ὁ γαμβρός μου... μὲ εἰδοποιοῦν ὅτι ἀπέθανε καὶ ὅτι μὲ διορίζει κηδεμόνα τῶν τέκνων του καὶ ἐκτελεστὴν τῆς διαθήκης του. Ποτὲ δὲν το 'περίμενα αὐτό... Ἕνας ἄνθρωπος ἐκεῖ ποῦ δὲν τον εἶδα ποτὲ καὶ ποῦ 'ετὸ διάστημα δεκατριῶν ἐτῶν δὲν μου ἔγραψε παρὰ μίαν φοράν, διὰ νὰ μου ἀναγγείλῃ τὸν θάνατον τῆς δυστυχισμένης τῆς ἀδελφῆς μου. . .»

Ὁ Παῦλος ἐγνώριζεν ἀμυδρῶς ὅτι μία ἀδελφὴ τοῦ πατρός του, ἑτεροθαλὴς μάλιστα ἀδελφή του, διότι ἐγεννήθη ἐκ τοῦ δευτέρου γάμου τοῦ πάππου του, εἶχε νυμφευθῆ ἄγγλον ἀξιωματικόν, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς τὰς Ἰνδίας. Ἐνεθυμεῖτο ἀκόμη ὅτι μίαν φορὰν εἶχεν ἀκούσῃ ὅτι ἡ θεία του ἀπέθανεν ἀπὸ χολέραν· ἀλλ' ἐκτὸς τῶν στοιχειωδῶν τούτων, οὐδεμίαν ἄλλην εἶχε πληροφορίαν.

«Μοῦ γράφει ἕνας σολίσιτορ, ἕνας συμβολαιογράφος τοῦ τόπου ἐκείνου» εἶπεν ὁ κ. Κλοακέν. «Ὅλα τὰ ξεύρουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι! Ἄκουσε 'δῶ:

Καλκούττα, 14 Ἰουνίου 1882.

Κύριε,

Σᾶς ἀναγγέλλομεν μετὰ θλίψεως ὅτι ὁ ἐντιμότατος συνταγματάρχης Γεώργιος Πλανταζενέτος, Ῥοβινσὼν Κρουῦσος, ἱππότης τοῦ τάγματος τοῦ Μπαίν, ταξιάρχης τοῦ Ἰνδικοῦ Ἀστέρος, διοικητὴς τοῦ 111 συντάγματος τοῦ ἰνδικοῦ στρατοῦ τῆς Αὐτῆς Βρεττανικῆς Μεγαλειότητος, ἀπέθανε τὴν 8 τρέχοντος μηνὸς ἐν τῷ διοικητηρίῳ ἐν Καλκούττῃ. Διὰ τῆς ὁλογράφου του διαθήκης, ὑφ' ἡμερομηνίαν 19 παρελθόντος Μαρτίου, τὴν ὁποίαν ἔχομεν ὑπ' ὄψει καὶ τῆς ὁποίας ἀντίγραφον, καταλλήλως κεκυρωμένον, σᾶς ἐσωκλείομεν, ὁ ἀποθανὼν καθιστᾷ ὑμᾶς κηδεμόνα τῶν τέκνων του καὶ ἕνα τῶν ἐκτελεστῶν τῆς διαθήκης του.

Περιμένοντες τὰς ὑμετέρας διαταγὰς

Διατελοῦμεν Πρόθυμοι

Σελβο, Γκρεχαμ καὶ Σα

Συμβολαιογράφοι

«Εὔμορφο πρᾶγμα!» ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Κλοακὲν μὲ κίνημα δυσαρεσκείας. «Ἐγὼ ποῦ ἀποστρέφομαι τοὺς ἀριθμοὺς καὶ εἶμαι τόσο πίσω εἰς τὰ χρηματολογικά! Θαῦρῶ τὸ μπελᾶ μου δίχως ἄλλο εἰς τας Ἰνδίας. Φαντάσου τόρα τί κυκεὼν ἀπὸ ζητήματα περιπεπλεγμένα, περιουσία εἰς ῥούπια καὶ λίρας στερλίνας, εὐθύναι, ἕνα σωρὸ σκοτοῦρες... Μόνον σ' ἐμένα συμβαίνουν αὐτὰ τὰ πράγματα! Ἀλλὰ δόξα σοι ὁ Θεὸς δὲν εἶνε γεγονὸς τετελεσμένον καὶ μου φαίνεται ὅτι εἶμαι ἐν καιρῷ νὰ ποιηθῶ τὴν ἐνοχλητικὴν τιμὴν ποῦ μου κάμνουν... αὐτὸ θὰ κάμω βέβαια. Θὰ προσθάλω ὅτι εἶνε ἀδύνατον ἀπὸ τόσῳ μεγάλην ἀπόστασιν νὰ εἶμαι κηδεμὼν καθὼς πρέπει . . . Ἆ, νὰ καὶ ἡ διαθήκη.»

Ὁ κ. Κλοακὲν ἐξεδίπλωσε τὸ ἔγγραφον, ἓν ἀπὸ τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα χαρτοσημασμένα φύλλα, σχήματος μεγάλου ὡς ἀγγλικῆς ἐφημερίδος, γεγραμμένον εἰς δύο στήλας διὰ λαμπροῦ στρογγύλου χαρακτῆρος, ἀπὸ τὸ ἓν μέρος ἀγγλιστὶ καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο γαλλιστί.

Ὁ ἀρχαιολόγος ἀνέγνωσεν ὑψηλῇ τῇ φωνῇ:

«Ἐν Καλκούττᾳ τῇ 19 Μαρτίου 1882. Αὕτη εἶνε ἡ διαθήκη μου καὶ ἡ ἔκφρασις τῶν τελευταίων μου θελήσεων. Ἂν καὶ ὑγιὴς τό τε σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα, ἔχω σοβαροὺς λόγους νὰ πιστεύω ὅτι ἡ ζωή μου εἶνε ἐκτεθειμένη εἰς κίνδυνον, ὡς ἐκ τῆς ἀλόγου καὶ ἀναιτίου ἐκδικήσεως, τὴν ὁποίαν πνέει κατ' ἐμοῦ ἐχθρὸς ἄγνωστος, ὁ ὁποῖος ἐσχάτως ηὐδόκησε νὰ με εἰδοποιήσῃ περὶ τοῦ μίσους του. Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ γράψω τὴν διαθήκην μου καὶ νὰ ἐκφράσω τὰς ἐπιθυμίας μου, τὰς ὁποίας συνιστῶ εἰς τὴν καλοσύνην τῶν φίλων μου.

«Μακρὰν τῆς πατρίδος μου σχεδὸν πρὸ τριακονταετίας καὶ μὴ τυχὼν παρὰ τῆς οἰκογενείας μου ἀνέκαθεν ἢ τῆς ἀδιαφορίας ἐκείνης καὶ τῆς σκληρότητος ἡ ὁποία, φαίνεται, παρ' ἡμῖν εἶνε ὁ κλῆρος τῶν δευτεροτόκων υἱῶν, βαθμηδὸν ἀπεξενώθην αὐτῆς καὶ ἀπέμεινα εἰς τὸν κόσμον ἔρημος, ἕως οὗ ἐνυμφεύθην τὴν ἀγαπητήν μου σύζυγον, τὴν Αἰμιλίαν Κλοακέν, τὴν μόνην ἐν τῷ κόσμῳ ἀφ' ἧς ἀπήλαυσα ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην. Καὶ αὐτὴ ὅμως φεῦ! ἐπέπρωτο νὰ μ' ἐγκαταλείψῃ ταχέως, ἀλλὰ χωρὶς νὰ παύσῃ, ἂν καὶ παρῆλθεν ἔκτοτε δεκατρία ἔτη, νὰ ζῇ ἀκόμη ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Γνωρίζω καλῶς τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἀπεριόριστον ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἔτρεφε πρὸς τὸν ἀδελφόν της, τὸν κ. Βενιαμὶν Κλοακέν, πρώην ἀρχειοφύλακα παλαιογράφον τῆς πόλεως Νάντης, ἤδη ἀποκατεστημένον ἐν Παρισίοις. Γνωρίζω ἐπίσης ἐκ τῶν λογοδοσιῶν τῶν Ἑπιστημονικῶν Ἑταιρειῶν καὶ ἄλλων εἰδικῶν δημοσιευμάτων, μεθ' ὁποίου ζήλου καὶ ἐπιτυχίας ὁ γυναικάδελφός μου καταγίνεται εἰς ἀρχαιολογικὰς μελέτας, αἱ ὁποῖαι

καὶ δι' ἐμὲ ὑπῆρξαν τὸ πάθος, ἡ δόξα καὶ ἡ τέρψις τοῦ στρατιωτικοῦ μου σταδίου.

«Δι' ὅλους τούτους τοὺς λόγους, κρίνω καλὸν νὰ τῷ ἐμπιστευθῶ, ὡς εἰς τὸν μόνον μου συγγενῆ, ἄξιον ἀληθῶς τοῦ ὀνόματος τούτου, ὅ,τι ἔχω προσφιλέστερον, τὴν θυγατέρα μου Ἀνθὴν καὶ τὸν υἱόν μου Χάνδον. Παρακαλῶ τὸν κ. Βενιαμὶν Κλοακέν, ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης, τὴν ὁποίαν ἔτρεφε πρὸς τὴν μητέρα των, νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πατὴρ καὶ ὡς κηδεμὼν εἰς τὰ παιδία ταῦτα, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἡ θυγάτηρ μου θὰ εὕρῃ σύζυγον ἄξιον αὐτῆς καὶ ὁ υἱός μου θὰ ἐξέλθῃ τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς, διὰ τὴν ὁποίαν τον προορίζω.

«Ἡ περιουσία μου συνίσταται 1ον ἐξ 600 λιρῶν στερλινῶν πρὸς 3 % κατατεθειμένων εἰς τὴν Τράπεζαν· 2ον ἐκ καθυστερουμένων μισθῶν μου· 3ον ἐκ τῆς συντάξεως τὴν ὁποίαν τὸ Κράτος ὀφείλει πρὸς τὴν θυγατέρα μου· 4ον ἐκ τῶν ἐπίπλων μου, ἵππων, βιβλίων, καὶ καλλιτεχνικῶν ἀντικειμένων· καὶ 5ον ἐκ τῶν χειρογράφων μου, καὶ εἰδικῶς ἐκ σημειώσεων περὶ τῶν κ μ ε ρ ι κ ῶ ν ἀρχαιοτήτων καὶ σχεδίων ἢ φωτογραφημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπεκόμισα ἐκ τῆς ἐν Καμβόδγῃ ἀρχαιολογικῆς μου ἐκδρομῆς...»

« Διάβολε! ἀνέκραξεν ἐνταῦθα ὁ κ. Κλοακέν, διακόπτων τὴν ἀνάγνωσιν. « Τὸ πρᾶγμα γίνεται πολὺ ἐνδιαφέρον! Ἡ κμερικὴ ἀρχιτεκτονική, τῆς ὁποίας πρὸ δεκαετίας ἠγνοεῖτο καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα, εἶνε μία τῶν λαμπροτέρων ἀποκαλύψεων τῆς ἀρχαίας ἀσιατικῆς τέχνης...

— Πρόκειται βέβαια περὶ παλαιῶν ἀμόρφων ἐρειπίων καὶ τίποτε ἀγαλμάτων χωρὶς μύτην! » εἶπεν ὁ Παῦλος, μ' ἔκφρασιν ἀποστροφῆς, δυσκόλως καταστελλομένης. «Τὸ ξεύρω· φαίνεται ὅτι ἂν εἶχαν μύτη δὲν ἦσαν ἄξια τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν κυρίων ἀρχαιολόγων.

— Τί! ἄμορφα ἐρείπια καὶ ἀγάλματα χωρὶς μύτη! » ὑπέλαβε μετὰ ζωηρότητος ὁ κ. Κλοακέν· «μάθε λοιπόν, νέε μου βάρβαρε, ὅτι ναυτικοὶ γάλλοι ἀνεκάλυψαν εἰς τὴν Καμβόδγην ποῦ ἀκοῦς, μέσα εἰς δάση ἀπρόσιτα σχεδὸν καὶ ἀδιαπέραστα, ἀληθῆ θαύματα ἀρχιτεκτονικά, ναοὺς καὶ ἀνάκτορα, τῶν ὁποίων τὰ ἐρείπια ἀμιλλῶνται μὲ τὰ λαμπρότερα ἔργα τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ῥώμης! »

Πρὸ τοῦ τόσου ἐνθουσιασμοῦ ὁ Παῦλος ἀπέμεινε σιγῶν καὶ ὁ κ. Κλοακέν ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσίν του:

« Ὅλα ταῦτα τὰ ἔγγραφα καὶ τὰ σχέδια εὑρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον μου, ἐν Καλκούττᾳ. Σπεύδω δὲ νὰ συστήσω ἵνα αἱ σφραγῖδες τεθῶσιν ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατόν μου, καὶ νὰ μὴ ἀφαιρεθῶσιν ἢ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἐκτελεστοῦ τῆς διαθήκης μου, τοῦ κ. Κλοακέν.

—Τί λέει! ἐπὶ παρουσίᾳ μου!» ἀνέκραξεν ἐνταῦθα ὁ ἀρχαιολόγος. « Μήπως ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς συνταγματάρχης νομίζει ὅτι ἕνας Γάλλος εἰμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Καλκούτταν, μὲ ὅσην εὐκολίαν πηγαίνει νὰ κάμῃ ἕνα γύρον εἰς τὰς Βερσαλλίας;»

Ἀλλ' ὡς ἐὰν ἡ διαθήκη προέβλεπε τὴν παρατήρησιν ταύτην,

« Ταξείδιον εἰς τὰς Ἰνδίας δὲν εἶνε βεβαίως πολὺ εὔκολον — ἔλεγε παρακατιών, — καὶ δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι τοιαύτην θυσίαν ἀπαιτῶν παρὰ τοῦ λαμπροῦ μου γυναικαδέλφου, εὑρίσκομαι πρὸς αὐτὸν πάρα πολὺ ὑποχρεωμένος, ἀλλὰ τον διαβεβαιῶ ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον τῆς συλλογῆς μου εἶνε ἱκανόν, διὰ πάντα ἀληθῆ ἐπιστήμονα, νὰ ἐνταμείψῃ τοὺς κόπους τόσον μακρᾶς ἐκδρομῆς, ἔχω δ' ἐξ ἄλλου σόβαροὺς λόγους νὰ μὴ θέλω νὰ θέσῃ ἄλλος πρὸ αὐτοῦ τὴν χεῖρα εἰς τὰς σημειώσεις μου. Τῷ ἐμπιστεύομαι λοιπὸν τὴν ἐπιστημονικὴν ταύτην παρακαταθήκην, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ την παραλάβῃ αὐτοπροσώπως· παρακαλῶ δ' ἐν πάσῃ περιπτώσει τοὺς ἐντίμους κ.κ. Σέλδυ, Γκράχαμ καὶ Σαν, — οἱ ὁποῖοι πρὸ τετάρτου αἰῶνος διατελοῦσι πελάται μου ἄνευ οὐδεμιᾶς δυσαρεσκείας ἑκατέρωθεν, νὰ ζητήσωσιν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου τὰς ὁδηγίας τοῦ κ. Κλοακέν.

Ὑπογεγρ. Γ. Π. Κ. ΡΟΒΙΝΣΟΝ.»

« Καὶ τώρα;» ἠρώτησεν ἀμήχανος εἰς ἄκρον ὁ ἀρχαιολόγος μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ταύτην. «Καλὲ μπορῶ ἐγὼ τώρα νὰ πηγαίνω εἰς τὰς Ἰνδίας, εἰς τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου;

—Καὶ γιατὶ ὄχι;» εἶπε μὲ γλυκύτητα ὁ Παῦλος. «Ἡ Καλκούττα πρῶτον δὲν εἶνε 'ς τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου. Τώρα πηγαίνει κανεὶς ἐκεῖ σὲ εἰκοσιδύο ἡμέρες. Δὲν εἴχαμεν ἀκόμη ἀποφασίσῃ τὸ ταξεῖδι τῶν διακοπῶν. Νὰ τώρα ποῦ το ηὕραμεν!

— Τί! θέλεις νὰ πᾶμε εἰς τὰς Ἰνδίας;

— Βεβαιότατα. Καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι καὶ σεῖς κατὰ βάθος τὸ ἐπιθυμεῖτε πολύ.

— Ἔστω, τὸ ἐπιθυμῶ πολύ! ἀφ' οὗ σ' ἀρέσῃ νὰ το 'πῶ» εἶπεν ὁ κ. Κλοακέν, συστρέφων μηχανικῶς τὸ ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον ἀνέγνωσε πρὸ ὀλίγου «Ἀλλὰ στάσου! νὰ ἐδῶ κι' ἄλλος φάκελλος!» ἀνέκραξε παρατηρήσας ὅτι δὲν εἶχεν ἔτι ἐξαντλήσῃ τὸ περιεχόμενον τοῦ θέματος.

Ὁ φάκελλος ἐπεγράφετο εἰς τὸνομά του, ἀνοίξας δ' αὐτὸν εὗρεν ἐν ἁπλοῦν ἐπισκεπτήριον

Ὁ ταγματάρχης Ὀμολλοῦ
προσωρινὸς διοικητὴς τοῦ 111ου
συντάγματος τοῦ ἰνδικοῦ στρατοῦ.

Καλκούττα.

καὶ τὸ ἀκόλουθον ἐπιστόλιον:

«Ἡ κυρία Ὀμολλοῦ προσφέρει τὰ σέβη της εἰς τὸν κ. Β. Κλοακὲν καὶ ἐλπίζει ὅτι θὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τον φιλοξενήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν της κατὰ τὴν εἰς Καλκούτταν ἄφιξίν του. Ἡ ἐσώκλειστος φωτογραφία εἶνε τῆς Ἀνθῆς καὶ τοῦ Χάνδου.»

« Ἡ ζῶσα εἰκὼν τῆς δυστυχισμένης τῆς ἀδελφῆς μου! » ἀνέκραξεν ὁ κ. Κλοακέν, θεωρῶν μετὰ συγκινήσεως τὸ χάριεν ὁμοίωμα νεάνιδος δεκαοκταετοῦς ἢ δεκαεπταετοῦς στηριζομένης ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ νεαροῦ της ἀδελφοῦ. « Ἠμποροῦσα νὰ γνωρίσω αὐτὰ τὰ παιδία ἀνάμεσ' ἀπὸ χίλια!...

— Βλέπετε ὅτι εἶχα δίκαιον! » εἶπεν ὁ Παῦλος ἀρκετὰ συγκεκινημένος καὶ αὐτός. «Σᾶς λέγω λοιπόν, ἀγαπητέ μου πατέρα, ὅτι θὰ φύγωμεν διὰ τὴν Καλκούτταν μὲ πρῶτον!

— Θὰ ἴδῃς καὶ τὴν διώρυγα τοῦ Σουέζ!» ἀνέκραξεν ὁ κ. Κλοακέν.

« Καὶ σεῖς τὰς Πυραμίδας καὶ τὸ Μουσεῖον τοῦ Βουλὰκ» ἀπήντησεν ὁ Παῦλος.

— Χωρὶς νὰ λογαριάζωμεν τὰς ἀρχαιότητας τῶν Ἰνδιῶν καὶ της Καμβόδγης... Ἔπειτα ἱερὸν καθῆκον πρὸς τὸν γαμβρόν μου μοῦ ἐπιβάλλει αὐτὸ τὸ ταξεῖδιον καὶ δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ το ἀποφύγω χωρὶς τύψεις.

— Αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ.

— Πολὺ καλά. Λοιπὸν ἀπεφασίσθη· ἀναχωροῦμεν.»

Ὁ Παῦλος, ὡς πρακτικὸς ἄνθρωπος, εἶχεν ἤδη λάβῃ ἕνα α Ὀδηγὸν τῶν Σιδηροδρόμων » καὶ τον ἐξεφύλλιζε πυρετωδῶς.

«Καλκούττα... Ἑταιρεία τῶν θαλασσίων διαπορθμεύσεων, ἀτμόπλοιον γαλλικὸν...» εἶπε μετά τινας στιγμάς. Διὰ Μασσαλίας, Σουέζ, Ποανδεγάλλης, Πονδιχερῆ καὶ Μαντράς... Ἀναχωρεῖ εἰς τὰς 27.

— Μεθαύριον!

— Προφθάνομεν νὰ ἑτοιμασθῶμεν.

— Βεβαίως.

— Καὶ ἂν θέλωμεν μάλιστα νὰ συντομεύσωμεν ἀκόμη τὸ ταξεῖδιον, εἰμποροῦμεν νὰ ἀναχωρήσωμεν κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν εἰς τὴν Καλκούτταν διὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ἑταιρείας.

— Εἰμποροῦμεν κάλλιστα.

— Λοιπὸν σήμερα εἶνε Δευτέρα. Αὔριον τὸ βράδυ φεύγομεν μὲ τὴν ταχεῖαν ἀμαξοστοιχίαν εἰς Μασσαλίαν, καὶ μεθαύριον Τετάρτην, ἐπιβιβαζόμεθα διὰ Καλκούτταν.

« Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΤΕΡΡΙΨΕ ΠΥΡΑΜΙΔΑ ΠΙΝΑΚΙΩΝ »

Θόρυβος αἰφνίδιος ἔκαμε τοὺς κυρίους Κλοακέν, πατέρα καὶ υἱὸν νὰ στρέψωσι τὴν κεφαλήν. Ὁ Γιάννης, σπεύδων νὰ μεταδώσῃ τὴν μεγάλην εἴδησιν εἰς τοὺς ὑπηρέτας, κατέρριψεν ὁλόκληρον πυραμίδα πινακίων.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΤΕΛΗΣ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ὅλοι σας γνωρίζετε βέβαια ἀγόρια καὶ κορίτσια, τὰ ὁποῖα δὲν ἀγαποῦν τὸ νερόν, τὰ ὁποῖα κλαίουν καὶ θρηνοῦν καὶ χαλοῦν τὸν κόσμον ὅταν τὰ πλύνουν.

Ἐγὼ γνωρίζω ἕνα ἀρνάκι· νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ αὐτὸ δὲν ἀγαπᾷ πολὺ τὸ νερόν· ὅταν μάλιστα δὲν εἶνε ζέστη θὰ ἤθελε νὰ μήν το βρέξουν· ἀλλὰ ἰδέτε πῶς κάθεται ἥσυχα ἥσυχα καὶ τὸ πλύνει ἡ κυρία του.

Τὸ ἀρνάκι, ὅσον ἀρνάκι καὶ ἂν εἶνε, ξεύρει ὅτι εἶνε πολὺ ὡραιότερον, πολὺ συμπαθητικώτερον ὅταν εἶνε καθαρόν, ὅτι τότε τὸ ἀγαποῦν περισσότερον, τὸ ἀγκαλιάζουν ὅλοι μὲ πολὺ περισσοτέραν εὐχαρίστησιν.

Εἶνε ὅλα τὰ ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια ποῦ γνωρίζετε τόσον φρόνιμα ὅσον τὸ ἀρνάκι ποῦ γνωρίζω ἐγώ; Ἂν δὲν εἶνε, κρίμα των!... κρίμα ἕνα ἀρνάκι νὰ εἶνε ὑπειθέστερον καὶ φρονιμώτερον ἀπὸ παιδιά, ποῦ εἶνε ἄνθρωποι καὶ πρέπει νὰ ἔχουν γνῶσι καὶ νὰ ξεύρουν τί νὰ κάμουν καὶ τί να μὴ κάμουν, τί εἶνε τὸ σωστὸν καὶ τί ὄχι.

ΕΙΣ ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ

Πρώτην φορὰν ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμούς του, τοὺς καστανοὺς καὶ ἀθωοτάτους ὀφθαλμούς του, κατόπιν ἐντελοῦς ἀναισθησίας ἑβδομάδων ὁλοκλήρων. Τὸ πτωχὸν παιδίον! Τοὺς ἤνοιξε δειλὰ δειλά, καὶ ἔρριψε βλέμμα ἀπορίας, καὶ ἐκπλήξεως ἐπὶ τῆς μακρᾶς αἰθούσης τοῦ Νοσοκομείου, καὶ ἐψιθύρισεν ὡσὰν νὰ ἔβλεπεν ὄνειρον.

— Ποῦ εἶμαι;

Ἀνήγειρε τὴν κάτωχρον καὶ σκελετώδη μικρὰν κεφαλήν του ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων, ἀπεπειράθη ν' ἀνασύρῃ τὸ κάλυμμά του ὀλίγον, καὶ ἠσθάνθη πόνον δριμὺν· τόσον εἶχεν ἐξαντληθῆ. Ἐκ τῶν ὑψηλῶν καὶ κλεισμένων ὑαλοπινάκων τῆς αἰθούσης πλούσιαι καὶ θερμαὶ διεχύνοντο ἐντὸς αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες, γλυκεῖα διηνοίγετο εἰς τὸ βάθος ἡ γλαυκότης τοῦ οὐρανοῦ· ὀλίγοι κλάδοι δένδρων διὰ τοῦ πρασίνου φυλλώματός των περιεπλαισίουν τὰ παράθυρα, καὶ ἀναμέσον αὐτῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διεγράφετο ἡ φευγαλέα πτῆσις τῶν στρουθίων. Ἐμειδία ἔζω ἡ θαλπωρὴ τῆς ζωῆς, πυκνὸν ζόφος ἐπέχυνεν ἐντὸς ὁ θάνατος! Ὁ θάνατος, ὁ τοσούτους ὁμοίους του περιβάλλων διὰ τῆς ἀγωνιώδους ἀγκάλης του, ἐκεῖ παρὰ τὸ πλευρόν του, ἐν τῇ μακρᾷ σειρᾷ τῶν κλινῶν. Καὶ εἰς τὸ βάθος ὁ ἰατρός, ἀσκεπής, περίφροντις, περικυκλούμενος ὑπὸ ὁμάδος φοιτητῶν, ἀνασκαλεύων ὅλας τὰς κλίνας, καὶ ἐκθέτων εἰς ἀκαταλήπτους φράσεις καὶ λόγους τὰς παρατηρήσεις του. Καὶ τὸ πτωχὸν παιδίον εἰς τὴν πένθιμον ἐκείνην εἰκόνα κατελήφθη ὑπὸ ἀορίστου φόβου. Ἔκρυψε τὴν κεφαλήν του βαθέως ἐντὸς τῶν καλυμμάτων του, καὶ συνεσπειρώθη περίτρομον εἰς τὰ βάθη τῆς κλίνης. Καὶ εἰς ἐντελῆ ἀκινησίαν εὑρισκόμενον, μόλις συνέχον τὴν ἀναπνοήν του ἀνεπόλησεν ἐντὸς τῆς σκοτισθείσης διανοίας του τὸ παρελθόν του. Πῶς εὑρέθη εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην αἴθουσαν, τὴν τόσον πένθιμον, καὶ τόσον τρομεράν; Καὶ βαθμηδὸν ἐπιμόνως ζητοῦν ν' ἀνεύρῃ μίαν φωτεινὴν ἀκτῖνα ἐντὸς τοῦ σκότους καὶ τῆς ἀπορίας του, ἐνεθυμήθη. Δάκρυα ἐπλήρωσαν τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ σπασμοὶ κατέλαβον τὸ σῶμά του. Ἀ! τὴν τρομερὰν νύκτα. Πόσον φοβερὸν κίνδυνον διέτρεξεν, πόσας ὑπερβολικὰς δυνάμεις κατέβαλε διὰ νὰ σωθῇ, καὶ πόσον ἀποτροπαία ἦτο ἡ ἀναισθησία, ἥτις τὸ κατέλαβε τέλος. Ἐνθυμεῖται τώρα καλλίτερα· ἅπασαι αἱ λεπτομέρειαι τοῦ φοβεροῦ δράματος ἐκτυλίσσονται ἐντὸς τῆς μικρᾶς κεφαλῆς του. Ἦτο ἡ δωδεκάτη ὥρα τῆς νυκτός, ὁ ἀφέντης του εἶχεν ἀναχωρήσῃ, τὸ παντοπωλεῖον εἶχε κλείσῃ, καὶ οἱ δύο ἄλλοι ὑπηρέται εἶχον κατακλιθῆ. Ἡ νὺξ ἦτο βαθεῖα, σιωπηλή, μόνον ἐκτὸς ἀντήχουν ἀπὸ καιροῦ εἰς

καιρὸν τὰ βαρέα βήματα τοῦ παραφυλάσσοντος ἀστυνομικοῦ κλητῆρος ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς ὁδοῦ. Εἶχεν ἐξαπλωθῆ ἐπὶ τῆς πενιχρᾶς κλίνης του, ἤναψεν ἓν κηρίον, καὶ ἤρχισε τὴν συνηθισμένην νυκτερινὴν ἀνάγνωσίν του. Καὶ παραδοθὲν εἰς τὴν ἡδύτητα τῆς ἀναγνώσεως, ἀπεκοιμήθη ἐξηντλημένον ἐκ τῆς βαρείας ἐργασίας τῆς ἡμέρας. Καὶ αἴφνης ἐξύπνησεν ἔντρομον. Πυκνὸς καπνὸς περιέβαλεν ἅπαν τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ παντοπωλείου, καὶ ἀναμέσον αὐτοῦ φωτειναὶ φλόγες ἀπήστραπτον φρικωδῶς. Ἀνετινάχθη εἰς τοὺς πόδας του, καὶ ἠθέλησε νὰ ὁρμήσῃ πρὸς τὰ ἔμπρός. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ κάμῃ βῆμα, ὁ καπνός τον ἔπνιγε, καὶ αἱ φλόγες τον κατεφόβουν. Καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καταπεπονημένον, πνιγόμενον ἐξ ἀσφυξίας. Καὶ τίποτε ἄλλο . . τίποτε!..

Καὶ τώρα ἐξύπνα ἐντὸς τῆς ἀγνώστου ἐκείνης αἰθούσης, διὰ πρώτην φοράν. Τὸ πτωχὸν παιδίον! . Αἴφνης ἤκουσε θόρυβον ἄνωθέν του, καὶ βήματα προσερχομένων ἀνθρώπων. Ἀ! τί ἤθελον αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, τί ἐζήτουν; Καὶ ἐνῷ συνεσπειροῦτο βαθύτερον ὑπὸ τὰ καλύμματά του, ἤκουσε γλυκεῖαν φωνήν.

— Πῶς εἶσαι, παιδί μου;

Καὶ μία χεὶρ ἀπέσυρεν ἡσύχως τὰ καλύμματα, καὶ παρουσιάσθη ἐνώπιόν του ἡ μειδιῶσα μορφὴ τοῦ ἰατροῦ, μετὰ τῶν ἱλαρῶν προσώπων τῶν φοιτητῶν του. Καὶ ἀφέθη ὁλόκληρον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἰατροῦ, καταληφθὲν ὑπὸ ἐντελοῦς νάρκης. Ὁ ἰατρὸς τοῦ ἀπεγύμνωσε τὰ στήθη, τὰς ὠμοπλάτας, τοὺς πόδας, καὶ το ἐξήτασε διαδοχικῶς. Μόνον εἰς τὴν ἑκάστοτε ἐπαφὴν τῆς χειρός του ἐπὶ τοῦ σώματος ἠσθάνετο ἄλγος δριμύ, καὶ ἐξέβαλεν ὀδύνης φωνήν. Καὶ ὅταν ὁ ἰατρὸς περατώσας τὴν ἐξέτασίν του, τὸ ἠρώτησε ἀπερχόμενος διὰ τῆς γλυκείας φωνῆς του:

— Πῶς εἶσαι, σήμερα, παιδί μου; μόλις ἠδυνήθη νὰ ψιθυρίσῃ ἕνα σβυσμένον, καὶ ἄψυχον:

—Καλλίτερα, εἶμαι, εὐχαριστῶ.

Πόσον εἶχεν ἐξαντληθῆ· οὔτε νὰ ὁμιλήσῃ δὲν ἠμποροῦσεν. Ἐσταύρωσε προσεκτικὰ ἵνα μὴ πονέσῃ, ἐπὶ τοῦ στήθους του τὰς μικράς του χεῖρας καὶ ἡμιέκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς. Πόσον ἔκαιον αἱ μικραί του χεῖρες, καὶ πῶς ἐφλογίζετο ὁλόκληρον τὸ μικρόν του σῶμα. Τόσην ἀδυναμίαν ἠσθάνετο ὥστε ἐνόμισεν ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα ν' ἀποθάνῃ. Ν' ἀποθάνῃ! Εἰς τόσην μικρὰν ἡλικίαν, μόνον, ἐγκαταλελειμμένον, ξένον, ἐντὸς αὐτῆς τῆς αἰθούσης, αὐτὸ δὲν θὰ το ἤθελε ποτὲ ὁ Θεός. Καὶ ἡ μάννα του, ἡ πτωχή του μάννα, τὸ μικρούλι ἀδελφάκι του, ἡ μικρὰ ἀδελφή του πῶς θὰ ἔμενον μόνοι εἰς τὸν κόσμον; Ποῖος θὰ εἰργάζετο δι' αὐτούς, ποῖος θὰ ἐφρόντιζε διὰ τὸ μέλλον των; Καὶ τὰ δάκρυα ἐκυλίοντο θερμά, θερμὰ ἐπὶ τῶν φλογερῶν παρειῶν του. Τί θὰ ἔλεγον; πόσον θ' ἀνησύχουν τὰ δυστυχῆ αὐτὰ ὄντα μακράν, ἐκεῖ εἰς τὸ χωρίον του διὰ τὴν στέρησιν πάσης εἰδήσεως καὶ συνδρομῆς τόσας ἡμέρας τώρα; Πόσην λύπην, πόσην ἀνησυχίαν τοῖς ἐπροξένησε! Νὰ μὴ λάβουν ἕνα γράμμα του ἕνα μῆνα ἤδη, νὰ μὴ λάβουν τὰ τριάντα φράγκα τοῦ μισθοῦ του, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἠγόραζον καὶ αὐτὸν τὸν ἄρτον των! Πῶς ἐπεθύμησε τότε νὰ εὑρίσκετο πλησίον των, παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς πτωχῆς ἐκείνης γυναικός, ἥτις το ἀνέθρεψε διὰ τοῦ αἵματός της, παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν δύο μικρῶν ἀδελφῶν του, τὰ ὁποῖα θὰ ἐζήτουν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ψωμί, ψωμί, διὰ κλαυθμηριζούσης φωνῆς Ἀ! πόσας λύπας, πόσα δυστυχήματα προξενεῖ ἡ ξενιτειά! Καὶ ὅμως δὲν ἠδύνατο εἰμὴ νὰ εἶνε πάντοτε ξενητευμένος, πάντοτε μακρὰν τοῦ χωρίου του, τῆς μητρικῆς ἑστίας, ἀφοῦ ἡ οἰκογένειά του αὐτὸν μόνον εἶχε προστάτην, ἀπὸ αὐτὸν μόνον περιέμενε τὴν εὐτυχίαν της. Ὁ πατέρας του, ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος εἶχεν ἀποθάνῃ πρὸ χρόνων· μόλις τὸν ἐνθυμεῖτο. Εἶχεν ἐπιστρέψῃ μίαν ἑσπέραν ἐκ τῶν ἀγρῶν, καταβρεγμένος, κρυωμένος, ἄρρωστος πολύ. Ἔπεσεν εἰς τὸ στρῶμα, διὰ νὰ μὴ σηκωθῇ πλέον ἀπὸ ἐκεῖ, ἕως ὅτου ἐξεψύχησε. Τί ἡμέρας δυστυχίας διῆλθον τότε. Ἡ μάννα του ἐξενοδούλευε, αὐτὸς εἰργάζετο ὅπου εὕρισκεν ἐργασίαν. Ἀλλὰ τί ἐργασίαν νὰ εὕρῃ εἰς ἕνα μικρὸν χωρίον, καὶ πῶς ἠδύνατο νὰ ἐπαρκέσῃ αὕτη διὰ τὴν διατροφὴν ὅλων των. Καὶ ἐνθυμήθη τώρα τὴν ἡμέραν ἐκείνην καθ' ἣν ἀπήρχετο ἀπὸ τὸ χωρίον του, μὲ τὸν μικρὸν σάκκον τῶν ἀσπρορρούχων του εἰς τὸν ὦμον, μὲ τὴν ἐλπίδα ἐντὸς τῶν μικρῶν στηθῶν του, καὶ μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, τὰ δάκρυα τὰ πικρὰ τὰ ὁποῖα μάτην ἐζήτει ν' ἀποκρύψῃ. Τί ὡραῖον ὅπου ἦτο τὸ μικρὸν χωρίον του, τί εὐτυχές, μὲ τοὺς μικροὺς λευκοὺς καὶ καθαροὺς οἰκίσκους του, ἐρειδομένους ἐπὶ τῆς πρασινιζούσης πλευρᾶς τοῦ

βουνοῦ, μὲ τὸ ὑψηλὸν κωδωνοστάσιον δεσπόζον ὅλου τοῦ χωρίου, μὲ τὴν μικρὰν πλατεῖαν, ὅπου ἔπαιζον τὰ μικρὰ παιδία, οἱ εὐτυχεῖς συνομήλικοί του, καὶ μὲ τὸ νεκροταφεῖον, ὅπου ἐκοιμᾶτο ὁ δυστυχὴς πατήρ του! Ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν ἀλλοῦ, διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὴν συναρπάζουσαν ἐκείνην εὐτυχίαν, ἔσφιξεν εἰς τὴν ἀγκάλην του τὴν μητέρα του καὶ τοὺς ἀδελφούς του, καὶ ἀπῆλθεν, ἔφυγε μὲ συντετριμμένην ἀλλ' ὑπερήφανον καρδίαν... Καὶ τώρα εὑρίσκετο ἐντὸς τῆς μακρᾶς καὶ πενθούσης ἐκείνης αἰθούσης ἔρημον, καταμόναχον, μὴ δυνάμενον νὰ ἐργασθῇ διὰ τὰ προσφιλῆ του ὄντα, ἀνίκανον πλέον εἰς τὴν ζωὴν καὶ τοὺς ἀγῶνας, ἐξηντλημένον ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἐκείνης κλίνης, μὲ τόσους ἄλλους ὁμοίους του ἀγωνιῶντας παρὰ τὸ πλευρόν του. Πόσον ἔτρεμε, καὶ πόσον πικρὰ ἔκλαιε διὰ τὴν δυστυχίαν του τὸ πτωχὸν παιδίον! Ὁ νοσοκόμος διήρχετο ἤδη πρὸ αὐτοῦ. Τοῦ ἐκόμιζε φάρμακον. Μόλις ἔβρεξε τὰ χείλη του δι' αὐτοῦ, καὶ ἀπέπτυσε μακρὰν τὸ πικρὸν ὑγρόν, μουρμουρίζον ἐξ ἀπελπισίας.

— Εἶνε φαρμάκι, αὐτὸ τὸ γιατρικό... δὲν το θέλω, δὲν το πίνω!...

Καὶ δάκρυα ἐπλημμύρισαν ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς του, τοὺς καστανοὺς καὶ ἀθῳοτάτους ἐκείνους ὀφθαλμούς.

Καὶ αἴφνης εἰς τὸ βάθος τῆς θύρας τῆς αἰθούσης ἐν μέσῳ τῆς διακοπτομένης σιγῆς ὑπὸ τῶν ἀλγουσῶν φωνῶν τῶν ἀσθενῶν, θόρυβος ἐξηγέρθη. Ὅλοι οἱ ἀσθενεῖς ἀνεσηκώθησαν ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων των. Μία γυνὴ εἰσήρχετο πενιχρῶς ἐνδεδυμένη, μὲ ὠχρὰν καὶ ἠλλοιωμένην ὄψιν, ἀκολουθουμένη ὑπὸ δύο μικρῶν παιδίων. Ὁ νοσοκόμος προεπορεύετο, ἐρχόμενος πρὸς τὸ μέρος τῆς κλίνης τοῦ μικροῦ παιδίου. Τὸ πτωχὸν παιδίον εἶχεν ἀποκοιμηθῇ, καὶ ἐπὶ τοῦ πελιδνοῦ προσώπου του δύο δάκρυα χονδρὰ ἀπέμεινον ἐπ' αὐτοῦ κολλημένα. Ἐκ τοῦ προσγινομένου θορύβου ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔντρομον. Ἀνέβλεψε πέριξ του μετ' ἐκπλήξεως, μειδίαμα χαρᾶς διεχύθη ἐπὶ τῶν ὠχρῶν χειλέων του, καὶ ἐψιθύρισεν ἐξηντλημένον.

— Μάννα μου, καλή μου μάννα!...

Καὶ ἡ πτωχὴ γυνὴ ἔκυψε καὶ το ἔσφιγξεν εἰς τὰς ἀγκάλας της, δακρύουσα, ἐνῷ οἱ μικροὶ ἀδελφοί του εἶχον ἀναβῇ ἐπὶ τῶν ἄκρων τῆς κλίνης μειδιῶντες, καὶ συνθλιβόμενοι πλησίον του. Ἡ δυστυχὴς μήτηρ εἶχεν ἀψηφίσῃ πάντα κίνδυνον, τὸ πᾶν, καὶ ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ χωρίου της, διὰ νὰ μάθῃ διὰ τὸ πτωχόν της παιδίον, τὸ ὁποῖον τόσον παραδόξως εἶχε παύσῃ νὰ τῆς γράφῃ. Καὶ μὲ πόσας περιπετείας, μὲ πόσας ἀγωνίας κατώρθωσε νὰ το ἀνεύρῃ, ἐξηπλωμένον ἐπὶ μιᾶς κλίνης τοῦ νοσοκομείου, φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς τὰ δύο ὀρφανά της. Ἀ! πόσον μεγάλη εἶνε ἡ μητρικὴ καρδία, καὶ πόσον μέγα φίλτρον περιέχει διὰ τὰ τέκνα της. Καὶ τὸ πτωχὸν παιδίον συγκεκινημένον ἐκ τῆς αἰφνιδίου ἐκείνης παρουσίας, ἀνίκανον νὰ ὑποστῇ τὴν μεγάλην ἐκείνην χαρὰν ἔκλινε λιποθυμοῦσαν τὴν κεφαλήν του ἐπὶ τῆς ἀγκάλης τῆς μητρός του, δακρύον ἐξ ἀπείρου εὐγνωμοσύνης. Καὶ ὅταν ἤνοιξεν ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡ καρδία του εἶχεν ἀνακουφισθῇ μεγάλως. Ἠσθάνετο ὅτι θὰ ἐγίνετο ταχέως καλά, καὶ αἱ δυνάμεις του θὰ τῳ ἐπανήρχοντο, διὰ νὰ ἐργασθῇ ἐκ νέου διὰ τὰ ἀγαπητά του ὄντα. Δὲν τοῦ ἐφαίνετο πένθιμος πλέον ἡ μακρὰ ἐκείνη αἴθουσα μὲ τὰς παρατεταγμένας πλησίον ἀλλήλων κλίνας της. Τοὐναντίον τὴν ἔβλεπε τώρα μεγαλειτέραν ἀπὸ πρότερον, γλυκεῖαν, φιλάνθρωπον, περιθάλπουσαν ἐντός της ἀνθρωπίνους δυστυχίας μετὰ μητρικῆς στοργῆς. Πόσον γλυκύτεραι, πόσον φωτεινότεραι διεχύνοντο τώρα ἐκ τῶν ὑψηλῶν καὶ κλεισμένων ὑαλοπινάκων, αἱ ζωογόνοι ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου πόσον γλυκύτερον ἐμειδία ἡ γλαυκότης τοῦ οὐρανοῦ, καὶ πόσον ὡραιότερα ἐπτερύγιζον τὰ μικρὰ στρουθία ἀνάμεσα εἰς τὰ πράσινα φυλλώματα τῶν δένδρων. Καὶ ὅταν ὁ νοσοκόμος παρουσιάσθη ἐκ νέου ἐνώπιόν του, μὲ τὸ φάρμακον ἀνὰ χεῖρας, πῶς το ἥρπασεν ἀπὸ τὰ χέρια του, καὶ πῶς το ἐρρόφησε μὲ πόθον ζωῆς, καὶ μὲ ὄρεξιν μεγάλην μέχρι σταγόνος, τὸ πτωχὸν παιδίον, ἐνῷ τὰ ὠχρά του χείλη ἐμειδίων ἐκ χαρᾶς ψιθυρίζοντα:

— Τί γλυκὸ ποῦνε τὸ γιατρικό, μαννούλα μου!...

Μητσος Χατζοπουλος

ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΑ ΔΕΝΔΡΑ

Τὰ ὑψηλότατα μέχρι σήμερον γνωστὰ δένδρα τῆς γῆς εἶνε *Εὐκάλυπτοι*, ἀνακαλυφθεῖσαι ὄχι πρὸ πολλοῦ ἐν Αὐστραλίᾳ, ἔχουσαι δὲ ὕψος 130 μέτρων καὶ περιφέρειαν 26 μέτρων.

Ἀμέσως μετ' αὐτὰς ἔρχονται τὰ γιγαντιαῖα δένδρα τῆς Καλιφορνίας, τὰ λεγόμενα *Βελιγκτόνεια*, καὶ φθάνοντα μέχρις ὕψους 100 μέτρων· μέχρι 40 μέτρων ὕψους περίπου ὁ κορμὸς αὐτῶν δὲν ἔχει κλάδους. Τὰ δένδρα ταῦτα ἀνεκάλυψεν ὁ ἄγγλος βοτανικὸς Λάμπ (Lobb) τῷ 1850 εἰς τὴν Σιέραν Νεβάδαν, ἐπὶ ὕψους 1500 μέτρων ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

Ἡ ξυλεία ἑνὸς τῶν δένδρων τούτων ἀντιπροσωπεύει ἀξίαν 12 μέχρι 15,000 φράγκων. Τὸ ξύλον τοῦ Βελιγκτονείου μολονότι ὄχι σκληρὸν διατηρεῖται πολὺ καὶ φθείρεται βραδέως.

Πρὸ ὀλίγου χρόνου ἡ κυβέρνησις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐκήρυξε τὰ μεγαλεπρεπέστατα ταῦτα δένδρα ἐθνικὴν ἰδιοκτησίαν ὅπως τα προστατεύσῃ κατὰ τῆς ἀπληστίας τῶν κερδοσκόπων, οἱ ὁποῖοι ἀπέκοπτον αὐτά.

Ἐν γένει τὰ ὑψηλότερα συγχρόνως δὲ καὶ τὰ γηραιότερα δένδρα ἀνήκουν εἰς τὰς τάξεις τῶν μύρτων, τῶν βαοβάβ, τῶν δρακαινῶν, τῶν κομμιοφόρων, τῶν φιλυρῶν, τῶν δρυῶν, τῶν πλατάνων.

Εἰς τὸ δάσος τοῦ Βουγιοὺκ δερέ, προαστείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κειμένου πλησίον τοῦ πρὸς τὴν Μαύρην Θάλασσαν στομίου τοῦ Βοσπόρου, ὑψοῦτο πρὸ ὀλίγου ἀκόμη πλάτανος ἔχουσα ὕψος 28 μέτρων καὶ 15 μέτρων περιφέρειαν. Πλίνιος ὁ πρεσβύτερος (23—79 μ. Χ.) ἀναφέρει πλάτανον τῆς ὁποίας ὁ κορμὸς εἶχε περιφέρειαν 25 μέτρων.

Ἄλλο δένδρον περιώνυμον διὰ τὸ μέγεθος τῆς περιφερείας του καὶ τὴν ἡλικίαν του εἶνε ἡ βανανέα τοῦ Νερβουδάχ ἐν Ἰνδίαις, τὴν ὁποίαν εἶδεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος κατὰ τὴν ἐκστρατείαν του.

Πλησίον τῆς Βαλακλάβας ἐν Κριμαίᾳ ὑπάρχει καρυὰ παράγουσα 100,000 καρύων κατ' ἔτος.

Ἐν Εὐρώπῃ ἡ μεγαλειτέρα γνωστὴ δρῦς εὑρίσκεται ἐν Πρωσσίᾳ, εἰς Κορτλιγκχάουσεν· ἔχει 22 μέτρων ὕψος, πλησίον δὲ τοῦ ἐδάφους περιφέρειαν δώδεκα μέτρων· πιστεύεται δὲ ἐν γένει ὅτι εἶνε χιλίων ἐτῶν δένδρον.

Ἀλλὰ πόσον πυγμαῖοι εἶνε οἱ γίγαντες οὗτοι τῆς Εὐρώπης σχετικῶς πρὸς τὰ Βελιγκτόνεια τῆς Καλιφορνίας καὶ τὰς Εὐκαλύπτους τῆς Αὐστραλίας, τοὺς ἀληθεῖς γίγαντας τῆς δημιουργίας!

Φιλεπιστημων

ΤΟ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ

Προχθὲς ὁ φίλος μου Λ., βλέπων με παρατηροῦντα τὸ βαρόμετρον μοί εἶπε·

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἴδω ποτε βαρόμετρον, χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῶ ἓν ἐπεισόδιον τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ σοι διηγηθῶ.

«Ὁ πατήρ μου εἶχεν ἓν βαρόμετρον, τὸ ὁποῖον ἐθεώρει πολύτιμον διότι ἦτο οἰκογενειακὸν κειμήλιον· διὰ τοῦτο τὸ εἶχε τοποθετήσῃ εἰς τὴν καλλιτέραν θέσιν τοῦ ἐστιατορίου.

«Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰωσήφ, ὁ υἱὸς τῆς οἰκονόμου μας καὶ ἐγὼ ἐτρέχαμεν τριγύρω εἰς τὴν τράπεζαν· ἔξαφνα μοῦ ἦλθε μία παράδοξος ἰδέα· ἐν ᾧ ἔτρεχα ἔπιασα τὸ βαρόμετρον ἀπὸ τὸ κάτω μέρος διὰ νὰ το κινήσω. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ὁρμὴν μεθ' ἧς τὸ ἐκράτησα ἔπεσεν εἰς τὸ ἔδαφος καὶ αὐτοστιγμεὶ ἔγινε θρύμματα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα τοῦ ἐστιατορίου ἤνοιξε καὶ ὁ πατήρ μου ἐφάνη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου. Ποῖος τὸ ἔσπασε; ἠρώτησεν ὠχρὸς μὲ τόνον ὀργίλον. Ἐγὼ ἐχαμήλωσα τὴν κεφαλὴν χωρὶς ν' ἀπαντήσω· ἀλλ' ὁ Ἰωσὴφ ἀπεκρίθη:— Ἐγώ!

Εἰς τὴν στιγμὴν τον ἥρπασεν ὁ πατήρ μου καὶ τον ἔσυρεν εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἔκλεισε μὲ βίαν τὴν θύραν, καὶ τον ἔδειρε.

Ὥρμησα διὰ νὰ φωνάξω. Ἐγὼ το ἔσπασα, ἐγώ!

Ἀλλ' ἡ οἰκονόμος μας ἐμάντευσε τὸν σκοπόν μου. Μὲ ἥρπασεν εἰς τὴν ἀγκάλην της, καὶ μου εἶπε χαμηλοφώνως.

—Σώπα, σώπα. Ὁ Ἰωσὴφ βαστᾷ περισσότερο 'ς τὸ ξύλο. Δὲν θὰ πάθῃ τίποτα· ἡσύχασε.

Ὁ πατήρ μου ἤνοιξε πάλιν τὴν θύραν καὶ εἴδομεν τὸν Ἰωσὴφ κατακόκκινον, ἀλλὰ μὲ ἀδακρύτους ὀφθαλμούς. Ὁ πατήρ μου καθὼς εἶδε τὴν οἰκονόμον τῇ εἶπε·

—Εἶσαι ὑπεύθυνος διὰ τὰς ζημίας τοῦ προκοκομμένου υἱοῦ σου. Θὰ κρατήσω ἀπὸ τὸν μισθόν σου τὴν ἀξίαν τοῦ βαρομέτρου.

—Πολὺ καλά, ἀπήντησεν αὕτη.

Ἔπειτα δὲ μὲ ἥρπασεν εἰς τὴν ἀγκάλην της, κατέβη ὁρμητικῶς τὴν κλίμακα καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ἐκεῖ ἦτο ἤδη καὶ ὁ Ἰωσήφ· ἐκρατήθημεν καὶ οἱ τρεῖς ἐνηγκαλισμένοι καὶ ἐκλαίομεν· ἐν ᾧ ἔκλαια, ἠρώτησα τὴν οἰκονόμον:

— Ἀλήθεια θὰ κρατήσῃ ἀπὸ τὸ μισθό σου ὅσα κάνει τὸ βαρόμετρο;

Ἐκείνη ἐχαμογέλασε μέσα εἰς τὰ δάκρυά της καὶ εἶπε: Μὴ φοβεῖσαι!

Ἐν τούτοις ἡ συνείδησίς μου μὲ ἔτυπτεν. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἤμην μελαγχολικός. Ἐκαταλάμβανα ὅτι δὲν ἔκαμα καλά. Ἔπρεπε νὰ ὁμολογήσω εἰς τὸν πατέρα μου ὅτι τὸ βαρόμετρον ἐγὼ το ἔσπασα. Ἀφήσας τὸν Ἰωσὴφ ἀπὸ ἀνανδρίαν νὰ λάβῃ τὴν τιμωρίαν τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἤξιζα, ἔπραξα κακὴν πρᾶξιν.

Τὸ ἑσπέρας ὁ πατήρ μου παρατηρήσας ἐκ τῆς φυσιογνωμίας μου ὅτι ἤμην λυπημένος μὲ ἠρώτησε τί ἔχω. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἀπήντησα. Ἀλλ' ὁ πατήρ μου ἐπέμεινε καὶ τότε ὥρμησα εἰς τὴν ἀγκάλην του φωνάζων·

—Δὲν πταίει αὐτός! δὲν πταίει αὐτός!

Ὁ πατήρ μου δὲν ἐνόει τί ἤθελα νὰ εἴπω.

— Ποῖος δὲν πταίει; μὲ ἠρώτησε·

Τότε τῷ διηγήθην τί συνέβη τὸ πρωΐ. Ὁ πατήρ μου μὲ ἤκουε μετ' ἐκπλήξεως· συνεκινήθη, ἀφ' οὗ δὲ μ' ἐπέπληξεν ὅπως μοῦ ἤρμοζεν εἶπε περὶ τοῦ Ἰωσήφ·

—Ἔχει εὐγενῆ καρδίαν· μὴ λησμονῆς παιδί μου αὐτὴν τὴν περίστασιν εἰς τὴν ὁποίαν ἔδειξε τόσην ἀφοσίωσιν διὰ σέ.

Ἠσθάνθην τὸν ἑαυτόν μου ἐλαφρυνθέντα ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν τὴν ὁποίαν ἔκαμα καὶ ἀπεφάσισα νὰ ὁμολογῶ εἰς τὸ ἑξῆς φανερὰ τὴν ἀλήθειαν ὅταν κάμνω κανὲν σφάλμα.

Τὸν Ἰωσὴφ ἠγάπησα ὡς πιστότατον φίλον. Ἐμεγαλώσαμεν μαζὶ καὶ ποτὲ δὲν δυσηρεστήθημεν ἀναμεταξύ μας.

Οὐδέποτε ἐλησμόνησα τὸ ἐπεισόδιον τοῦ βαρομέτρου. Διὰ τὴν ἄδικον δὲ τιμωρίαν τοῦ Ἰωσὴφ ἐλυπούμην μέν, ἀλλὰ παρηγορούμην συλλογιζόμενος ὅτι ἡ ἀφοσίωσις τὴν ὁποίαν μοὶ ἔδειξε κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην, ὑπῆρξεν ὁ δεσμὸς τῆς σταθερᾶς φιλίας μας.

Κατὰ τὸν γάλλον ἀκαδημαϊκὸν
Maxime Du Camp

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΟΠΟΙΟΥ ΛΟΥΛΗ

Ἡμέραν τινὰ τοῦ ἔτους 1646 εἰς μίαν ἐκ τῶν περισσότερον συχναζομένων ὁδῶν τῆς Φλωρεντίας, πολλοὶ διαβάται εἶχον συναθροισθῆ ὅπως ἀκούσουν καὶ ἴδουν ἓν παιδίον δεκατριῶν ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ἔπαιζε βιολίον μὲ πολλὴν τέχνην, κατὰ δὲ τὰ διαλείμματα ἔλεγεν ἐξυπνάδας, αἱ ὁποῖαι ἐκίνουν τοὺς ἀκροατάς του εἰς φαιδρότητα.

Τὸ παιδίον τοῦτο, ἦτο μικρόσωμον, ἰσχνόν, ἄσχημον, ἀλλ' εἶχε τὴν ἀσχημίαν ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐξαλείφει ἡ ἔκφρασις τῆς νοημοσύνης.

Μεταξὺ τῶν διαβατῶν, οἵτινες εἶχον σταθῆ διὰ ν' ἀκούσουν τὸν μικρὸν μουσικὸν εὑρίσκετο καὶ εἷς, ὅστις το ἐξήταζε μετὰ πολλῆς προσοχῆς· οὗτος ἐπλησίασε πρὸς αὐτό, ὅτε διελύθη τὸ πλῆθος, καὶ τῷ εἶπε·

— Παιδί μου, ἔρχεσαι μαζί μου εἰς τὴν Γαλλίαν; θὰ σε συστήσω εἰς μίαν κυρίαν πολὺ ἐπίσημον, ἡ ὁποία στενοχωρεῖται καὶ μου ἔγραψε πρὸ ὀλίγου νὰ τῆς στείλω ἕνα παιδὶ ἐξυπνο καὶ ἀστεῖο.

— Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς μουσικός.

— Ὑπόσχεσαι νὰ εἶσαι πάντοτε εὔθυμος;

— Ναί, καὶ πάντοτε ἄσχημος, ἀπήντησε τὸ παιδίον.

— Ἡ ἀπάντησίς σου μ' ἀρέσει· σὲ παίρνω μαζί μου. Ἡ *Μεγάλη Δεσποινὶς* θὰ ἐγκρίνῃ χωρὶς ἄλλο τὴν ἐκλογήν μου.

Μεγάλη Δεσποινὶς ἦτο ἡ δούκισσα Μομπασιέ, ἐξαδέλφη τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ΙΔ', ὁ διαβάτης ἦτο ὁ ἱππότης τῆς Γυίζης, ὁ δὲ μικρὸς μουσικὸς ὁ Ἰωάννης-Βαπτιστὴς Λούλης.

Ὁ Ἰωάννης Λούλης ἦτο υἱὸς πτωχοῦ μυλωνᾶ. Μοναχός τις, φίλος τῆς μουσικῆς, παρατηρήσας τὴν κλίσιν τοῦ παιδίου ἔδωκεν εἰς αὐτὸ μαθήματά τινα μουσικῆς. Μετ' ὀλίγον ὁ μικρὸς Λούλης ἤρχισε νὰ μανθάνῃ μόνος του βιολίον καὶ κατώρθωσε νὰ παίζῃ δημοτικὰ τραγούδια, οὕτω δὲ ἐκέρδιζε τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Ὁ ἱππότης τῆς Γυίζης ἐπανελθὼν εἰς Παρισίους μετὰ τοῦ Λούλη παρουσίασεν αὐτὸν εἰς τὴν δούκισαν Μομπασιέ· ἀλλ' αὕτη λησμονήσασα ἴσως τὴν παραγγελίαν τὴν ὁποίαν εἶχε δώσῃ εἰς τὸν ἱππότην, ἀνέκραξε καθὼς εἶδε τὸν μικρὸν φλωρεντῖνον.

—Ὤ, ἱππότα, πῶς σας ἦλθε νὰ μου φέρετε αὐτὸ το ἀσχημόπαιδο!

Καὶ διὰ νὰ μὴ το ἀποπέμψῃ ὅλως διόλου τὸ ἔστειλεν εἰς τὸ μαγειρεῖον ὡς παραμάγειρον.

Αἱ ἐλπίδες λοιπὸν τοῦ μικροῦ Λούλη διελύθησαν ὅπως ἡ χιὼν εἰς τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου· καὶ μετενόει πικρὰ διατὶ ἀφῆκε τοὺς δρόμους τῆς Φλωρεντίας, ὅπου ἦτο τόσον ἐλεύθερος καὶ τόσον εὔθυμος ἐν τῇ πτωχείᾳ του.

Ἐν τούτοις ἐπειδὴ ἡ φύσις τῷ εἶχε δώσῃ χαρακτῆρα καλλίτερον παρὰ τὸ πρόσωπόν του, συνεμορφώθη ταχέως πρὸς τὴν νέαν τύχην του, ἐν ἐλλείψει δὲ τῶν θριάμβων τοὺς ὁποίους ἤλπιζεν, ἠρκεῖτο εἰς τὰ ὡραῖα φαγητά, τὰ ὁποῖα τῷ παρεῖχεν ἡ θέσις του. Ἄλλως τε ὁ ἀρχιμάγειρος ἄφινεν αὐτὸν ἐλεύθερον νὰ παίζῃ βιολίον ὅσον ἤθελε, ἀφ' οὗ ἐξετέλει τὴν μικράν του ἐργασίαν.

Ὁ Λούλης κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπέκτησεν ἀρκετὴν φήμην εἰς τὸν κύκλον τῶν ὑπηρετῶν, ὅπου τον εἶχε ῥίψῃ ἡ τύχη του. Ἑκάστην ἑσπέραν ἔδιδε μόνος συναυλίας, εἰς τὰς ὁποίας συνήρχετο πολὺ ἀκροατήριον, θερμῶς χειροκροτοῦν αὐτόν. Ἀντὶ νὰ διασκεδάζῃ τὴν κυρίαν, ὡς εἶχεν ὀνειροπολήσῃ, ἔτερπε τοὺς ὑπηρέτας, ὁ δὲ ἐνθουσιασμὸς αὐτῶν, ἂν καὶ κάπως χυδαῖος, ηὐχαρίστει ἐν τούτοις τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἦτο φιλόδοξον.

Ὅλα ἔρχονται εὐνοϊκὰ εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἠξεύρει νὰ περιμένῃ, λέγει μία παροιμία· κάθε καλλιτεχνικὴ ἰδιοφυΐα ἔχει τὴν ὥραν καθ' ἣν φανερόνεται ὅπως κάθε ἄνθος τὴν ὥραν καθ' ἣν ἀνθίζει. Ἑσπέραν τινὰ ὁ κόμης τοῦ Νοζάν, πηγαίνων εἰς ἐπίσκεψιν τῆς δουκίσσης ἤκουσεν, ἐν ᾧ ἀνέβαινε τὴν κλίμακα, χειροκροτήματα, διὰ τῶν ὁποίων τὸ ὑπηρετικόν, συνηθροισμένον ἐν τῷ μαγειρείῳ, ἐξέφραζε τὴν πρὸς τὸν Λούλην ἐπιδοκιμασίαν του.

Σταματᾷ· ἀκροᾶται θορυβώδης γέλως καὶ χειροκροτήματα ἀκούονται μετὰ μελῳδίαν πολὺ πρωτότυπον, ἡ ὁποία ἀπεδείκνυεν ὅτι ὁ μουσικὸς εἶχε βαθὺ καλλιτεχνικὸν αἴσθημα συγχρόνως δὲ καὶ μεγάλην ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ παίζειν.

Ὁ εὐπατρίδης, παρακινηθεὶς ὑπὸ τῆς περιεργίας, διευθύνεται πρὸς τὴν αἴθουσαν τῆς συναυλίας, βλέπει δὲ πρὸ αὐτοῦ τὸν μικρὸν παραμάγειρον, ὅστις ἐπὶ μιᾶς τραπέζης ἔπαιζε

τὸ βιολίον του καὶ διεσκέδαζε τὸ ἀκροατήριόν του.

Ὁ μικρὸς μουσικὸς ἰδὼν τὸν κόμητα διέκοψε τὸ τεμάχιον τὸ ὁποῖον ἔπαιζεν, οἱ δὲ ὑπηρέται σηκωθέντες ἐν ταραχῇ ἐχαιρέτων ταπεινῶς τὸν εὐγενῆ κύριον· ἀλλ' οὗτος ἀποταθεὶς εἰς τὸν παραμάγειρον·

— Ἐξακολούθησε, μικρέ, ἐξακολούθησε· ἦλθα ἐδῶ ὄχι διὰ νὰ σ' ἐμποδίσω νὰ παίξῃς, ἀλλὰ τοὐναντίον διὰ νὰ σ' ἀκούσω.

Ὁ Λούλης, ὅστις πρὸ παντὸς ἄλλου ἐζήτει τὸν θρίαμβον, λαμβάνει θάρρος ἐκ τούτων τῶν λόγων, καὶ παίζει μὲ περισσοτέραν διάθεσιν, μὲ περισσοτέραν ἐμπνευσιν τὰ ὡραιότερα τεμάχια τὰ ὁποῖα ἤξευρε, καὶ ἅτινα ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μελῳδίαι τῆς Φλωρεντίας.

Ὁ κόμης ἤκουε μὲ θαυμασμὸν τὰς γλυκείας ἐκείνας ἰταλικὰς μελῳδίας, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ζωηρότης καὶ ἡ χάρις τοῦ μικροῦ μουσικοῦ ἔδιδον ἰδιαίτερόν τι θέλγητρον· συγχρόνως δὲ ἐσυλλογίζετο καὶ τὴν παραδοξότητα τῆς τύχης, ἥτις τὸ παιδίον ἐκεῖνο κατέστησε παραμάγειρον.

Οἱ ὑπηρέται ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸν κόμητα, μολονότι ἦσαν κατενθουσιασμένοι ἐκ τῆς τέχνης τοῦ Λούλη, δὲν ἐτόλμων νὰ χειροκροτήσωσι. Ἀλλ' ἡ σιωπὴ αὕτη δὲν ἤρεσκε διόλου εἰς τὸν μικρὸν καλλιτέχνην.

— Διατὶ λοιπὸν — ἀνέκραξεν ἔξαφνα εἰς παράδοξον ἰταλογαλλικὸν κρᾶμα — διότι δὲν ἤξευρεν ἀκόμη καλὰ γαλλικὰ — διατὶ δὲν κτυπᾶτε τὰ χέρια σας σὰν προτήτερα; Μήπως ὁ ἔρχομὸς τοῦ μεγάλου ἀφέντη ἐδῶ ἐμεγάλωσε τ' αὐτιά σας καὶ δὲν καταλαβαίνετε πλέον ἀπὸ μουσική;

Ἡ ἀστειότης αὕτη καὶ τὸ θάρρος ἐν γένει τοῦ Λούλη ἀπέδειξαν εἰς τὸν κόμητα ὅτι τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἦτο ἄξιον προσοχῆς. Ἀφ' οὗ δὲ ἔκαμεν αὐτὸς ἀρχὴν τῶν χειροκροτημάτων, τὸν ἐμιμήθησαν δὲ τότε αὐτοστιγμεὶ καὶ οἱ ὑπηρέται, ἀνέβη εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς δουκίσσης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνώπιον πολλῶν ἐπισήμων ξένων ἀνεκοίνωσε τί εἶδε καὶ τί ἤκουσε. Ὁ Λούλης προσεκλήθη ἐν τῷ ἅμα — μὲ τὸ βιολίον του καὶ τὴν στολὴν τοῦ παραμαγείρου ἐννοεῖται — εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου ἐξετέλεσε ἐνώπιον τοῦ ἀριστοκρατικοῦ ἀκροατηρίου τὰ μελῳδικὰ τεμάχια, διὰ τῶν ὁποίων κατέθελγε συνήθως τὸ ὑπηρετικόν. Τόσον δὲ μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ ἐπιτυχία του, ὥστε αὐτοστιγμεὶ ἀπὸ παραμαγείρου ἐπροβιβάσθη εἰς ἰδιαίτερον μουσικὸν τῆς *Μεγάλης Δεσποινίδος*. Ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ταύτης τὸν παρέλαβεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν ἰδικήν του, καταθελχθεὶς ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν τὸν ἤκουσε παρὰ τῇ ἐξαδέλφῃ του. Μετά τινα δὲ χρόνον ἐγένετο γενικὸς διευθυντὴς (surintendant) τῆς βασιλικῆς μουσικῆς, ἔκτοτε δὲ ἀφωσιώθη εἰς τὴν μελοποίησιν μελοδραμάτων. Τὸ πρῶτον του ἔργον ἐπέτυχε θριαμβευτικῶς, θερμῆς δὲ ὑποδοχῆς ἔτυχον καὶ τὰ λοιπά, τῶν ὁποίων τινὰ ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν τίτλων των (Ἄτυς, Κάδμος, Ἄλκηστις, Φαέθων) εἶχον ὑπόθεσιν ληφθεῖσαν ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος.

Ὁ Λούλης ἦτο φίλος τοῦ Μολιέρου, ὅστις πολλάκις ἀνέθηκεν εἰς αὐτὸν νὰ μελοποιήσῃ τὰ ᾄσματα τῶν ἔργων του. Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἡ δόξα του ἦτο τόσον μεγάλη ὅσον καὶ ἡ τοῦ μεγαλοφυοῦς κωμῳδιογράφου.

Τὰ ἔργα τοῦ Λούλη δὲν παριστάνονται πλέον εἰς τὸ θέατρον· ἀλλ' οἱ μελοποιοὶ μελετοῦν αὐτά, εἰς δὲ τὸ Ὠδεῖον τῶν Παρισίων ἐκτελοῦνται ὑπὸ τῶν σπουδαζόντων τὴν μουσικήν. Ἀλλὰ τίς οἶδεν; ἡ καλαισθησία εἶνε κάπως ἄστατος εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ ἐνδεχόμενον ὁ Λούλης νὰ εὕρῃ καὶ πάλιν τοὺς θερμοὺς θαυμαστάς του, οἵτινες ὡς ἡ κυρία Σεβινιέ, παραδείγματος χάριν, ἐχαρακτήριζον ἄλλοτε τὰ μελοποιήματα αὐτοῦ, «θελκτικά, γοητευτικά, ἀνώτερα παντὸς ἐπαίνου».

Ὅπως δήποτε ὁ Λούλης μένει εἰς τῶν μεγαλειτέρων διδασκάλων τῆς Γαλλικῆς μουσικῆς. Αὐτοῦ ἔργον θεωρεῖται τὸ γνωστὸν ᾄσμάτιον Au clair de la lune, τὸ ὁποῖον ἐμελοποίησε ὅτε ἦτο παραμάγειρος. Λέγεται μάλιστα ὅτι καὶ ἡ μελῳδία τοῦ ἐθνικοῦ ὕμνου τῶν Ἄγγλων God save the King, παρὰ τὰς ἐκ πατριωτισμοῦ διαμαρτυρίας τούτων, εἶνε ἰδικός του. Ἡ μελῳδία αὕτη ἀποτελεῖ συγχρόνως καὶ τὸν γερμανικὸν ἐθνικὸν ὕμνον, καὶ παρ' ἡμῖν δὲ εἶνε γνωστὸς διότι κατ' αὐτὴν ψάλλεται ὁ βασιλικὸς ὕμνος: Τὸν βασιλέα μας κτλ.»

Σοφια Δημου

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Τὸ Μαυσωλεῖον.

Τὸ Μαυσωλεῖον, τὸ ὁποῖον ἐθεωρεῖτο ὡς ἓν τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου ἦτο πολυτελέστατος τάφος, τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν εἰς τιμὴν τοῦ Μαυσώλου ἡ σύζυγός του Ἀρτεμισία. Καὶ ἀρχιτέκτονες μὲν αὐτοῦ ὑπῆξαν ὁ Σάτυρος καὶ ὁ Πύθις, τὰ δὲ γλυπτικὰ ἔργα ἐξετέλεσαν οἱ μέγιστοι γλύπται τῶν χρόνων ἐκείνων ὁ Σκόπας, ὁ Λεωχάρης, ὁ Βρύαξις, ὁ Τιμόθεος· ἐξηκολούθησαν δὲ οἱ ῥηθέντες καλλιτέχναι τὸ ἔργον καὶ μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἀρτεμισίας, ἄνευ ἀμοιβῆς, καὶ ἐπεράτωσαν αὐτὸ «χάριν τῆς ἰδίας των δόξης.»

Τὸ περίφημον τοῦτο μνημεῖον συνδέον τὸν ἐκ παραδόσεως ἀρχαῖον ῥυθμὸν τῶν ἀσιατικῶν τάφων μετὰ τῆς χάριτος καὶ εὐρυθμίας τῆς ἑλληνικῆς τέχνης ἀπετελεῖτο ἐκ τετραγώνου οἰκοδομήματος ἐγκλείοντος τὸν τάφον τοῦ Μαυσώλου, καὶ ἐξ ἰωνικοῦ ἐπ' αὐτοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον περιέβαλλον 9 καὶ 11 κίονες· ζωοφόρος δὲ διὰ θαυμασίων γλυφῶν κεκοσμημένη περιέθεε αὐτόν. Ἐπὶ τοῦ ναοῦ ἐπεκάθητο κλιμακωτὴ πυραμίς, ἧς ἡ ἐπίπεδος κορυφὴ ἔφερε μαρμάρινον τέθριππον καὶ κολοσσιαίους ἀνδριάντας τοῦ Μαυσώλου καὶ τῆς Ἀρτεμισίας.

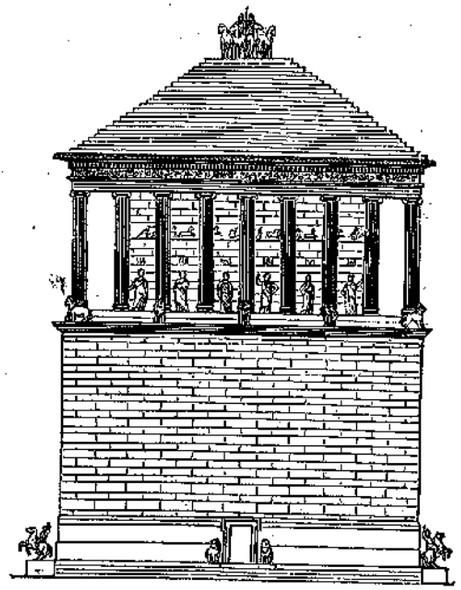

ΤΟ ΜΑΥΣΩΛΕΙΟΝ

Τὸ Μαυσωλεῖον κατεστράφη περὶ τὴν δεκάτην μ. Χ. ἑκατονταετηρίδα μετὰ τῆς Ἁλικαρνασσοῦ, ὅτε δὲ οἱ Ἱππόται τῆς Ῥόδου περὶ τὸ 1522 ὠχύρωσαν τὴν Ἁλικαρνασσὸν ἐνετείχισαν εἰς τὸ φρούριον τὸ ὀνομαζόμενον *Μπουδρούμ* καὶ πολλὰς πλάκας τῆς ζωοφόρου. Τοιαύτας δέκα τρεῖς ἔστειλεν εἰς τὸ βρετανικὸν μουσεῖον τῷ 1846 ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας λόρδος Ρέδκληφ. Τῷ δὲ 1856 ὁ Νιούτων (Newton) ἀνεκάλυψε τὰ ἐρείπια τοῦ Μαυσωλείου, πολλὰ ἄλλα γλυπτικὰ ἔργα καὶ αὐτὸν τὸν ἀνδριάντα τοῦ Μαυσώλου· ὅλα δὲ τὰ ἀνευρεθέντα κοσμοῦσι τὸ βρετανικὸν Μουσεῖον.

Τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ σοφοῦ ἄγγλου σὶρ Οὐίλιαμ Θόμψων, καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Γλασκόβης ἐν Σκωτίᾳ, τὸ τέλος τοῦ κόσμου θὰ ἐπέλθῃ ἀκριβῶς μετὰ δέκα ἑκατομμύρια ἔτη, δηλαδὴ ἡ θερμοκρασία θὰ καταβῇ τόσον πολὺ ὥστε δὲν θὰ δύναται πλέον νὰ διατηρήσῃ τὴν ζωὴν ἐπὶ τῆς σφαίρας μας.

Ὁ ἐπιφανὴς καθηγητὴς ἀνέπτυξεν ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου τοὺς ὑπολογισμοὺς διὰ τῶν ὁποίων ἔφθασεν εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τοὺς νεαροὺς ἀναγνώστας μας δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ἐκθέσωμεν αὐτοὺς ἐν λεπτομερείᾳ· ἀρκεῖ μόνον νὰ εἴπωμεν ὅτι στηρίζονται ἐπὶ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ ἥλιος εἶνε μεγίστη σφαῖρα ψυχραινομένη ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ὅτι ἡ ἀκτὶς τῆς φωτοσφαίρας (τουτέστι τῆς φωτεινῆς ἀτμοσφαίρας τοῦ ἡλίου), σμικρύνεται κατὰ ἓν ἑκατοστὸν περίπου εἰς δύο χιλιάδας ἔτη.

Ὅσον ἀσφαλεῖς ὅμως καὶ ἂν εἶνε οἱ ὑπολογισμοὶ οὗτοι, οἱ μικροί μας φίλοι δὲν πρέπει νὰ κακοκαρδίσουν· δέκα ἑκατομμύρια ἔτη, εἶνε τόσον μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς!

Ἠρίεργον πείραμα.

Εἷς ἐργάτης, ἀμφιβόλου χαρακτῆρος, διισχυρίζετο ὅτι ἔχασε τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμόν του ἐν ᾧ εἰργάζετο εἰς ἓν ἐργοστάσιον, καὶ ἐζήτει ἀποζημίωσιν ἀπὸ τὸν ἐργοστασιάρχην.

Εἷς ὀφθαλμοϊατρὸς προσκληθεὶς ν' ἀποφανθῇ ὡς ἐμπειρογνώμων εἶπεν ὅτι ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἐργάτου ἦτο ὑγιὴς καὶ ἀνέπαφος. Διὰ νὰ ἀποκαλύψῃ δὲ τὴν ἀπάτην (χωρὶς ἐννοεῖται νὰ εἴπῃ τι εἰς τὸν ἐργάτην) ἐπενόησε τὸ ἑξῆς πείραμα.

Ὡς γνωστὸν τὸ πράσινον καὶ τὸ κόκκινον χρῶμα ἀναμιγνυόμενα παράγουν μαῦρον· ἔγραψε λοιπὸν λέξεις τινὰς μὲ πρασίνην μελάνην ἐπὶ μαύρου χαρτονίου καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν ἐργάτην νὰ φορέσῃ ὀμματογυάλια, τῶν ὁποίων ὁ μὲν δεξιὸς φακὸς ἦτο κόκκινος ὁ δὲ ἀριστερὸς λευκός. Ὁ ψευδομονόφθαλμος ἡδυνήθη ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιγραφήν, ἐκ τούτου δ' ἐφάνη ὅτι ἡ ἀπαίτησίς του ἦτο ψευδής, διότι ἂν εἶχε μόνον τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὑγιᾶ δὲν θὰ ἠδύνατο ν' ἀναγνώσῃ τοὺς πρασίνους χαρακτῆρας ἐπὶ τοῦ μαύρου χαρτονίου, διότι ὁ κόκκινος φακὸς μετέβαλλε καὶ τὰ πράσινα γράμματα εἰς μαῦρα.

Τὸ τραγοῦδι καὶ ἡ μακροζωία.

Ὀνομαστὸς ἄγγλος σοφὸς ὁμιλῶν ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου εἶπεν ὅτι ἡ μακρὰ σιωπὴ εἶνε

πολὺ βλαβερὰ εἰς τὴν ὑγείαν, ἐκίνησε δὲ τοὺς ἀκροατάς του εἰς γέλωτα ὅταν ἀνέφερεν ὅτι ὁ κυριώτερος λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον αἱ γυναῖκες ζοῦν συνήθως περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄνδρας εἶνε ὅτι ὁμιλοῦν περισσότερον αὐτῶν. Μετὰ τοῦ ἄγγλου φυσιολόγου συμφωνοῦν καὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες, εἰς δὲ ἀμερικανὸς ἰατρὸς φρονεῖ ὅτι ἡ φωνητικὴ μουσικὴ πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς ἓν τῶν κυριωτέρων στοιχείων τῆς ἀνατροφῆς τῶν νεανίδων, πιστεύει δὲ ὅτι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον αἱ νεαραὶ γερμανίδες σπανίως πάσχουν αἱμοπτυσίαν καὶ ἄλλα στηθικὰ νοσήματα εἶνε ὅτι τραγουδοῦν πολὺ καὶ ἑπομένως ἐκτελοῦν ὅπως πρέπει μίαν ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων λειτουργιῶν τοῦ ὀργανισμοῦ των.

Ὑγιεινὴ καὶ πράχεις Θεραπευτική.

Προφύλαξις ἀπὸ τὰς χιονίστρας. Πρὶν ἀρχίσῃ τὸ ὁριμὸ ψῦχος καὶ παρουσιασθοῦν αἱ χιονίστραι, πλύνετε ἑκάστην πρωΐαν μετὰ τὸ ταχτικὸν νίψιμον, τὰς χεῖράς σας μὲ κοινὸν ὄξος. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν θ' ἀποφύγετε εὐκόλως τὰς ὀχληρὰς χιονίστρας.

Θεραπεία τοῦ ἐρεθισμοῦ τῶν ὀφθαλμῶν. Πολλάκις ἕνεκα διαφόρων λόγων, πρὸ πάντων δὲ ἀπὸ μακρὰν ἀγρυπνίαν ἐπέρχεται ἐρεθισμὸς καὶ κούρασις τῶν ὀφθαλμῶν. Τὸν ἐρεθισμὸν τοῦτον ἠμπορεῖτε νὰ θεραπεύσετε ἂν νίψετε τοὺς ὀφθαλμοὺς δύο τρεῖς φορὰς τὴν ἡμέραν μὲ χλιαρὸν τεῖον, τὸ ὁποῖον δὲν περιέχει ζάχαριν. Τοιουτοτρόπως ὁ πόνος καταπαύει, τὸ πρήξιμον διαλύεται, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς ἀποκτᾷ τὴν πρώτην του ζωηρότητα καὶ λάμψιν.

Τὰ δύο μυστήρια τῆς μακροβιότητος. Περίφημος γάλλος ἰατρὸς ἔλεγεν ὅτι τὰ δύο μυστήρια τῆς μακροβιότητος εἶνε τὸ καλῶς μασᾶν καὶ καλῶς περιπατεῖν —bien mâcher et bien marcher. Ἡ μετὰ τὸ φαγητὸν ἀνάπαυσις εἶνε ἀναγκαιοτάτη. Εἶνε δὲ ἀνοησία ἐπικίνδυνος νὰ καταφεύγωμεν διὰ *ψύλλου πήδημα* εἰς τὰ φαρμακεῖα· χιλιάδες ἀνθρώπων καταστρέφουν τὸν ὀργανισμόν των, κάμνοντες ὑπερβολικὴν χρῆσιν φαρμάκων.

Μέσα προφυλακτικὰ τῶν ὀδόντων. Καθαρίζετε πρωὶ καὶ ἑσπέρας τοὺς ὀδόντας σας μὲ βούρτσαν ἐπὶ τῆς ὁποίας θέτετε ὀδοντότριμμα ἢ ἄλλο τι ὑγιεινὸν μίγμα· οὕτω ἐξαλείφεται ἡ ἀκαθαρσία ἥτις ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς ἢ τῆς ἡμέρας.

Πλύνετε τὸ στόμα σας μετὰ τὸ φαγητόν.

Ἀποφεύγετε τὰς μεταλλίνας ὀδοντογλυφίδας καὶ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἀκόμη ἂν εἶνε καὶ μεταχειρίζεσθε μόνον ξυλίνας ἢ ἐκ πτεροῦ.

Ἀποφεύγετε τὴν αἰφνιδίαν μετάβασιν ἀπὸ τοῦ ψύχους εἰς τὴν ζέστην καὶ τἀνάπαλιν εἰς τὰ φαγητὰ ἢ ποτά σας.

Μὴ συντρίβετε σκληρὰ σώματα, οἷον καρύδια κλπ. διὰ τῶν ὀδόντων των, μηδὲ κόπτετε δι' αὐτῶν κλωστήν.

Ἀνατολικὴ παροιμία.

Ὅσον πλατὺ καὶ ἂν εἶνε τὸ φύλλωμα ἑνὸς δένδρου, ἓν πτηνὸν ἐπὶ ἑνὸς μόνον κλάδου ἠμπορεῖ νὰ καθήσῃ διὰ μιᾶς· ὅσον πλατὺς καὶ ἂν εἶνε εἷς ποταμός, εἰς λαγωὸς δὲν εἰμπορεῖ νὰ πίῃ περισσότερον παρ' ὅσον διψᾷ.

Δῶσέ την εἰς κανένα πτωχόν!

Ὁ μέγας γάλλος δραματικὸς συγγραφεὺς Αἰμίλιος Ὀζιὲ ἔδωκεν εἰς πτωχόν τινα ζητοῦντα ἐλεημοσύνην δέκα λεπτά· ἀλλ' ὁ ἐπαίτης ὢν ἀπὸ τοὺς θρασεῖς ἐκείνους οἵτινες δὲν λείπουν καὶ ἐν Ἀθήναις, ἀντὶ εὐχαριστήσεως εἶπε·

— Καὶ τί νὰ τὴν κάνω μιὰ δεκάρα;

— Δῶσέ την εἰς κανένα πτωχόν, ἀπήντησεν ὁ εὐψυχὸς συγγραφεύς.

Βῆμα καὶ Σύλλογος.

Μερικὰ παιδάρια ἵδρυσαν σύλλογον καὶ παρήγγειλαν βῆμα εἰς ἕνα ξυλουργόν. Τοῦτο μετά τινας ἡμέρας ἦτο ἕτοιμον καὶ μετεφέρθη εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριῶν.

— Τί βῆμα εἶνε αὐτό; λέγει ὁ πρόεδρος εἰς τὸν τεχνίτην. Τί ἐλεεινὴ ἐργασία!... Αὐτὸ θὰ σπάσῃ ἐντὸς ὀλίγου!

—Ἔννοια σας, κύριε πρόεδρε, ἀπαντᾷ ὁ ἔξυπνος ξυλουργός, πάντα θὰ βαστάξῃ περισσότερο ἀπὸ τὸν Σύλλογόν σας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μιμῆς παίρνει γλυκίσματα ἀπὸ τὸ ἁρμάρι χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδειαν, ἡ δὲ μητέρα του τὸν ἐπιπλήττει δι' αὐτό.

— Μὰ δὲν μοῦ εἶπες, προχθές, ἀποκρίνεται ὁ Μιμῆς, πῶς εἶνε λαιμαργία νὰ ζητᾷ κανεὶς γλυκίσματα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πικουλίνου.

*

Ἡ Διλὴ κάθεται εἰς τὸν καναπέ. Ὁ θεῖός της βλέπων ὅτι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου τὴν κτυπᾷ εἰς τὰ μάτια, σηκόνεται ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ καταιβάζει τὸ παραπέτασμα.

—Εἰπὲ *εὐχαριστῶ* εἰς τὸν θεῖον, κόρη μου.

—Γιατί, μητέρα; δένμοῦ ἔδωκε τίποτε!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐωθινοῦ Ἀστέρος.

*

Ἡ μητέρα τοῦ Τάκη τῷ ἐξηγεῖ ἕνα γεω-γραφικὸν χάρτην.

—Νά, βλέπεις, τῷ λέγει, αὐτοὶ εἶνε οἱ ποταμοί, αὐταὶ αἱ λίμναι, καὶ αὐτὰ τὰ μικρὰ σημεῖα εἶνε αἱ πόλεις.

Ὁ δὲ Τάκης δεικνύων τὰς γραμμὰς αἱ ὁποῖαι παριστάνουν τὰς μοίρας τοῦ μήκους καὶ τοῦ πλάτους.

—Καὶ αὐτὰ εἶνε τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα αἴ, μαμμά;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους.

*

Ἡ ὑπηρέτρια φέρει εἰς τὸ τραπέζι ψάρι τὸ λεγόμενον γλῶσσα, ὁ δὲ πατέρας ἐκβάλλει τὸ μεγάλον του *ραχαλόκαλον*· ὁ Μιμῆς παρατηρεῖ μὲ ἐνδιαφέρον τὴν ἐγχείρησιν αὐτήν.

—Μπᾶ! ἀναφωνεῖ ἔξαφνα γιὰ ἰδὲ ἕνα ψάρι ποῦ ἐκατάπιε μιὰ κτένα!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Καρδιᾶς.

*

Ἕνας παπᾶς λέγει εἰς τὸν Πέτρον ὅτι φοβεῖται τὸν θάνατον διότι εἶνε ἀμαρτωλὸς καὶ τὸ Εὐαγγέλιον λέγει ὅτι ἐκεῖ ἔσται ὁ τρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

—Μπᾶ τί φοβᾶσαι σύ, λέγει ὁ Πέτρος, σὺ δὲν ἔχεις δόντια!...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθέως Πυρφόρου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Εἰς ὅλους τοὺς φίλους μου, μικροὺς καὶ μεγάλους εὔχομαι αἴσιον καὶ εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος 1893. Εὔχομαι προόδους εἰς ὅσους πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον· εἰς τοὺς γονεῖς εὔχομαι νὰ γίνουν τοιαῦτα τὰ τέκνα των ὥστε νὰ το ἔχουν καύχημα ὅτι εἶνε τέκνα των. Εὔχομαι φαιδρὰς καὶ εὐχαρίστους μόνον εἰδήσεις νὰ μοι στέλλουν οἱ φίλοι μου, μόνον ἐκφράσεις χαρᾶς καὶ εὐτυχίας νὰ λαμβάνω. Εὔχομαι ἐκπλήρωσιν τῶν πόθων των εἰς ὅλους, μικροὺς καὶ μεγάλους.

Εὐχαριστῶ ἐκ καρδίας ὅλους διὰ τὰς θερμὰς καὶ ἐγκαρδίους εὐχὰς τὰς ὁποίας μοι ἔστειλαν.

Βεβαίως δύνασαι νὰ λάβῃς μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς *Βοήθει Σαυτόν*· ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ ἐργασθῇς μὲ τὴν καρδιά σου ὥστε νὰ βραβευθῇς.

Ὁ «Ἡλίας» *Αἰσχύλε Τραγῳδέ*, εἶνε ἓν ἐκ τῶν δύο διηγημάτων τῶν ἀποτελούντων τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον *Βαΐτὰν Ζεράν* βιβλίον. Τιμᾶται: 1,50 Τὸ δὲ «Παιδικὸν πνεῦμα» ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν τομιδίων, τῶν ὁποίων ἕκαστον τιμᾶται (ἄδετον) λεπτὰ 50.

Τὸ φύλλον θά σοι σταλῇ, φίλε Παῦλε Δ. Στα... ἐλπίζω δ' ὅτι θὰ προσπαθήσῃς ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον νὰ στείλῃς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος.

Πολὺ ἐλυπήθην διὰ τὴν μακρὰν καὶ ὀδυνηρὰν ἀσθένειάν σου, *Πηλεῦ*, ἀλλὰ δόξασε τὸν Θεὸν ὅτι ἐσώθης· εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διότι εἰς τὰς πικρὰς καὶ ἀνιαρὰς ὥρας σ' ἐπαρηγόρησαν τὰ γραφόμενά μου. Ἐλπίζω ὅτι καὶ τώρα ὑγιᾶ θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ σε τέρπουν.

Ἡ παρομοίωσίς σου, *Σκιερὰ Νύξ*, ὅτι ὅπως ὁ Μικρὸς Λόρδος κατώρθωσε νὰ διαπλάσῃ τὸν χαρακτῆρα τοῦ πάππου οὕτω κ' ἐγὼ πολλοὺς χαρακτῆρας βελτιόνω καὶ ἐξευγενίζω, δὲν εἶνε ἄστοχος. Αὐτὸ ἴσα ἴσα εἶνε καὶ τὸ ἰδικόν μου ἰδανικόν, ὁ θερμότερός μου πόθος, δι' αὐτὸ καὶ ὀνομάζομαι «Διάπλασις.»

Τόσον κρύο λοιπὸν ἔκαμεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, *Προμηθεῦ Δεσμῶτα*, ὥστε ἐν ᾧ ἀνέβαινες ἀπὸ τὸν Γαλατᾶν εἰς τὸ Σταυροδρόμι ἐγλύστρησες εἰς τὸν πάγον καὶ ἐξαπλώθηκες φαρδὺς πλατύς; Κ' ἐδῶ ἤρχισε νὰ μας τρίζῃ τὰ δόντια του ὁ χειμῶνας, μερικὰς ἡμέρας τώρα, καὶ ἡ λευκὴ χιὼν ὄχι μόνον τὰ βουνὰ ἐσκέπασε μὲ τὸν λευκόν της πέπλον ἀλλὰ καὶ τὰς στέγας καὶ τοὺς δρόμους.

Τώρα πλέον ἱκανοποιήθη ἡ φλογερά σου περὶ τῆς τύχης τοῦ Κέδρικ ἀνυπομονησία, Σ. Δ. Εὐσταθιάδη;

Λίαν εὐχαρίστως θὰ σε συστήσω εἰς τοὺς φίλους μου, *Ἄστρον τῆς Αὐγῆς*, θὰ τοὺς εἴπῶ ὅτι εἶσαι ὀκτὼ ἐτῶν, ὅτι εἶσαι καλὸ κορίτσι (ἔχω ἕνα προαισθημα περὶ αὐτοῦ) καὶ ὅτι θὰ σε ἀγαπῶ μὲ ὅλην τὴν καρδίαν μου. Κύττα νὰ μου γράψῃς τακτικά, μικρά μου.

Πόσον τρυφερὰ ἦτο ἡ ἐπιστολή σου, *Ἀττικὴ Νύξ*! ἂν μίαν ἡμέραν γράψῃς πολὺ εὔμορφα δὲν θὰ ἐκπλαγῶ διόλου.

Ὦ *Δύρα τοῦ Ὀρφέως*, πόσον μὲ ἀδικεῖς λέγουσα ὅτι σ' ἐλησμόνησα! Σοῦ τοῦτο μαι περαστικά, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδίας μου· διὰ τὴν καθυστέρησιν λυποῦμαι, ἀλλὰ δὲν πταίω ἐγώ. Τὰ καθυστεροῦντα ἔλαβες ἤδη πρὸ πολλοῦ.

Πολὺ ὡραῖος καὶ ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδια βγαλμένος εἶνε ὁ πόθος σου, *Ἀνθρωπόμορφε Γορίλλε*. Τίς οἶδε ἂν δὲν ἐκπληρωθῇ!...

Τώρα λοιπόν, *Προμηθεῦ Πυρφόρε* ἀφ' οὗ ἔλαβες ὑπ' ὄψιν τὴν παρατήρησίν μου, στέλλε πάντοτε διαλεκτὰ παιδικὰ πνεύματα, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύωνται εὐχαρίστως, νὰ εἶσαι βέβαιος. Τὰ στελλόμενα ὅμως νὰ τα γράφῃς ἐπὶ ἄλλου φύλλου χάρτου. Αὐτὸ τὸ εἴπαμε ἤδη πολλάκις. Καὶ τὸ ἴδιο πρᾶγμα δὲν πρέπει νὰ το λέγωμεν πολλάκις· οὔτε δύο φορὰς μάλιστα λέγουν οἱ Λατῖνοι. «Non bis in idem.»

Μερικοὶ φίλοι μου γράφουν τόσον ἄσχημα ὥστε ἡ ἀνάγνωσις τῶν γραφομένων των κατανᾷ ἀληθινὴ βάσανος. Ἀρκοῦσα τιμωρία—καὶ δικαία—θὰ ἦτο νὰ μὴ λαμβάνω τὰς τοιαύτας ἐπιστολὰς ὑπ' ὄψει· ἀλλ' ἂς περιορισθῶ ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ τους εἴπω νὰ διορθώσουν τὰ ὀρνιθοσκαλίσματά των.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ πρὸς σύνθεσιν διηγήματος Διηγωνισμοῦ, φίλε Δ.Θ. Δημητρόπουλε, θὰ δημοσιευθοῦν μετὰ ἓν ἢ δύο φυλλάδια, ἀρεύκτως. Ἐννοῶ τὴν ἀνυπομονησίαν σου ὅπως καὶ τῶν ἄλλων φίλων μου, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ;

Περαστικά, *Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς*. Πέραν τῆς ὡρισμένης προθεσμίας ἀπεφασίσθη ὁριστικῶς νὰ μὴ λαμβάνωνται αἱ λύσεις ὑπ' ὄψιν. Ἐννοεῖς ὅτι τοῦτο δὲν ἀφορᾷ τὰς ἰδικάς σου, αἵτινες ἔφθασαν ἐγκαίρως περίπου.

Εὑρῆκες λοιπὸν τὸν ἀπολεσθέντα Ἀστερώπ σου *Πικουλῖνε*; ὅταν σοῦ τον ἔφεραν ἔξαφνα, ἔξαφνα μοῦ γραφεις ἔτρεξες καὶ τον ἀγκάλιασες, σφικτὰ σφικτά, ἐν ᾧ δάκρυα χαρᾶς ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια σου. Ἀλλ' ὅπως μοῦ τον περιγράφεις τοῦ ἤξιζε τέτοια ὑποδοχή, ἀφ' οὗ εἶνε ἔκτακτον σκυλάκι.

Πολὺ εὐχαριστήθην, *Ἑρμῆ τοῦ Πραξιτέλους*, καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου καὶ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν σου διὰ τὴν ἐπίσκεψίν σου εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. «Προχθές, μου γράφεις, ἡ ἡμέρα ἦτο ὡραία καὶ ὁ ἐξάδελφός μας, μᾶς ἐπῆρε, τὴν ἀδελφήν μου κ' ἐμὲ καὶ μᾶς ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Εἰς τὸν δρόμον μᾶς ἔλεγε τί ἦτο ὁ ναὸς τῆς Ἀπτέρου Νίκης, τί ἦσαν τὰ Προπύλαια, τί ὁ Παρθενὼν καὶ τί τὸ Ἐρεχθεῖον. Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν πρῶτα ἐπήγαμεν εἰς τὸν ἐξώστην ὁ ὁποῖος εἶνε πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης καὶ εἴδομεν ἓν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα θεάματα ποῦ εἰμπορεῖ νὰ ἰδῇ μάτι ἀνθρώπου. Κάτω, εἰς τὸν ἀνοικτὸν ὁρίζοντα, ὁ Σαρωνικὸς ἤστραπτε σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ χρυσάφι· εἰς τὸ πέλαγος μερικὰ πλοῖα μὲ ἄσπρα πανιὰ ἐφαίνοντο ἀπὸ μακρὰν ὡς γλάροι ποῦ ἐπετοῦσαν ἀπάνω ἀπὸ τὴν θάλασσαν· ἡ Σαλαμίς, ἡ Αἴγινα, διεκρίνοντο μὲ τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν των καὶ τὰς ὡραίας γραμμάς των· ὀπίσω ἀπὸ τὴν Αἴγιναν ὡσὰν σκεπασμένα ἀπὸ γαλανὸ σύννεφο διεκρίνοντο ἀμυδρῶς τὰ Μέθανα καὶ ὁ Πόρος. Ὀξάδελφός μου μοῦ εἶπεν ὅτι ἀπὸ τὸν ἐξώστην ἐκεῖνον ἐκρημνίσθη τὸν παλαιὸν καιρὸν ὁ Αἰγεὺς εἰς τοὺς βράχους ὅταν μακρόθεν εἶδε τὸ μαῦρο πανὶ τοῦ Θησέως· ἔμαθα ἀκόμη ὅτι ὁ εὔμορφος ναὸς τῆς Ἀπτέρου Νίκης, ὁ ὁποῖος εἶνε «ἀμφιπρόστυλος» «τετράστυλος» καὶ ἰωνικοῦ ρυθμοῦ (εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔτσι μοῦ τα εἶπε) εἶχε χαλασθῆ ὅταν ἡ Ἑλλὰς ἦτο σκλαβωμένη καὶ εἶχε μεταβληθῆ εἰς προμαχῶνα καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος εὑρέθησαν ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη καὶ ἐκτίσθη ἐκ νέου.» Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ *Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους* εἶνε μεγάλη· περιγράφει ἀκόμη τι τῷ εἶπεν ὁ ἐξάδελφός του καὶ περὶ τῶν Προπυλαίων καὶ περὶ τοῦ Παρθενῶνος καὶ περὶ τοῦ Ἐρεχθείου· δυστυχῶς δὶν μένει τόπος νὰ δημοσιεύσω καὶ ἄλλο μέρος αὐτῆς· ἐν τούτοις δίδω ἓν φίλημα ἀπὸ καρδίας εἰς τὸν μικρόν μου φίλον, διότι παρατηρῶ μὲ χαράν μου καὶ ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον μὲ τὸ ὁποῖον ὁμιλεῖ διὰ τὰ ἀθάνατα μνημεῖα τῆς ἀρχαίας τέχνης καὶ ἀπὸ τὸ ψευδώνυμον τὸ ὁποῖον ἐξέλεξεν ὅτι ἔχει καλλιτεχνικὴν ψυχήν.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΣ ΕΚΤΟΣ

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τοῖς δώδεκα φυλλαδίοις τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου, Ἀπριλίου, Μαΐου καὶ Ἰουνίου.

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ παρόντος φυλλαδίου δύνανται νὰ λάβωσι μέρος πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ βουλόμενοι ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ νέων συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως» συμμορφούμενοι πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ, οὓς δημοσιεύομεν ἐν τῇ ἀντικρὺ σελίδι τοῦ ἐξωφύλλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Φεβρουαρίου 1893]

1. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον μου πατεῖς, ἀνθεῖ τὸ δεύτερόν μου
οἱ Ἀθηναῖοι πᾶν συχνὰ 'ς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πικουλίου.

2. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι κουτὸς καὶ ἄμυαλος· μοῦ κόβεις τὸ κεφάλι:
τί γνῶσι τότε καὶ μυαλό!
εἰς τὸ κεφάλι βρίσκομαι ἂν κάτι κόψῃς πάλι
κόβεις ἀκόμα; τὸ κορμὶ 'ς τὸ βόρβορο κυλῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους.

3. Αἴνιγμα.

Ὁλόκληρον ἂν εἶμαι γλυκὰ εὐωδιάζω
ἂν μαθηθῶ λιγάκι τὰ δένδρα ἀγκαλιάζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθιαμάνης Δημητδωλῶς.

4. Αἴνιγμα δημῶδες.

Ἕνα σακκάκι ἄλεσμα χωρὶς ῥαφὴ κοὶ τρύπα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θόρανίου Τζέου.

5. Φιλολογικὴ ἐρώτησις.

Ποῖος ποιητὴς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ἀπέθανεν ἐν Σμύρνῃ, εἰς ποῖον μέρος αὐτῆς καὶ πότε;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πικουλίου.

6. Ἀριθμητικὸν παίγνιον.

Τοὺς ἐν τοῖς κατωτέρω τετραγωνίδιοις ἀριθμοὺς κατάταξον οὕτως ὥστε τὸ ἄθροισμα ἑκάστης στήλης ὁριζοντίου καθέτου καὶ τῶν δύο διαγωνίων νὰ εἶνε 175.

1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31	32	33	34	35
36	37	38	39	40	41	42
43	44	45	46	47	48	49

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Ἐδζώνου.

7-10. Μαγικὼν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ δύο γραμμάτων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις.

Ἥρα, νάμα, αἶξ, ὕλη.

Ἐστάλη ὑπὸ Θεμ. Χριστοφίδου.

11. Ἱστορικὴ ἐρώτησις.

Ποῖοι εἶνε οἱ δύο μεγάλοι ἄνδρες τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου οἱ ὁποῖοι ἀπέθανον τὸ αὐτὸ ἔτος;

12. Ἀστήρ.

* * *
* * *
* N *
* * *
* * *

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι οὕτως ὥστε καθέτως μὲν ν' ἀναγινώσκεται βασιλεὺς μεγαλονήσου, ὁριζοντίως δεινὴ νόσος, διαγωνίως δὲ ἐκ δεξιῶν μὲν πρὸς τἀριστερὰ γεωμετρικὸν σχῆμα, ἐξ ἀριστερῶν δὲ πρὸς τὰ δεξιὰ νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

13. Μεσοστιχίς.

Διὰ τῶν μεσαίων γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσον ἀρχαῖον Ἕλληνα ποιητήν.

1, ἑκτός. 2, δυστυχία. 3, νέος. 4, ἕβατος. 5, μῖσος. 6, εἰδικός. 7, σοβαρός. 8, ὑγεία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθέως Πυρφόρου.

14. Ἀλλεποσύμφωνον.

αου—ο—υεηαο—η—εαη—ου—εει
αι—σω—ο—εεαο—οεῖ—οι—υεεεει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθρωπομόρφου Γορίλλου.

15. Ἀλλεποσύμφωνον.

α—ι—ευαιειαι—ααιωω—η—ιααι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τῆς Ἀνατολῆς.

16. Φωνηεντόλειπον.

κ—ν—μθ—σκ—τ—τ—''—ρ
τ—μθ—σκ—ντ—''—πσν,

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ ἐν Βουλγαρίᾳ Ἑλληνισμοῦ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Νοεμβρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

167. Τριαντάφυλλον (τριάντα - φύλλον).—168. Ἀσιανός, Φασιανός.—169. Λεπτά, ἑπτά.—170. Στόμα, γλῶσσα, ὀδόντες.—171. Σκῦρος, Κῦρος, Σῦρος.—172. Ἡ ὄρεξις, διότι ὅσῳ περισσότερον τῆς δίδεις τόσῳ ταχύτερον σ' ἐγκαταλείπει.—173. Ὁ κρότος.—174. Ἓν κανάριον, δύο καρδερίνας, ὀκτὼ ἀρτύκια.—175. Ἓν δίδραχμον, ἕνδεκα μονόδραχμα, δύο ἡμίδραχμα. — 176. Δ
—177 - 180. 1, Γαλῆ. 2, Μῦς. 3, Ὄνοι. Ι
4, Λύκος.—181. Α
Ἡ δικαιοσύνη ὅπου βασιλεύει Π
Καὶ ἡ εὐτυχία μετ' αὐτῆς ἐδρεύει. Μ Η Λ Ο Ν
182. Ἡ φιλοπονία εἶνε εὐτυχία καὶ ζωὴ Α
Θάνατος ἡ ἀκηνηρία καὶ τῶν κακιῶν πηγή. Σ
183. ΑΙΓΥΣΤΟ (1, Ἐλλάς. 2, Ὠρίων. 3, Ἄργος. 4, Ἔλενη. 5, ΜΥς. 6, Ἰάσων). Σ
184.—ΑΡΘΡΙΤΙΣ (1, Ἀλήθεια. 2, Ράδιος. 3, Θάρρος. 4, Ρῖγος. 5, Ἰσχυρός. 6, Ταχύς. 7, Ἴκωνος. 8, Συώνιος.

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE]

[Συνέχεια · ἴδε σελίδα 1]

Β'.

ΕΝ ΚΑΛΚΟΥΤΑ

Εἴκοσιν ἡμέρας μετὰ ταῦτα οἱ κ. κ. Κλοσκὲν πατὴρ καὶ υἱὸς ἀφικνοῦντο εἰς Καλκούταν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου Σεράπιον.

Τὸ πρόγραμμα τοῦ ταξειδίου των ἐπραγματοποιήθη ἐν μέρει. Ναὶ μὲν ὁ εἷς εἶδεν ἐν Αἰγύπτῳ τὰς περιφήμους πυραμίδας καὶ τὸ μουσεῖον τοῦ Βουλάκ, ἀρτίως πλουτισθὲν, διὰ τῶν σαρκοφάγων τριάκοντα καὶ δύο Φαραώνων καὶ ἐδωνήθη ὁ ἄλλος νὰ ἐξετάσῃ ἀνέτως τὴν διώρυγα τοῦ Σουέζ νὰ ὑπολογίσῃ τὴν κλίσιν τῶν ὀχθῶν της καὶ νὰ θαυμάσῃ τὴν ἐργασίαν τῶν ἰσχυρῶν βαθυκόρων, τῶν ἀγωνιζομένων ἀκαταπαύστως κατὰ τῆς ἄμμου τῆς ἐρήμου. Ἀλλ' ἅμα ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, εἶδον ὅτι πρὸς λεπτομερῆ ἐξέτασιν ὅλων τῶν αἰγυπτιακῶν ἀρχαιοτήτων ἔπρεπε νὰφιερώσουν τοὐλάχιστον ἕνα μῆνα· καὶ τὸ μὲν Ἀγγλικὸν ἀτμόπλοιον ἀνεχώρει εἰς τὴν Καλκούταν ἀμέσως τὴν μεθεπομένην, ὁ δὲ Παῦλος ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ συγκατετίθετο νὰ θυσιάσῃ περισσοτέρας τῶν 90 ἡμερῶν διὰ τὸ ταξείδιον ἐκεῖνο, σκοπῶν νὰ ἐπιστρέψῃ ἀνυπερθέτως τὸν Νοέμβριον εἰς Παρισίους καὶ νὰκολουθήσῃ τὰ μαθήματα τῆς Σχολῆς τῶν Γεφυροποιῶν· ὥστε ὁ κ. Κλοσκὲν εὑρέθη ἠναγκασμένος νὰ παραμείνῃ μόνον 48 ὥρας εἰς τὸ Κράτος τοῦ Κεδέβου.

«Νὰ ἰδοῦμε» εἶπε «πῶς θὰ τα καταφέρωμεν εἰς τόσον ὀλίγον καιρὸν ποῦ μᾶς μένει νὰ ἐπισκεφθῶμεν ὅλα τὰ κυριώτερα μνημεῖα τῶν Ἰνδιῶν.»

Καὶ ἐπεβιβάσθησαν ἐπὶ τοῦ Σεραπίου. Διαπλεύσαντες τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν ὀλοταχῶς καὶ κάμψαντες τὸν Περσικὸν κόλπον, εἶδον ἐνώπιόν των τὴν μεγαλοπρεπῆ Κεϋλάνην μὲ τὰ γιγάντια αὐτῆς δένδρα. Παρέπλευσαν εἶτα τὴν ἰνδικὴν χερσόνησον καὶ μετὰ δεκατρεῖς ἡμέρας ἀφ' ἧς ἀνεχώρησαν ἐξ Ἄδεν, τὸ Σεράπιον συνήντησεν ἐν τῶν πλοίων ἐκείνων τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται παρὰ τὰ στόμια τοῦ Γάγγου καὶ χρησιμεύουσιν ὡς φάροι, παρέλαβε δ' ἐξ αὐτοῦ τὸν πεπειραμένον πρωρέα, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ το ὁδηγήσῃ διὰ μέσου τῶν ἐπικινδύνων σάνδχης, τῶν πελωρίων δηλαδὴ τῆς ἄμμου σωρῶν, τὴν ὁποίαν ὁ ἱερὸς ποταμὸς χύνει εἰς τὸν κόλπον τῆς Βεγγάλης.

«Ο ΧΑΝΔΟΣ ΕΧΑΣΕ ΤΗΝ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑΝ ΚΑΙ ΕΠΕΣΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ» (Σελ. 18)

Ἡ μεγαλόνησος Σαγγόρη ἐφάνη τότε ἐπὶ τῆς θαλάσσης, εἶτα ὁ σημαφόρος τοῦ Χάρβουρ παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Χούγλη. Ἐπὶ δεκαπέντε ὥρας ἔπλεον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου, διὰ μέσου διπλοῦ στοίχου πλοίων, παντὸς εἴδους καὶ πάσης ἐθνικότητος, τὰ ὁποῖα ἐχώρουν πρὸς τὸν λιμένα ἢ ἀνήγοντο πρὸς τὸ πέλαγος. Ἐπὶ τέλους τὴν πρωΐαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ταξειδιωτῶν, ἀποκαμόντες πλέον νὰ πλανῶνται

ἐπὶ τῶν χαμηλῶν ὀχθῶν, τὰς ὁποίας παρέπλεον ἀπὸ εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν, διέκρινον διὰ μέσου δάσους ἱστῶν, τὴν μεγαλοπρεπῆ σειρὰν τῶν μεγάρων τῆς Καλκούτας.

Ἦτο ἕκτη πρωϊνὴ ὥρα καὶ ὁ ἥλιος κατηύγαζε διὰ τῶν χρυσῶν αὐτοῦ ἀκτίνων τὸ ἐξαίσιον πανόραμα, ὅτε τὸ Σεράπιον ἠγκυροβόλησε. Οἱ σιδηροῖ πνεύμονες τοῦ ἀτμοπλοίου δὲν εἶχον ἔτι ἀναδώσῃ τὴν τελευταίαν ἐξ ἀτμοῦ καὶ καπνοῦ πνοήν των, ὅτε περιεκύκλωσεν αὐτὸ στόλος ὁλόκληρος λέμβων καὶ πλοιαρίων καταφόρτων ἀπὸ ἐμπορεύματα παντοῖα, ἄνθη καὶ καρποὺς ἀχθοφόρους, ἢ ἀπὸ συγγενεῖς καὶ φίλους σπεύδοντας νὰ ὑποδεχθῶσιν ἐκείνους, τοὺς ὁποίους περιέμενον, — κυκεὼν ἀπὸ σαρίκια λευκά, ἀπὸ ὑφάσματα ἀνοικτά, ἀπὸ πρόσωπα χαλκόχροα, ἀπὸ κραυγὰς ἐκκωφαντικάς. Μακρὰν ἡ παραλία μυρμηκιῶσα ἀπὸ πλῆθος ποικίλον καὶ παράδοξον, ἀπὸ ἀμόξας καὶ κάρρα ἐν γραφικῷ συμφυρμῷ καὶ ὡς πλαίσιον εἰς τὴν εἰκόνα ταύτην, ἐν σύμπλεγμα ἀπὸ θόλους, κωδωνοστάσια καὶ μιναρέδες, ὑπεράνω τοῦ πρασίνου τῶν πυκνῶν δένδρων.

Ὁ κ. Κλοακὲν καὶ ὁ Παῦλος ἀπὸ τῆς πρυμναίας ἐξέδρας παρετήρουν περιέργως τὸ πάντοτε διασκεδαστικὸν θέαμα τῆς ἐξ ἐφόδου καταλήψεως τοῦ ἀγκυροβολοῦντος ἀτμοπλοίου. Μετ' ὀλίγον ἡ προσοχή των ἐστράφη ἐπὶ μικροῦ ἀκατίου, τὸ ὁποῖον διηύθυνε μετὰ πολλῆς δεξιότητος ἐν παιδίον δεκατριῶν ἕως δεκατεσσάρων ἐτῶν καὶ τὸ ἐσταμάτησεν ἀκριβῶς κάτωθεν τοῦ μέρους, ὅπου εὑρίσκοντο αὐτοί.

Τὸ παιδίον ἐκεῖνο δὲν ἀνῆκε προφανῶς εἰς τὴν τάξιν τῶν κόινῶν λεμβούχων καὶ τῶν ἀχθοφόρων, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην περιεστοίχιζον πολυάριθμοι τὸ ἀτμόπλοιον. Τὰ ἐνδύματά του ἦσαν ἐξ ὑφάσματος λευκοῦ, ἀλλὰ κατὰ τὸν εὐρωπαϊκὸν τρόπον κατεσκευασμένα καὶ κομψά. Ἄλλως ἡ λευκὴ καὶ ροδόχρους ἐπιδερμίς του ἐμαρτύρει ὅτι καὶ ἂν ἐγεννήθη ἐν Ἰνδίαις, δὲν κατήγετο ὅμως ἐκ γονέων ἰθαγενῶν.

Ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Παῦλος τὸν παρετήρει, ὁ μικρὸς λεμβοῦχος ἀφῆκε τὰς κώπας, ὥρμησε δι' ἀποτόμου κινήματος ἐμπρός, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς δύο ἐπιβάτας τοὺς ἠρώτησε γαλλιστί, περιβάλλων τὰ γείλη μὲ τὰς δύο του χεῖρας·

«Κύριοι, ἠμπορεῖτε νὰ μου πῆτε, σᾶς παρακαλῶ ἂν εἶνε μέσα εἰς τὸ ἀτμόπλοιον οἱ κύριοι Κλοακὲν πατὴρ καὶ υἱός;»

Ὁ Παῦλος ἔσπευσε νὰποκριθῇ, φανερόνων τὸνομά του. Τότε δὲ ὁ μικρὸς ὕψωσε διὰ κινήματος χαρᾶς τὸν ἀχύρινον πῖλον του, ἀποκαλύψας οὕτω πυρρὰν κόμην καὶ φυσιογνωμίαν λεπτὴν καὶ εὐγενῆ, καὶ ἀνεφώνησεν:

«Οὔρρα! καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ Χάνδος Ρόβινσων!... Χαίρετε, θεῖέ μου! Χαίρετε, ἐξάδ. . .»

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ. Μεγάλη λέμβος, ἐκ τῶν ἐγχωρίων, διευθυνομένη ὑφ' ἑνὸς μόνου κωπηλάτου καὶ ἐρχομένη μεθ' ὁρμῆς, συνεκρούσθη πρὸς τὸ ἐλαφρὸν του ἀκάτιον καὶ το ἀνέτρεψε, πρὶν δ' ἀκόμη ἐννοήσῃ τὸν κίνδυνον ὁ Χάνδος ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Διπλῆ κραυγὴ φρίκης ἠκούσθη ἐκ μέρους τοῦ κ. Κλοακὲν καὶ τοῦ υἱοῦ του καὶ συναυλία ὕβρεων καὶ ἀρῶν κατὰ τοῦ ἀδεξίου ἐκείνου ἢ μοχθηροῦ, ὁ ὁποῖος μηδὲ στιγμὴν σταματήσας, ἀπεμακρύνθη ἐκεῖθεν δι' ὅλης τῆς ταχύτητος τῶν κωπῶν του, ὥστε δὲν ἐφαίνοντο πλέον παρὰ οἱ συγκεντρικοὶ κύκλοι, τοὺς ὁποίους ἐσχημάτιζε τὸ ὑπομέλαν ὕδωρ, εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχε βυθισθῇ τὸ παιδίον.

Ἀμυδρῶς, ὡς ἐν ὀνείρῳ ὁ Παῦλος εἶχε διακρίνῃ ἕνα ἄνθρωπον χαλκόχρουν, μὲ μέλη ἀθλητικὰ ὑπὸ δὲ τὴν λευκὴν τοῦ κακοποιοῦ κίδαριν μίαν μύτην μεγάλην καὶ ζεῦγος ὀφθαλμῶν σπινθηροβολούντων μ' ἔκφρασιν ἀγρίας χαρᾶς.

«Ἕνα παιδὶ στὴ θάλασσα! . . . Γρήγορα σχοινιά, σωσίβια, τρέξετε!» ἠκούοντο ἤδη φωνή.

Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ ἀτμοπλοίου ἡ εἴδησις διεδόθη ἀστραπηδὸν καὶ ἔσπευδον καὶ συνωθοῦντο.

Ἔξαφνα πλούμ! ἠκούσθη ἦχος σώματος, τὸ ὁποῖον διέγραψε παραβολὴν καὶ κατέπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς πρυμναίας ἐξέδρας.

Ἦτο ὁ Παῦλος, ὁ ὁποῖος ἐρρίφθη εἰς τὸ ὕδωρ πρὶν προφθάσῃ κἂν νὰ ἐκβάλῃ τὸν ἐπενδύτην του.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἡ κεφαλὴ τοῦ Χάνδου ἀνέκυψεν ἐκ τοῦ ὕδατος μειδιῶσα καὶ ζωηρά.

«Δὲν εἶνε τίποτε! ἕνα λουτρὸν ἀπρόοπτον» εἶπε, ρωθωνίζων ὡς νεαρὸς ἵππος καὶ κολυμβῶν πρὸς τὴν μελανὴν πλευρὰν τοῦ ἀτμοπλοίου.

Καὶ ἁρπάσας ἓν σχοινίον, τὸ ὁποῖον ἐκρέματο ἐκεῖ, χωρὶς κἂν νὰ καταδεχθῇ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κλίμακα τὴν ὁποίαν τῷ εἶχον καταβιβάσῃ μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ἀνερριχήθη ἐντὸς εἴκοσι δευτερολέπτων μέχρι τοῦ καταστρώματος καὶ δι' ἑνὸς πηδήματος εὑρέθη ἐπὶ τῶν ποδῶν του.

Συγχρόνως δὲ καὶ ὁ Παῦλος, ἰδὼν μετὰ τὴν εὐτυχῆ ἔκβασιν τοῦ γεγονότος ὅτι ἦτο περιττός, ἀνῆλθεν ἡσύχως διὰ τῆς κλίμακος, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐπευφημιῶν καὶ τῶν χειροκροτημάτων ὅλων τῶν θεατῶν τοῦ συντόμου τούτου δράματος.

Οἱ δύο νέοι ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλους καὶ ἀντήλλαξαν φίλημα ἐγκάρδιον.

«Σ' εὐχαριστῶ ἐξάδελφέ μου, καὶ θά σου το χρεωστῶ,» ἔλεγεν ὁ Χάνδος. «Ἀλλὰ στάσου, ἔχασα τὸ καπέλο μου...Ἐ σύ, καπετάνιε τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, πιάσε μου τοὐλάχιστον τὸ καπέλο μου!» ἐφώ-

ναξε, ζητῶν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, τὸν χαλκόχρουν ἐκεῖνον λεμβοῦχον, τὸν αἴτιον ὅλης αὐτῆς τῆς συγκινήσεως.

Ἀλλ' ἦτο ἤδη μακράν, πολὺ μακρὰν ἐκεῖνος, ὥστε δὲν ἦτο δυνατὸν οὐδὲ κἂν τὰ χαρακτηριστικά του νὰ διακρίνωσιν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἄλλως ἔπιπτε μία ἄκρα τῆς ὀθόνης, ἡ ὁποία τῷ ἐχρησίμευεν ὡς κίδαρις. Εἶχε λάβῃ ἄρά γε αὐτὴν τὴν προφύλαξιν. διὰ νὰ κρύψῃ τὸ πρόσωπόν του, ἢ διὰ νὰ προφυλάξῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπὸ τῆς λάμψεως τοῦ ἡλίου; Δύσκολον ἦτο νὰποφανθῇ τις. Ἀλλ' ἡ κτηνωδία τῆς ὅλης διαγωγῆς του διήγειρεν ὑπόνοιαν προμελέτης. Μετ'ὀλίγον ἐχάθη εἰς τὸν λαβύρινθον τῶν ἠγκυροβολημένων πλοίων.

«Παιδάκι μου, κ' ἐγὼ ἐνόμισα γιὰ μιὰ στιγμὴ πῶς πνίγηκες» εἶπεν ὁ κ. Κλοακέν, σφίγγων τὸν ἀνεψιόν του εἰς τὰς ἀγκάλας του.

«Προσέχετε, θεῖέ μου, μή με σφίγγετε ἔτσι γιατὶ θὰ βραχῆτε» εἶπεν εὐθύμως ὁ Χάνδος.

— Πᾶμε κάτω εἰς τὸν θαλαμίσκο μου, νἀλλάξῃς φορέματα» τῷ ἐπρότεινεν ὁ Παῦλος.

«Μπᾶ! μὲ τέτοιον ἥλιο, σὰν τὸν δικό μας! Σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας θἆμαι στεγνωμένος, κουδοῦνι. Ἀ, νὰ καὶ το καπέλο μου. Τίποτα δὲν χάθηκε. Σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου» εἶπεν ὁ Χάνδος, ἐνθέτων νόμισμα εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ναυτόπαιδος, ὁ ὁποῖος τῷ ἔφερε τὸ ἀπολεσθέν. «Ἂν μποροῦσες τόρα νὰ γυρίσῃς καὶ τὴ βάρκα μου, θἄ μου ἔκανες μεγάλη χάρι.»

Τῷ ὄντι τὸ ἐλαφρὸν σκάφος ἔπλεεν ἐκεῖ ἀναποδογυρισμένον μὲ τὴν κοιλίαν εἰς τὸν ἀέρα, ὡς ἰχθὺς νεκρός· ἀλλ' ὁ ναυτόπαις, βοηθούμενος καὶ ὑφ' ἑνὸς ἄλλου συντρόφου του, τὸ ἐπανέφερεν ἀμέσως εἰς τὴν φυσικήν του θέσιν, ἀφῆρεσε τὸ ἐντὸς αὐτοῦ ὕδωρ καὶ το προσέδεσε πλησίον τῆς κλίμακος.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Παῦλος εἶχε καταβῇ νἀλλάξῃ ἐνδύματα.

«Ἕτοιμα ὅλα! μπορῶ τόρα, ὁπότε ἀγαπᾶτε νά σας βγάλω ἔξω, ἂν ἐννοεῖται, δὲν ἐχάσατε κάθε ἰδέαν διὰ τὴν ναυτικήν μου ἐμπειρίαν» εἶπεν ὁ Χάνδος γελῶν.

«Ἀπεναντίας ἐσχηματίσαμεν λαμπρὰν ἰδέαν» ἀπήντησεν ὁ κ. Κλοακὲν «Ἀλλὰ τὰ πράγματά μας; . . .

— Μὴν ἀνησυχῆτε, θὰ στείλω ἕνα στρατιώτη νά τα πάρῃ.

— Δὲν ἠξεύρουμε καὶ καλὰ ποῦ θὰ καταλύσωμεν. Μοῦ ἐσύστησαν τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Στέμματος.

— Τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Στέμματος! Ἔχετε λοιπὸν τὴν ἰδέα, θεῖέ μου, ὅτι ἡ μίσσις Ὁμολλοᾶ θά σας ἀφήσῃ νὰ πᾶτε εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον; Αὐτὸ νά το βγάλετε ἀπὸ τὸ νοῦ σας. Ἐλησμόνησα νά σας πῶ ὅτι ἐκείνη μ' ἔστειλε. Εἶν' ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν προκυμαίαν μὲ τὴν Ἀνθὴ καὶ μᾶς περιμένει. Ἡ Ἀνθὴ εἶνε ἡ ἀδελφή μου, καθὼς ξεύρετε. Ἀ, νά, βλέπετε ἐκείνη τὴν κίτρινη ἄμαξα καὶ ἕνα κορίτσι κοντά της ἐπάνω στὸ ἄλογο; Εἶνε ἡ μίσσις Ὁμολλοᾶ, ἡ κυρία τοῦ ταγματάρχου . . .

— Ἀλλὰ ἐγώ, παιδί μου, δέν την γνωρίζω αὐτὴν τὴν κυρίαν καὶ . . .

— Μὴν ἀνησυχῆτε, θά την γνωρίσετε πολὺ γρήγορα. Σᾶς βεβαιῶ, θεῖέ μου, ὅτι δὲν ἠμπορεῖτε νὰ πῆτε ὄχι...Μιὰ φορὰ ποῦ πέσατε στὰ νερά μας εἶσθε εἰς τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν μας. Καὶ ἡ μίσσις Ὁμολλοᾶ δὲν χωρατεύει, ὅσον ἀφορᾷ τὴν παθητικὴν ὑπακοήν . . .

— Ἔτσι αἴ; εἶπεν ὁ κ. Κλοακὲν μειδιῶν.

— Μάλιστα, αὐτὴ διοικεῖ τόρα τὸ σύνταγμα» ὑπέλαβεν ὁ Χάνδος, ὄχι ἄνευ τινὸς συγκινήσεως, διότι ἡ λέξις αὕτη τῷ ὑπενθύμισε τὴν μεγάλην ἀπώλειαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποστῇ τελευταίως. «Ὁ ταγματάρχης πῆγε στὰ γυμνάσια καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἦλθε νά σας ὑποδεχθῇ ὁ ἴδιος σήμερα. Ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ ἠξεύρουν ὅμως ὅτι μὲ τὴν μίσσις Ὁμολλοᾶ πρέπει νὰ συνεννοοῦνται . . .

— Ὥστε εἶνε περιττὴ κάθε ἀντίστασις. .

— Ἐντελῶς περιττή, ἀγαπητέ μου θεῖε. Σᾶς ἔχει τόρα πειὰ ἑτοιμάσῃ καὶ τὰ δωμάτιά σας καί σας περιμένει ποῦ εἶνε ἀδύνατον . . .

— Ἀφ' οὗ εἶνε ἔτσι, δὲν εἰμποροῦμεν παρὰ νὰ αἰχμαλωτισθῶμεν!» εἶπεν ὁ κ. Κλοακέν, καταβαίνων τὴν κλίμακα τοῦ ἀτμοπλοίου.

Καὶ ἔλαβε θέσιν μετὰ τοῦ υἱοῦ του εἰς τὸ ἀκάτιον τοῦ Χάνδου, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε τὰς κώπας εὐρώστως καὶ διευθύνθη εἰς τὴν προκυμαίαν.

Ὁ Παῦλος ἐθαύμαζε τὴν δεξιότητα, τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ παιδίου ἐκείνου μὲ τὴν πυρρὰν κόμην. Λεμβοῦχος ἐξ ἐπαγγέλματος δὲν θὰ διηύθυνε δεξιώτερον τὸ σκάφος του, διὰ μέσου τοῦ συμπλέγματος ἐκείνου τῶν πλοίων, τῶν λέμβων καὶ τῶν σχοινίων. Ἐν ᾧ δ' ἐκωπηλάτει ὁ Χάνδος δὲν ἔπαυε συγχρόνως καὶ νὰ φλυαρῇ, οὐδὲ νὰ στρέφῃ ὄπισθέν του συχνὰ καὶ νὰ βλέπῃ πρὸς τὴν προκυμαίαν.

«Νὰ ἡ μίσσις Ὁμολλοᾶ καὶ ἡ Ἀνθὴ πού μας χειρετοῦν μὲ τὰ μανδήλια τους» εἶπεν ἐξαίφνης.

Ὁ κ. Κλοακὲν καὶ ὁ Παῦλος ἔσπευσαν νἀνταποκριθῶσι διὰ τοῦ πίλου εἰς τὴν φιλόφρονα ταύτην ὑποδοχήν. Μετ' ὀλίγον τὸ ἀκάτιον προσήγγισεν εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ οἱ ταξειδιῶται ἀπεβιβάσθησαν.

Ἡ μία τῶν δύο κυριῶν, ἡ ὁποία ἐκάθητο ἐν τῇ ἀμάξῃ, ἦτο γυνὴ κοντὴ καὶ παχεῖα ὡς σφαῖρα, ἔχουσα τὴν ὄψιν ροδίνην καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς φαιούς, μικροὺς καὶ διαπεραστικούς, στόμα ἐσχισμένον μέχρι τῶν ὤτων, ἐφόρει δὲ πῖλον ἀχύρινον μὲ πτερὰ

ἀλέκτορος, πλαγίως κεκλιμένου καὶ πλῆθος κοσμημάτων. Ἐν τούτοις ἡ ὄψις της εἶχέ τι τὸ ἑλκυστικὸν καὶ διέθετεν εὐνοϊκῶς τὸν βλέποντα αὐτήν, χωρὶς κ' ἐκεῖνος νὰ ἠξεύρῃ διατί.

«Καλῶς ἤλθατε, κύριε Κλοακέν» εἶπε πρὸς τὸν ἀρχαιολόγον τείνουσα πρὸς αὐτὸν τὴν μικρὰν χειροκτιοφόρον χεῖρά της. «Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας μεταχειρισθῶ ὡς παλαιὸν φίλον καὶ ὡς καλὸν ἄνθρωπον, ὅπως εἶσθε. Ὁ τυχὼν δὲν θὰ ἔκαμνεν αὐτὸ ποῦ κάμνετε σεῖς διὰ παιδιὰ ποῦ δὲν γνωρίζετε... Ἀπ' ἐδῶ βέβαια θὰ εἶνε ὁ υἱός σας. Ἀϊ ντοῦ γιοῦ ντού, (τί κάμετε;) μίστερ Κλοακέν; Εἶσθε στρατιωτικός, αἴ; Ὅλοι εἶνε στρατιωτικοὶ εἰς τὴν Γαλλίαν... Ὁ στρατός σας ἔχει πολὺ ὡραῖα σώματα. Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν σας... Ἰδοὺ καὶ ἡ ἐξαδέλφη σας Ἄνθή. Παιδί μου, δῶσε τὸ χέρι σου εἰς τὸν θεῖόν σου. Ὁ ταγματάρχης μ' ἐπεφόρτισε νὰ τὸν δεκαιολογήσω ποῦ δὲν ἠμπόρεσε νὰ παρευρεθῇ καὶ αὐτὸς ἐδῶ. Ἀλλά... ἡ ὑπηρεσία πρὸ παντός. Δὲν εἶν' ἔτσι; λοιπὸν Χάνδε, ἄσχημες δουλειές, βλέπω. Ἔκαμες ἕνα λουτρὸ ὅλο μὲ τὰ φορέματα... Πῶς; γελᾶς;»

Πράγματι ὁ Χάνδος ἐγέλα μὲ τὴν στωμυλίαν τῆς κυρίας Ὀμολλοᾶ, ἡ ὁποία ἀκόμη δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὸν κ. Κλοακὲν νὰ προφέρῃ μηδὲ λέξιν.

Ἡ μὶς Ἄνθὴ Ρόβινσων χωρὶς νὰφιπτεύσῃ προσέκλινε χαριέντως καὶ ἔσφιγξεν ἰσχυρῶς κατὰ τὸν ἀγγλικὸν τρόπον τὴν χεῖρα τοῦ θείου της καὶ τοῦ ἐξαδέλφου της. Ἦτο ὑψηλὴ καὶ ἰσχνή, μὲ κόμην ξανθήν, ἀποκλίνουσαν πρὸς τὸ πυρρόχρουν, ἐφόρει δὲ λευκὴν ἐσθῆτα μὲ πένθιμα ἐκ μελανοῦ κρεπίου κοσμήματα, ἀνδρικὸν πίλον καὶ πέπλον ἐσφιγμένον δίκην προσωπείου διαφανοῦς ἐπὶ τοῦ προσώπου της τὸ ὁποῖον εἶχε διάγραμμα ἀρχαϊκῆς ὅλως κανονικότητος. Καὶ ναὶ μὲν ἐφαίνετο ὀλίγον τι ψυχρά, ἀλλ' ἡ ψυχρότης αὕτη δὲν προήρχετο προφανῶς οὔτε ἀπὸ ἐγωϊσμόν, οὔτε ἀπὸ δειλίαν ἐσωτερικῆς μαθητρίας. Ἦτο ἡ εὐγενὴς καὶ ὑψηλὴ ἐκείνη ἐπιφύλαξις ψυχῆς ὑπερηφάνου, ἡ ὁποία δὲν συγκαταβαίνει πρὸς τὴν χυδαιότητα τοῦ κοινοῦ κόσμου καὶ δὲν χαρίζει τὴν φιλίαν της ἢ πρὸς ὀσους τὴν ἀξίζουν.

Μετὰ τὰ πρῶτα φιλοφρονήματα οἱ δύο ταξειδιῶται καὶ ὁ Χάνδος ἔλαβον θέσιν εἰς τὸ ὄχημα τῆς κυρίας Ὀμολλοᾶ, ὁ ἀμαξηλάτης ἐμάστισε τοὺς ἵππους, οἵτινες ἐξεκίνησαν καλπάζοντες, παρὰ τὸ ὄχημα δὲ ἠκολούθει καὶ ἡ Ἄνθὴ ἐπὶ τοῦ μελανοῦ αὐτῆς ἵππου.

Ἡ μίσσις Ὀμολλοᾶ ἐξακολούθει νὰ φλυαρῇ γαλλιστί. Οἱ κ.κ. Κλοακὲν προσέχοντες ὅσον ἠδύναντο εἰς αὐτήν, θαμβωμένοι ἐκ τῆς ἀπλέτου λάμψεως τοῦ ἰνδικοῦ ἡλίου καὶ κατεχόμενοι ὑπὸ τῆς σκοτοδίνης ἐκείνης τὴν ὁποίαν διατηροῦν ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς οἱ ταξειδιῶται μετὰ μακρὸν πλοῦν, ἔβλεπον ὡς ἐν ὀνείρῳ τὸ λαμπρὸν θέαμα πρωΐας ἐν Καλκούτᾳ, — τὰ ὡραῖα ὀχήματα, τὰ κάρρα μὲ τοὺς ἰθαγενεῖς καρραγωγεῖς, τοὺς ἀπειραρίθμους ἱππεῖς, τὸ πλῆθος τῶν Εὐρωπαίων καὶ τῶν Ἰνδῶν, τὴν ποικιλίαν τῶν ἐνδυμασιῶν καὶ τῶν τύπων, τὴν κίνησιν τοῦ μεγάλου λιμένος πρωτευούσης, τὸν θόρυβον ἀληθοῦς Βαβὲλ φυλῶν, καὶ ἐπὶ τούτοις τὰς πεφυτευμένας λεωφόρους, τοὺς ἀγγλικοὺς κήπους, τὰς σκιερὰς δενδροστοιχίας, τὰ λαμπρὰ πολυτελῆ καταστήματα καὶ τὰ μέγαρα μὲ τὰ περιστύλια.

Ὁ Παῦλος ἐξεπλάγη πολὺ καὶ μάλιστα ἐσκανδαλίσθη βλέπων αἴφνης τὴν Ἄνθὴν τρέχουσαν κατ' εὐθεῖαν πρὸς μίαν χειράμαξαν ἐγκαταλελειμμένην εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου καὶ ἐξαναγκάζουσαν τὸν ἵππον της νὰ ὑπερπηδήσῃ τὸ ἐμπόδιον τοῦτο, ἀντὶ ἁπλῶς νὰ το ἀποφύγῃ. Εἶδε τὸ κίνημα τοῦτο καὶ ὁ Χάνδος καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ.

«Ὁρίστε τρόπος ἡ Ἄνθή, καὶ θέλει νὰ λέγῃ καὶ γιὰ τοὺς δικούς μου!» εἶπε μὲ σοβαρότητα καὶ μὲ συναίσθησιν ὅτι αὐτὸς ἦτο ἀσυγκρίτως ἀνώτερος τῆς ἀδελφῆς του, ὡς πρὸς τὸ εἰδικὸν τοῦτο κεφάλαιον τῆς ἐθυμοτυπίας. «Ἐγὼ βέβαια σὲ δημόσιον περίπατο δὲν θὰ ἔκαμνα τὸ ἄλογό μου νὰ πηδήσῃ ἐμπόδιον.

— Θὰ μποροῦσες ὅμως νὰ το κάμῃς νὰ τρέξῃ μέσα 'ς τὸν κόσμο καὶ νὰ σκοτώσῃς καμμιὰ δωδεκαριὰ ἀνθρώπους!» εἶπε ἡ κυρία Ὀμολλοᾶ.

— Τί; γιατί ἔρριψα τὲς προάλλες ἕνα γέρο ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ κινηθῇ;» εἶπεν ὁ Χάνδος ἐρυθριῶν. «Φθάνει πλειά, ἀρκετὰ μ' ἐπεπλήξατε καὶ γι' αὐτό.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅμως ὅ,τι ἔκαμες ὕστερα ὅ,τι ἠμπόρεσες διὰ νὰ ἐπανορθώσῃς τὸ λάθος σου» εἶπεν ἡ κυρία Ὀμολλοᾶ, βλέπουσα προφανῶς τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν ἐντροπὴν τοῦ Χάνδου... Κατέθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἄλογό του, πρὶν νὰ σταματήσῃ μάλιστα — ἐξηκολούθησεν ἀποτεινομένη πρὸς τοὺς κυρίους Κλοακὲν — ἐσήκωσε τὸν δυστυχισμένο τὸν γέρο, τὸν ὁδήγησε 'ς τὸ σπίτι του, τοῦ ἔδωκε ὅσα χρήματα εἶχε καὶ δὲν ἡσύχασε παρὰ ἀφ' οὗ ἐδεβαιώθη ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν ἔπαθε παρὰ φόβο.»

Ὁ Χάνδος ἠσθάνετο μεγαλειτέραν ἀμηχανίαν διὰ τοὺς ἐπαίνους τῆς κυρίας Ὀμολλοᾶ ἢ διὰ τὰς ἐπιπλήξεις της. Ἑνόησε δὲ ἀμέσως τοῦτο ὁ κ. Κλοακὲν καὶ ἔδωκεν ἄλλην τροπὴν εἰς τὴν ὁμιλίαν.

Ἔφθασαν. Τὸ ὄχημα διαγράφαν καμπύλην ἐντὸς αὐλῆς ἐκτεταμένης, ἐσταμάτησεν ἐνώπιον πυλῶνος κομψοῦ.

Τὸ περίπτερον ἐν ᾧ κατῴκει ὁ ταγματάρχης Ὀμολοᾶ ἐν τῷ στρατῶνι τοῦ ἱππικοῦ, καὶ τὸ ὁποῖον ὡς προωρισμένον διὰ τὸν ἑκάστοτε διοικητὴν τοῦ συντάγματος, ἐχρησίμευε τέως ὡς κατοικία τοῦ

μακαρίτου συνταγματάρχου Ρόβινσων, ἦτο λαμπρὸν μέγαρον, στρέφον τὰ νῶτα πρὸς δάσος ἀπέραντον καὶ πυκνόν. Καὶ ἦτο μὲν ἡ ἐπίπλωσίς του ἁπλῆ, διότι ἡ πολυτέλεια εἶνέ τι ἀδύνατον εἰς τὰς τροπικὰς χώρας, ὅπου τὰ χονδρὰ καὶ βαρύτιμα ὑφάσματα θὰ ἐγίνοντο ἀμέσως τὸ καταφύγιον καὶ ἡ βορὰ μυριάδων ἑρπετῶν, ἐντόμων καὶ παρασίτων. ἀλλ' εἶχεν εὐρείας αἰθούσας, ἐπίτηδες διεσκευασμένας διὰ τὰς πολυανθρώπους συναθροίσεις τῶν ἐπισήμων οἰκημάτων. Τὸ ἰσόγαιον, κατὰ τὸ ἀγγλικὸν σύστημα, κατείχετο ὑπὸ τῶν αἰθουσῶν καὶ τῶν διαμερισμάτων τῆς ὑποδοχῆς, ἑστιατορίων, γραφείων, προδρόμων κτλ. Εἰς τὸ μεσαῖον πάτωμα εὑρίσκοντο οἱ κοιτῶνες καὶ τὰ ἰδιαίτερα δωμάτια, εἰς δὲ τὸ ὑπερῷον τὰ μαγειρεῖα καὶ τὰ δωμάτια τῆς ὑπηρεσίας.

Οἱ τοῖχοι, ὡς ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτῶν κονιάματος, παρεῖχον τὴν ἀπατηλὴν λάμψιν πλούτου μυθώδους. Λεπτὰ καὶ διαφανῆ ἦσαν τὰ ὑφάσματα τῆς ἐπιπλώσεως, ὡς ἦσαν ἐλαφρὰ καὶ κομψὰ τὰ ἐκ βαμβοῦ ἔπιπλα. Αἱ αἴθουσαι μὲ τὰς ὑψηλὰς ὀροφὰς δὲν εἶχον ἐσωτερικὰς θύρας, ἀλλ' ἁπλᾶ ἀνοίγματα, κεκαλυμμένα διὰ παραπετασμάτων ἐκ γάζης διαφανοῦς· λευχείμονες δὲ ὑπηρέται ἐκ τῶν ἰθαγενῶν, σοβαροὶ καὶ ἀξιοπρεπεῖς ἵσταντο παντοῦ, ἕτοιμοι νὰ ὑπακούσουν καὶ εἰς τὸ ἐλάχιστον νεῦμα.

|Ἕπεται συνέχεια|

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΠΑΣΚΑΛ

Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1623 ἐγεννήθη ἐν παιδίον, ὀνομαζόμενον Βλάσιος Πασκάλ.

Ὁ πατήρ του, ὅστις ἦτο πεπαιδευμένος ἄνθρωπος, ἠθέλησε νὰ φροντίσῃ ὁ ἴδιος περὶ τῆς ἀνατροφῆς του. Πρὸς τοῦτο δὲ ἔδωκε τὴν παραίτησίν του ἐκ τῆς θέσεως δικαστοῦ καὶ ἐγκατεστάθη μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς Παρισίους. Ὁ μικρὸς Πασκὰλ εἶχεν ἔκτακτον νοημοσύνην.

Ἡμέραν δὲ τινὰ, εἰς τὴν τράπεζαν ἐκτύπησέ τις ἐξ ἀπροσεξίας ἓν πινάκιον μὲ μαχαίριον. Ὁ Πασκάλ, ὅστις ἦτο μόλις δέκα ἐτῶν τότε παρετήρησεν ὅτι ἐκ τοῦ κτυπήματος τούτου ἐγεννᾶτο παρατεταμένος ἦχος, ὅστις ἔπαυεν, εὐθὺς ὅτε ἔθετέ τις τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ πινακίου.

Ἐζήτησε τὴν αἰτίαν τοῦ φαινομένου τούτου ἀπὸ τὸν πατέρα του, ὅστις τὸ ἐξήγησεν ὅσῳ καλλίτερα ἠδύνατο. Ἀλλ' ὁ Πασκάλ ἂν καὶ ἐνόησε καλὰ τὴν ἐξήγησιν ἐκείνην, μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς αὐτὴν ἔκαμε διάφορα πειράματα περὶ τῆς παραγωγῆς τοῦ ἤχου. Τὰ πειράματα ταῦτα τὸν παρεκίνησαν νὰ γράψῃ πραγματείαν τινα περὶ ἤχων γεμάτην ἀπὸ εὐφυεῖς καὶ ὀρθὰς ἰδέας.

Ὁ πατήρ του φοβούμενος ὅτι ἡ ζωηρὰ ἐκείνη τάσις τοῦ παιδίου πρὸς βαθείας μελέτας εἰς τοιαύτην ἡλικίαν ἔβλαπτε χωρὶς ἄλλο τὴν ὑγείαν του, ἐφρόντισε ν' ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτοῦ καὶ αὐτὴν τὴν ἰδέαν ἔτι τῶν θεωρητικῶν ἐπιστημῶν

Ἔκρυψε λοιπὸν πάντα τὰ περὶ τῶν ἐπιστημῶν τούτων πραγματευόμενα βιβλία, ἀπέφευγε δὲ καὶ νὰ ὁμιλῇ περὶ αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ παιδίου. Ἀλλ' ἦτο ἤδη ἀργὰ· ὁ μικρὸς Πασκὰλ εἶχαν ἤδη ἀρκετὰ ἀναγνώσῃ ὥστ' ἐγνώριζε ὅτι ὑπάρχει ἄθροισμά τι γνώσεων ὀνομαζομένων μαθηματικά· ἰδίως δὲ τῷ ἔκαμε ἐντύπωσιν βιβλίον τι ὀνομαζόμενον *Γεωμετρία*.

— Πατέρα, τί εἶνε ἡ Γεωμετρία; ἠρώτησεν ἡμέραν τινὰ τὸν πατέρα του, ὅστις προσεπάθει νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχήν του εἰς πράγματα ὀλιγώτερον σπουδαῖα.

— Εἶνε μία ἐπιστήμη τὴν ὁποίαν θὰ μάθῃς ἀργότερα.

— Καὶ διατὶ ὄχι τώρα πατέρα;

— Διότι εἶσαι πολὺ μικρὸς ἀκόμη, παιδί μου, δὲν την διδάσκουν εἰς τὰ μικρὰ παιδία.

— Καλά, θὰ περιμένω Ἀλλὰ πέ μου σὲ παρακαλῶ, τί πραγματεύεται αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη;

— Ἄς εἶνε· ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν ὅτι δὲν θὰ την συλλογιθῇς καὶ οὔτε θὰ κάμῃς ἄλλην φορὰν λόγον δι' αὐτήν. Ἡ γεωμετρία εἶνε ἡ ἐπιστήμη ἡ ὁποία μᾶς διδάσκει τὸν τρόπον τοῦ νὰ κάμνωμεν ἀκριβῆ σχήματα καὶ νὰ εὑρίσκωμεν τὰς μεταξὺ των ἀναλογίας.

Τὸ παιδίον ἐπανέλαβε τὸν ὁρισμὸν τοῦτον, ὅστις δὲν εἶναι καὶ ἐντελῶς ὀρθὸς (1) καὶ ἀπεμακρύνθη σύννους.

(1) Ἡ γεωμετρία ὁρίζεται ὡς ἡ ἐπιστήμη, ἡ ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν καταμέτρησιν τῆς ἐκτάσεως ἤτοι τῶν τριῶν διαστάσεων, τοῦ μήκους, τοῦ πλάτους καὶ τοῦ βάθους.

Ὁ σπόρος εἶχε ριφθῇ, δὲν ἐβράδυνε δὲ ν' ἀνθήσῃ.

« Ἡ ἁπλῆ αὕτη ὁδηγία ὅτι ἡ γεωμετρία μᾶς βοηθεῖ νὰ κάμνωμεν ἀκριβῆ σχήματα, λέγει ἡ ἀδελφὴ τοῦ Πασκὰλ, ἥτις ἔγραψε τὴν βιογραφίαν του, ἤρκεσε νὰ βυθίσῃ τὸν ἀδελφόν μου εἰς σκέψεις περὶ αὐτῆς. Κατὰ τὰ μεταξὺ τῶν μαθημάτων του διαλείμματα ἐπήγαινεν εἰς μίαν αἴθουσαν, ὅπου ἄλλοτε συνήθιζε νὰ παίζῃ, ἐλάμβανεν ἓν κάρβουνον καὶ ἐχάρασσε σχήματα προσπαθῶν νὰ σχηματίσῃ κύκλον ἐντελῶς στρογγύλον, τρίγωνα ἰσοσκελῆ καὶ ἰσογώνια· ἔπειτα δὲ ἐζήτει τὴν ἀναλογίαν τῶν σχημάτων πρὸς ἄλληλα. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ πατήρ μου ἐφρόντισε νὰ ἀποκρύψῃ ἀπ' αὐτὸν ἐντελῶς ἐκεῖνα τὰ πράγματα, ὁ ἀδελφός μου ἠγνόει καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομά των. Ἠναγκάσθη λοιπὸν νὰ δώσῃ αὐτὸς ὀνόματα εἰς τὰ σχήματα ἐκεῖνα. Τὸν κύκλον ἀπεκάλει τὸ *στρογγυλὸ* καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν γεωμετρίαν τὸ ἕν συνδέεται μὲ τὸ ἄλλο, ὁ ἀδελφός μου ἐπροχώρησε πολὺ εἰς τὰς ἐρεύνας του.

Ἡμέραν τινὰ ἐν ᾧ εἰργάζετο, ὁ πατήρ μου εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον χωρὶς νὰ τὸν ἐννοήσῃ ὁ ἀδελφός μου. Τόσον βυθισμένος ἦτο εἰς τὴν ἐργασίαν του ὥστε παρῆλθε ἀρκετὴ ὥρα ἕως ὅτου ἐννοήσῃ ὅτι δὲν ἦτο μόνος. Ἀπερίγραπτος ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξις τοῦ πατρός μου ὅτε ἠρώτησε τὸν ἀδελφόν μου τί ἔκαμνεν ἐκεῖ, οὗτος δὲ ἀπήντησεν ὅτι ἐζήτει κάτι, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ τριακοστὸν δεύτερον θεώρημα τῶν στοιχείων τῆς Γεωμετρίας τοῦ Εὐκλείδου.

« Ὁ πατήρ μου τὸν ἠρώτησε τί τον παρεκίνησε νὰ ζητήσῃ τὸ θεώρημα ἐκεῖνο, ὁ δὲ ἀδελφός μου ἀπήντησεν ὅτι ἄλλα θεωρήματα τὸν ὡδήγησαν εἰς αὐτό, ἤρχισε δὲ νὰ ἐξηγῇ μὲ λόγους καὶ μὲ σχήματα πῶς ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου ἐκείνου.

« Ἐν ἑνὶ λόγῳ ὁ ἀδελφός μου ἐν ἡλικίᾳ δώδεκα ἐτῶν ἔφεῦρε πρὸς ἰδίαν του χρῆσιν τὴν γεωμετρίαν.

« Τόσον ἐτρόμαξε ὁ πατήρ μου ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς μεγαλοφυίας ἐκείνης ὥστε ἔμεινεν ἄφωνος καὶ ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς ἕνα στενόν του φίλον, ὅστις ἦτο πολὺ πεπαιδευμένος· Φθάσας εἰς τὴν κατοικίαν αὐτοῦ ἵστατο ἀκίνητος. Ὁ φίλος βλέπων τὴν ταραχὴν τοῦ πατρός μου συγχρόνως δὲ βλέπων καὶ δάκρυα βρέχοντα τὰς παρειάς του τὸν παρεκάλεσε νὰ μὴ κρύψῃ ἀπ' αὐτὸν περισσότερον τὴν αἰτίαν τῆς λύπης του.

—Δὲν κλαίω ἀπὸ λύπην ἀλλ' ἀπὸ χαράν! ἀνέκραζεν ὁ πατήρ μου, καὶ τῷ διηγήθη τί εἶχε κάμῃ ὁ ἀδελφός μου.

Ὁ φίλος του τὸν συνεβούλευσε ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερον τὸν ἀδελφόν μου ν' ἀναγινώσκῃ τοῦ λοιποῦ τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἀπέκρυπτεν ἀπ' αὐτὸν ἕως τότε.

« Ὁ πατήρ μου τῷ ἔδωκε τὰ *στοιχεῖα τοῦ Εὐκλείδου* ὁ δ' ἀδελφός μου τὰ ἐνόησε μόνος του ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐξηγήσεως.

« Ἐν ᾧ δὲ ἠσχολεῖτο εἰς τὴν μελέτην ταύτην ὁ πατήρ μου τὸν ὡδήγει ἑκάστην ἑβδομάδα εἰς τὰς συνεδρίας, εἰς τὰς ὁποίας συνήρχοντο οἱ λόγιοι τῶν Παρισίων. Εἰς τὰς συνεδρίας ταύτας ἐστέλλοντο μαθηματικαὶ προτάσεις ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν, τὴν Γερμανίαν καὶ ἄλλους ξένους τόπους, ἐζητεῖτο δὲ ἡ γνώμη του περισσότερον παντὸς ἄλλου, διότι μὲ τὴν ὀξύνοιάν του διέκρινε καὶ ἐκεῖνα τὰ λάθη, τὰ ὁποῖα ἔμενον ἀπαρατήρητα ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ἐν τούτοις εἰς τὴν σπουδὴν τῆς γεωμετρίας ἀφιέρου μόνον τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του, διότι ἡ κυρία ἐργασία του ἦτο ἡ ἐκμάθησις τῆς λατινικῆς γλώσσης· μὲ τόσην εὐχαρίστησιν ὅμως εἰργάζετο καὶ τόσον ζῆλον κατέβαλλε, ὥστε ἐν ἡλικίᾳ δεκαπέντε ἐτῶν ἔγραψε πραγματείαν τόσον ἔξοχον, ὥστε ὅλοι ὡμολόγησαν ὅτι ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Ἀρχιμήδους δὲν παρήχθη τοιοῦτον ἔργον.»

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ παιδικὴ ἡλικία τοῦ Πασκάλ, ὅστις ἀφ' οὗ ἐμάντευτε τὴν γεωμετρίαν, ἐπεδόθη εἰς τὴν φυσικὴν καὶ ἔκαμε πολλὰς ἀνακαλύψεις εἰς αὐτήν. Βραδύτερον μετὰ τὰς ἐπιστημονικὰς καὶ φιλοσοφικὰς μελέτας ἐπεδόθη εἰς φιλολογικὰς ἐργασίας καὶ συνέγραψε δύο ἔργα, τὰ ὁποῖα θὰ μείνουν εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα ἀθάνατα μνημεῖα τῆς γαλλικῆς γλώσσης: τὰς *Ἐπαρχιακὰς ἐπιστολάς*, καὶ τὰς *Σκέψεις*.

Σοφια Δημου

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

ΤΟ ΜΑΝΔΗΛΙΟΝ

Τὸ μανδήλιον εἶναι ἓν ἀπὸ τὰ προϊόντα τοῦ πολιτισμοῦ. Εἰς τὰς βαρβάρους φυλὰς εἶνε ἄγνωστον· βεβαίως δὲ οὔτε τὸ χρειάζονται τόσον ὅσον ἡμεῖς.

Οἱ Ἰάπωνες ἔχουν τοὐναντίον τελειοτέραν ἰδέαν περὶ μανδηλίου παρὰ ἡμεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι. Οἱ ὑπήκοοι τοῦ Μικάδου ἔχουν κατὰ δωδεκάδας ἐφ' ἑαυτῶν τὰ μανδήλια, φέροντες αὐτὰ εἰς τὰς πλατείας χειρίδας των, αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουσιν ὡς θυλάκια, καὶ τὰς ὁποίας μεταβάλλουν οὕτω εἰς ἱματιοφυλάκια. Πράττουσι δὲ τοῦτο διότι παρ' αὐτοῖς τὸ μανδήλιον χρησιμεύει μόνον μίαν φοράν, κατασκευάζεται δὲ ἐκ μεταξώδους ὀρυζοχάρτου· οἱ ἄβροὶ Ἰάπωνες θὰ ᾐσθάνοντο ἔκπληξιν καὶ φρίκην ἄν μας ἔβλεπον νὰ θέτωμεν πάλιν εἰς τὸ θυλάκιόν μας μανδήλιον τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευσεν ἤδη, ἄς ἔχῃ καὶ τρίχαπτα ἐπάνω, ἄς διαχέῃ καὶ τὴν λεπτοτέραν εὐωδίαν.

Ἄλλοτε ἐκράτουν αἱ κυρίαι ἐπιδεικτικῶς εἰς τὸν χορόν, εἰς τὰς ἐπισκέψεις καθ' ὁδὸν τὸ μανδήλιόν των, ἀποπνέον ἰσχυράν τινα εὐωδίαν καὶ ἐστολισμένον μὲ κεντήματα· ἀλλ' εἶχον συγχρόνως εἰς τὸ θυλάκιόν των καὶ δεύτερον μανδήλιον πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν τῆς ῥινός. Σήμερον ἔχομεν ἓν καὶ μόνον μανδήλιον καὶ δὲν τὸ ἐπιδεικνύομεν ὅπως ἄλλοτε, ἀλλὰ τὸ κακὸν εἶνε ὅτι μερικοὶ λησμονοῦν νὰ τὸ μεταχειρισθοῦν καὶ ὅταν ἀκόμη πρέπῃ.

Δὲν σᾶς συνέβη καμμίαν φορὰν εἰς τὸν σιδηρόδρομον ἢ εἰς τὸν ἱπποσιδηρόδρομον νὰ σᾶς προξενήσῃ κάποιος καλὴν ἐντύπωσιν; Ὁ τρόπος του, τὸ ἐξωτερικόν του εἴλκυσαν ἴσως τὴν συμπάθειαν· ἀλλ' ἔξαφνα, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἔκυψε καὶ ἔπτυσεν ἐμπρός του. Διὰ μιᾶς ἡ περὶ τοῦ *εὖ ἠγμένου* ἰδέα σας ἐξηφανίσθη, ὁ δ' *εὐγενὴς* μετεβλήθη ἐν ἀκαρεῖ εἰς χυδαῖον καὶ πρόστυχον· ἐννοεῖται ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε χειρότερον ἂν εἰς τὸ σφάλμα τοῦτο περιέπεσε κυρία.

Βεβαίως δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀποφύγωμεν τὰς ἀνθρωπίνους ἀτελείας, εἴς τινας δὲ περιστάσεις εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ πτύωμεν. Ἀλλ' ὑπάρχει τρόπος νὰ ἐκπληρώσωμεν τὴν ἀνάγκην ταύτην τῆς φύσεως, χωρὶς νὰ καμνωμεν τὸν κόσμον ν' ἀηδιάσῃ. Τὸ μανδήλιον, τὸ ὁποῖον ὁ πολιτισμὸς ἔθεσεν εἰς τὸ θυλάκιόν μας δύναται νὰ μας χρησιμεύσῃ ὅπως ἀποκρύψωμεν τὸ ἀηδὲς τοῦ πράγματος· πλησιάζομεν αὐτὸ εἰς τὰ χείλη μας καὶ . . . κανεὶς δὲν θὰ λάβῃ εἴδησιν τί συνέβη, ἢ καὶ ἂν τὸ ἐννοήσῃ τις θὰ μας εὐχαριστήσῃ ἐνδομύχως διότι προσεπαθήσαμεν νὰ τὸν προφυλάξωμεν ἀπὸ δυσάρεστον θέαμα καὶ ἐφάνημεν τόσον διακριτικοὶ καὶ εὐάγωγοι.

Πολὺ ἐπίσης ἀπορῶ διατί τὸ σωστικὸν μανδήλιον δὲν χρησιμεύει συχνότερον εἰς τὰς αἰθούσας ὅπως καταπνίξῃ τὸν γελοῖον σπασμὸν τοῦ πταρνίσματος. Εὐθὺς ὡς αἰσθανθῆτε ὅτι ἔρχεται τὸ γνωστὸν γαργάλισμα, ποσσαρμόσατε τὸ μανδήλιον εἰς τοὺς ῥώθωνάς σας καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἐννοήσῃ τι ἢ ἂν ἐννοήσῃ θὰ εἶνε τόσον ὀλίγον ὥστε ἂν εἶνε παρών τις ἐξ ἐκείνων οἵτινες εὔχονται ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν μετὰ τὸ πτάρνισμα δὲν θὰ εὕρῃ εὐκαιρίαν νὰ ἐκφράσῃ τὰς εὐχάς του· πολλάκις μάλιστα ἡ προσαρμογὴ τοῦ μανδηλίου προλαμβάνει, ἐμποδίζει τὸ πτάρνισμα, ἰδίως ὅταν σφίγγῃ τις δι' αὐτοῦ τοὺς δύο ῥώθωνας.

Ἄλλοι πάλιν μεταχειρίζονται πολὺ ἐπιδεικτικῶς τὸ μανδήλιον, τοῦ ὁποίου ἡ χρῆσις ἐπὶ τέλους οὐδεμίαν ποιητικὴν ἰδέαν ἐξεγείρει ὥστε νὰ δικαιολογῇ τὴν τοιαύτην ἐπίδειξιν. Ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἐκδιπλώνουν οἱ κύριοι οὗτοι τὸ μανδήλιον ὡς σημαίαν καὶ ἀπομύσσονται μὲ κρότον πολεμιστηρίου σαλπίσματος, ὡς νὰ εἶχον λάβῃ παραγγελίαν νὰ συναθροίσουν τοὺς νεκροὺς εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ἰωσαφάτ. Ἡ χρῆσις τοῦ μανδηλίου πρέπει νὰ γίνεται ταχέως, κρυφίως, μετὰ προφυλάξεως διότι οὐδεὶς λόγος ἐπιδείξεως ὑπάρχει εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν μιᾶς τῶν ὀλιγώτερον εὐγενῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀνθρώπου.

Κατὰ τὴν βαρονίδα Staffe.

Ο ΘΥΜΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἡ Μελαχροινὴ ἐμβῆκε εἰς τὸν κοιτῶνα, καὶ ἐπῆγε ἴσια πρὸς τὸ μέρος ποῦ εἶνε ὁ καθρέπτης.

— Μπᾶ! ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ γιδούλα ποῦ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μου; λέγει μὲ τὸν νοῦν της· δὲν εἶνε καθόλου ἄσχημη· φορεῖ εὔμορφη μαυρειδερὴ γοῦνα· καὶ τί ὡραῖο ὑπογένειο ποῦ ἔχει! πρὸ πάντων τὰ δύο κέρατά της, εἶνε τρέλλα.

Κρῖμα ποῦ δὲν ἠξεύρω τὸ ὄνομά της!

Ἄς την φωνάξω· πῶς νὰ την λέγουν ἄρά γε;

Μήπως τὴν λέγουν Μελαχροινὴ σὰν κ' ἐμένα;

— Μελαχροινή!

Ἡ Μελαχροινὴ ποῦ εἶνε μέσα εἰς τὸν καθρέπτην δὲν ἀπαντᾷ.

— Τί; λέγει ἡ πραγματικὴ Μελαχροινή, μᾶς κάμνει καὶ τὴν περήφανη; ἄς την ξαναφωνάξω:

— Μελαχροινή!

Ὅλοι σας βέβαια γνωρίζετε ὅτι αἱ γίδαι δὲν φημίζονται διὰ τὴν μεγάλην ὑπομονήν των· ἡ Μελαχροινὴ ὡς γνησία γιδούλα δὲν ἦτο διόλου ὑπομονητική.

Ἐπαναλαμβάνει ἀκόμη μερικὰς φορᾶς: Μελαχροινή! Μελαχροινή! Ἔπειτα ὅμως ἀνάπτουν τὰ αἵματά της.

— Τί κακοαναθρεμμένη γίδα! λέγει μὲ τὸν νοῦν της· ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ την φωνάζω μὲ εὐγένειαν τόσην ὥραν καὶ ἡ εὐγενία της νὰ μὴν καταδέχεται ν' ἀπαντήσῃ! Τώρα θά της δείξω ἐγὼ ποιὰ εἶμαι!...

Ὁρμᾷ μὲ τὴν κεφαλὴν ἐμπρὸς νὰ κτυπήσῃ τὴν ἄλλην Μελαχροινήν... καί...

Καταλαμβάνετε τὰ λοιπά. Ὁ καθρέπτης ἔγινε κομμάτια, καὶ ἡ Μελαχροινὴ ὡσὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴν τρομάραν διὰ τὸ ἀνέλπιστον ἐκεῖνο ἀποτέλεσμα ἔφυγε μὲ ὅση γρηγοράδα εἶχαν τὰ τέσσαρα πόδια της.

Βεβαίως ἡ κυρία της δὲν την ἠγάπησε περισσότερον δι' αὐτό της τὸ κατόρθωμα, καὶ ἂν ἦτο καμμία κακὴ θά της ἔσπασε τὰ πλευρὰ ὅπως ἐκείνη τὸν καθρέπτην.

ΤΑ ΨΑΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΤΩΝ

Ἕως τώρα ὅλοι βεβαίως νομίζετε ὅτι αἱ μητέρες τῶν ψαριῶν εἶνε πολὺ κακαὶ μητέρες καὶ ὅτι δὲν φροντίζουν διὰ τὰ παιδιά των.

Τοῦτο ἀληθεύει διὰ πολλὰ εἴδη ἐξ αὐτῶν, Συνήθως ὅλη ἡ μητρικὴ φροντὶς των συνίσταται εἰς τὸ νὰ τοποθετῶσι τὰ ᾠά των εἰς μέρος κατάλληλον πρὸς ἐπῳασμόν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς ἄμμου, μεταξὺ τῶν βράχων τῆς ἀκτῆς ἢ τοῦ ποταμοῦ ὅπου κατοικοῦν, εἰς μέρος ἐν γένει ὅπου τὰ θερμαίνουν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου· ἀλλ' ἔπειτα τὰ ἐγκαταλείπουν εἰς τὴν θείαν πρόνοιαν.

Ἀλλ' ἂν οὗτος εἶνε ὁ κανὼν ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις.

Πρό τινων ἐτῶν εἷς ἄγγλος φυσιοδίφης εὑρίσκετο εἰς τὴν ὄχθην ποταμοῦ χυνομένου εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Γουϊάνης (ἡ Γουϊάνα κεῖται ὡς γνωστὸν εἰς τὸ βόρειον μέρος τῆς νοτίου Ἀμερικῆς.) Παρετήρησε δὲ πολλὰς ὀπάς, ἀνοιγμένας εἰς τὸν βράχον, παρὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος. Ἡτοιμάζετο νὰ ἐξετάσῃ τί εὑρίσκετο ἐντὸς αὐτῶν, ὅτε εἶδεν ἰχθῦν τινα, ὅστις εἶνε γνωστὸς ἐκεῖ ὑπὸ τὸ ὄνομα οὐσάρος, νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ νὰ εἰσέρχεται εἰς μίαν ὀπήν.

Κατ' ἀρχὰς ὁ φυσιοδίφης ἐνόμισεν ὅτι ὁ ἰχθὺς ἐζήτει καραβίδας ἢ μικρὰ ψάρια, τὰ ὁποῖα εἶχον ἀποσυρθῆ ἐκεῖ· ἀλλ' ἠπατᾶτο· ὁ οὐσάρος ἐπέστρεφεν ἀπλούστατα εἰς τὸ σπίτι του Ἡ ὀπὴ ἦτο ἡ κατοικία του· τὴν εἶχε στρώσῃ μὲ

φύκη, καὶ ἀπέθεσεν ἐντὸς αὐτῆς τὰ ᾠά του· ἡ φυσιοδίφης ἐπιστρέψας μετά τινα καιρὸν εἶδεν ἐξερχομένην ὁλόκληρον οἰκογένειαν ἰχθύων, τὴν ὁποίαν παρηκολούθει ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῶν. Αἱ ἄλλαι ὑπαὶ περιεῖχον ὁμοίας οἰκογενείας, περὶ τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς εἶχον λάβῃ τὰς αὐτὰς φροντίδας.

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον οἱ ἰχθῦς οὗτοι στρώνουσι τὴν κατοικίαν των δὲν σας ἐνθυμίζει τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον τὰ πτηνὰ κατασκευάζουν τὰς φωλεάς των; Ὁ *οὐσάρος* δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὴν χελιδόνα τῶν ἀκτῶν, ἡ ὁποία κατοικεῖ ἐπίσης εἰς τὰ κοιλώματα τῶν βράχων.

Ἄλλος ἰχθύς, κατοικῶν τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας ἢ Τιβεριάδα λίμνην ὀνομαζόμενος δὲ *ὀφιοκέφαλος* περιποιεῖται ἀκόμη περισσότερον τὰ τέκνα του. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὡρισμένη ἐποχὴ ζητεῖ κατάλληλον θέσιν νὰ ἐγκατασταθῇ· συνήθως δὲ ἐκλέγει μέρη εἰς τὰ ὁποῖα τὸ νερὸν εἶνε ἀβαθές. Ἂν εὑρίσκεται ῥίζα τις, ἢ αἰχμὴ βράχου ἐξέχουσα ὑπεράνω τοῦ ὕδατος, θὰ ἐκλέξῃ τὸ μέρος ἐκεῖνο· τοιουτοτρόπως ἡ κατοικία του θὰ ἀποκρύπτεται καλλίτερον ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς. Ἐκεῖ ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ συνενόνουν χόρτα, φύλλα, τεμάχια ὑδροχαρῶν φυτῶν καὶ πλέκουν φωλεάν, ἀληθῆ φωλεάν, ἔχουσαν ὠειδὲς σχῆμα, τὸ μεταξὺ δὲ τῶν χόρτων διάστημα γεμίζουν μὲ χῶμα. Τὴν φωλεὰν ταύτην προσδένουν διὰ χόρτων εἰς τὴν ῥίζαν ἢ τὸν βράχον· οὕτω δὲ κρεμαμένη αὕτη εἰς τὸ νερὸν ταλαντεύεται ὑπὸ τῶν κυμάτων ἢ τοῦ βεύματος,—κούνια καταλληλοτάτη εἰς τὰ μικρουλάκια ψάρια.

Οἱ ἰχθῦς οὗτοι ἀποθέτουν τὰ ᾠά των ἐντὸς τῆς κομψῆς κατοικίας των, πρὸς μεγαλειτέραν δὲ προφύλαξιν τὰ προσκολλοῦν εἰς τὰ χόρτα μὲ τὰ ὁποῖα στρώνουν τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς. Μετά τινα καιρὸν τὰ ψαράκια ἐξέρχονται ἐκ τῆς φωλεᾶς των, διότι δὲν ἀγαποῦν διόλου τὸν καθιστικὸν βίον, ἀμέσως δὲ μετὰ τὸν ἐπωασμὸν θέλουν νὰ ἰδοῦν κόσμον. Οἱ γονεῖς των ἐν τούτοις τὰ προσέχουν, τὰ ὁδηγοῦν δὲ εἰς τὸ σπίτι ἂν τυχὸν ἀπομακρυνθοῦν πολύ.

Οἱ ὀφιοκέφαλοι τῆς θαλάσσης τῆς Γαλιλαίας ὅταν ἀπειλῇ κίνδυνος τὰ μικρά των τὰ προφυλάττουν μὲ τρόπον τινὰ τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἐφαντάζεσθε διόλου. Ὁ πατὴρ τὰ κρατεῖ ἐντὸς τοῦ μεγάλου στόματός του μέχρις ὅτου παρέλθῃ πᾶς κίνδυνος. Καὶ ἄλλα εἴδη ἰχθύων πράττουν τὸ ἴδιον εἰς ὁμοίας περιστάσεις.

Ἡ *Γλανίς*, πελώριος ἰχθὺς φθάνων ἐνίοτε εἰς μῆκος τριῶν μέχρι πέντε μέτρων ἔχων δὲ βάρος μέχρις ἑκατὸν πεντήκοντα ὀκάδων, προσφέρει ἐπίσης ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης τὸ στόμα του ὡς καταφύγιον εἰς τὰ μικρά του.

Ἄλλος ἰχθὺς προστατεύει κατ' ἄλλον τρόπον τὰ τέκνα του. Ἡ φύσις τῷ ἔδωκεν εὐρὺ θυλάκιον ὁμοιάζον πρὸς τοῦ καγγουροῦ. Ὅταν τὰ ψαράκια του κυνηγοῦνται ἀπὸ ἐχθρόν τινά, εἰσέρχονται εἰς τὴν *τσέπην* τοῦ πατρός των καὶ εὑρίσκονται ἐν ἀσφαλείᾳ.

Οἱ *ἱππόκαμποι* θέτουσιν ἐντὸς τοῦ θυλακίου τούτου τὰ τέκνα των εὐθὺς ὡς ἐκλεπισθῶσι, τὰ φυλάττουσι δ' ἐντὸς αὐτοῦ μέχρις ὅτου γίνουν ἱκανὰ νὰ τρέχουν μόνα των ἐπάνω καὶ κάτω. Ἄξιον παρατηρήσεως εἶνε ὅτι τὸ θυλάκιον τοῦτο δὲν το ἔχει ἡ μήτηρ ἀλλ' ὁ πατὴρ καὶ εἰς τοὺς ἰχθῦς δὲ τῆς Γαλιλαίας, περὶ τῶν ὁποίων ὡμιλήσαμεν, πρὸ ὀλίγου ὁ πατὴρ μεταβάλλει τὸ στόμα του εἰς προσωρινὴν κατοικίαν τῶν τέκνων του.

Παράδειγμα πατρικῆς καὶ μητρικῆς στοργῆς παρέχει καὶ ἄλλος ἰχθύς, ὁ κυκλοπτέρυξ, ὀνομασθεὶς οὕτω ἕνεκα τοῦ σχήματός του.

Εὐθὺς ὡς ἐκλεπισθῶσι τὰ μικρά του, παρακολουθοῦν τὴν μητέρα των, τὴν περικυκλώνουν, τρέχουν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ χωρὶς ν' ἀπομακρύνθοῦν ἐντελῶς, ἀλλὰ μόλις προαισθανθοῦν τὸν ἐλάχιστον κίνδυνον τρέχουν ὅπως οἱ νεοσσοὶ τῆς ὄρνιθος πρὸς τὴν μητέρα των ζητοῦντα καταφύγιον. Οἱ ἁλιεῖς ὀνομάζουν τὸν ἰχθὺν τοῦτον *κλῶσσαν*, καὶ τὸ ὄνομα εἶνε βεβαίως πολὺ ἐπιτυχημένον.

Εἶνε πραγματικῶς ὡραῖον θέαμα νὰ βλέπῃ τις τὸν πελώριον τοῦτον ἰχθὺν κολυμβῶντα ἐν μέσῳ τῶν μικρῶν του καὶ προσέχοντα αὐτὰ μὲ στοργήν.

Οἱ κυκλοπτέρυγες δὲν εἶνε ὡραῖα ψάρια· τοὐναντίον μάλλιστα εἶνε ἄσχημα· τὸ βάρος τοῦ σώματός των ἐμποδίζει αὐτὰ νὰ ἔχουν τὴν εὐκαμψίαν ἐκείνην τὴν ὁποίαν θαυμάζομεν συνήθως εἰς τοὺς ἰχθῦς.

Ἡ εὐκινησία αὕτη πλὴν τῆς χάριτος τὴν ὁποίαν προσδίδει εἰς τὰς κινήσεις τῶν ἰχθύων ἔχει καὶ πρακτικὴν σημασίαν· δι' αὐτῆς κατορθόνουν νὰ διαφεύγουν τοὺς ἄλλους ἰχθῦς, οἵτινες τοὺς καταδιώκουν, ἢ τοὺς ἁλιεῖς οἱ ὁποῖοι στήνουν τὰ δίκτυά των ὅπως τοὺς συλλάβουν.

Οἱ κυκλοπτέρυγες ὅμως δὲν ἔχουν τὴν χάριν ταύτην· εἶνε δυσκίνητοι, μεταβάλλουν δυσκόλως θέσιν, παρασύρονται ὑπὸ τῶν κυμάτων, καὶ θὰ διέτρεχον τὸν κίνδυνον νὰ διφθοῦν πρὸς τὴν ἀκτὴν καὶ νὰ ἐμπέσουν εἰς τὰ δίκτυα τοῦ ἁλιέως, ἂν ἡ φύσις δὲν τους ἐπροίκιζε μὲ καταλληλότατον μέσον προφυλάξεως. Ὑπὸ τὴν κοιλίαν των ἔθεσεν εἶδος θηλῶν ἢ ἀπομυζητηρίων, διὰ τῶν ὁποίων προσκολλῶνται ἐπὶ τῶν βράχων. Ὅταν ὁ ἄνεμος πνέῃ ἐκ τοῦ πελάγους καὶ ὠθῇ αὐτοὺς πρὸς τὴν παραλίαν τότε οἱ κυκλοπτέρυγες σφίγγουν τὰς θηλάς των. Ἂς φυσᾷ ὁ ἄνεμος ὅπου θέλῃ· ἂς σύρῃ ὁ ἁλιεὺς τὸ δίκτυόν του ἐλπίσας πρὸς στιγμὴν ἐκ τοῦ βάρους τὸ ὁποῖον ἠσθάνθη εἰς αὐτὸ ὅτι θὰ ἔχῃ μεγάλην ἄγραν· θὰ τὸ σύρῃ κενόν. Οἱ κυκλοπτέρυγες προσεκολλήθησαν εἰς τὸν βράχον· εἶνε δ' ἀσφαλέστεροι ἐκεῖ παρὰ πλοῖον ἠγκυροβολημένον· οὐδὲν δύναται νὰ τους ἀποσπάσῃ.

ΦΙΛΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΝ ΜΑΡΑΘΩΝΙ ΝΙΚΗΣ

[Ποίημα πρὸς ἀπαγγελίαν]

Μέσ' ἀπ' τῆς νίκης τὴν κραυγὴ
ἐκεῖ κατὰ τὸν Μαραθῶνα
μέσ' ἀπ' τῆς νίκης τὴν αὐγὴ
ποῦ ἀνέτειλεν ἀπ' τὸν ἀγῶνα
στὴ δοξασμένη ἐκείνη γῆ.

Καὶ μέσ' ἀπὸ τὴ λεβεντιὰ
ποῦ στέκεται ἀντρειωμένη
μὲ ὑπερήφανη ματιὰ
κι' ὁ θρίαμβος τὴν ὠμορφαίνει
μὲ οὐρανογέννητη φωτιά,

Ἐνῷ ἡ δόξα ὁρατὴ
σκορπάει ἀπ' τοὐρανοῦ τὸ δῶμα
στεφάνια εἰς τὸν νικητή,
ποῦ τοῦ ἱδρῶτος βρέχει ἀκόμη
ἡ στάλα ἡ εὐλογητή,

Μέσ' ἀπ' τὴ φλογερὴ στιγμὴ
ποῦ ἡ ἀθανασία γεννιέται
ἀπ' τὴν ἀνδρία καὶ τιμή,—
ὡραῖος σὰν Ἑρμῆς πετιέται
ἕνας ὁπλίτης μὲ ὁρμή.

Καὶ τρέχει τρέχει πηλαλᾷ
κ' ἔχει στὸ νοῦ του τὴν Ἀθήνα,
ποῦ μαρμαρόκτιστη γελᾷ
στοῦ ἥλιου τὴν χρυσῆν ἀκτίνα,
καὶ ροδολᾷ, καὶ ροδολᾷ.

Στὰ πόδια ἔχει ἀστραπὴ·
λαχτάρα ἔχει στὴν καρδιά του
πρῶτος νὰ φθάσῃ νὰ εἰπῇ,
νὰ φέρῃ πρῶτος ἐκεῖ κάτου
τὴν εἴδησι τὴν χαρωπή.

Στὸ σιδερένιο του κορμὶ
βροντοκοποῦνε τ' ἅρματά του,
καὶ εἰς τοῦ δρόμου τὴν ὁρμὴ
τὴν ἀπιαστη ὁλόγυρά του
σφυρίζ' ἡ αὔρα ἡ θερμή.

Μοιάζει γοργόφτερο πτηνὸ
Ποῦ μὲ τὸν ἄνεμο περνάει,
μοιάζει στοιχειὸ μεσημβρινὸ
ποῦ σὰν ἀκτῖνα κολυμπάει
στὸν φλογισμένον οὐρανό.

Γιατὶ ὅλ' ἡ φύσις φλογερὴ
ἀστράφτει καίεται καὶ λάμπει
στὸ μεσημέρι τὸ βαρὺ·
γυρνοῦν ἐμπρός του ὄρη, κάμποι,
ὡσὰν μιὰ σφαῖρα φωτερή.

Οὔτε τὸ δένδρο τὸν βαστᾷ
ποῦ ἀπλόνει δροσερὰ κλωνάρια,
οὔτε ἡ πηγὴ ποῦ σκεπαστὰ
κυλάει καὶ βρέχει τὰ χορτάρια·
ὅλο ἐμπρὸς κ' ἐμπρὸς πετᾷ.

Ὅθε περνάει σὰν μιὰ κρυφὴ
ἁγιότητα ἡ γῆ μυρίζει·
σὲ καθενὸς βουνοῦ κορφὴ
τὴ γιγαντόσωμη ἀντικρύζει
ἀρχαίου ἥρωας μορφή.

Γιατὶ κ' οἱ ἥρωες γοργοὶ
κατέβηκαν ἀπ' τὸν αἰθέρα
μ' ἀλαλαγμὸ καὶ μὲ ὀργὴ
ἀπ' τῆς σκλαβιᾶς τὴν μαύρη μέρα
νὰ σώσουνε αὐτὴ τὴ γῆ.

Ὅλ' ἡ ψυχή του καὶ ζωὴ
τὴν ὥρα ἐκείνη κράζει „Νίκη!"
κάθε τῆς φύσεως πνοὴ
θαρρεῖ πῶς ἀλαλάζει „Νίκη!"
μὲ μιὰν ἀτέλειωτη βοή.

Παιᾶνες, ὕμνοι, μουσικὴ
νομίζει πῶς στὴν ἀκοή του
γύρω πετοῦν μαγευτικοὶ
καὶ νοιώθει ἕως στὴ ψυχή του
ἀνατριχίλα ἡδονική.

Ἔτσι πετᾷ κ' ἔτσι περνᾷ·
βουνά, λαγκάδια πίσω μένουν,
φθάνουν σιμὰ τὰ μακρυνά,
τὰ κοντινὰ εὐθὺς μακραίνουν
καὶ φεύγουν πίσω του ξανά.

Στὸν δρόμο του τὸ φτερωτὸ
λὲς καὶ ὁ κόπος δὲν τὸν φθάνει·
σὰν ἕνα πνεῦμ' ἀγαπητὸ
εἰς τὸ φτερό του τὸν λαμβάνει
τὸ ἀόρατο καὶ δυνατό.

Μὰ σὰν ἀντίκρυσε λευκὴ
τὴν ἡλιοστάλακτη Ἀθήνα
ποῦ ἡ σοφία κατοικεῖ
στὰ ἱερὰ παλάτια ἐκεῖνα
καὶ ἡ ὡμορφιὰ ἡ θεϊκή,

Σὰν εἶδ' ἐμπρός του νὰ φανῇ
μακρυὰ στὰ βάθη σὰν εἰκόνα
τὴν πόλι ἐκείνη τὴν τρανὴ
ποῦ ἐγέννησε τὸν Μαραθῶνα,
τὴ δόξα τὴν παντοτεινή.

Τότε μέσ' τὴ βαθειὰ σιγὴ
ἀπ' τὰ λαχταριστά του στήθη
ἀντήχησε χαρᾶς κραυγή,
καὶ ὥρμησ' ἐπέταξεν, ἐχύθη
μὲ γρηγοράδα πιὸ γοργή.

Εἶν' ἡ καρδιά του ἕνας παλμὸς
καὶ ἀγαλλίασι οὐράνια
εἶν' ὅλος ἐνθουσιασμὸς
καὶ θρίαμβος καὶ περηφάνεια
καὶ δόξα κ' ἅγιος ψαλμός.

Κ' ἐκεῖνοι ὅπου καρτεροῦν
κ' ἀπὸ τὰ τεῖχη ἀγναντεύουν,
τὸν διακρίνουν, τὸν θεωροῦν,
κι' ἀνατριχιάζουνε, μαντεύουν,
καὶ τρέχουνε καὶ λαχταροῦν.

Ἀγόρια ὡραῖα, γελαστά,
κόραις μὲ κάλλη μαρμαρένια,
μὲ πρόσωπα ζωγραφιστά,
γέροι, ἱερεῖς μὲ τ' ἄσπρα γένεια
στὰ στήθη ἐπάνω ἁπλωτά

Τρέχουν· καὶ μοιάζουν μὲ χορὸ
ψυχῶν ὡραίων ποῦ περνοῦνε
καὶ πνέουν ἄρωμα ἱερὸ
καὶ οἱ ἅγιοι ταῖς ὁδηγοῦνε
στὸν οὐρανὸ τὸ φωτερό.

„Νίκη" φωνάζει· κ' ἡ φωνὴ
ἀντιλαλεῖ σὲ μύρια στήθη
καὶ μύρια στήθη συγκινεῖ·
εἰς κάθε ὄψι φῶς ἐχύθη
εἰς κάθε στῆθος ἡδονή.

„Νίκη"—τοῦ κόβετ' ἡ λαλιὰ
καὶ γέρνει τὸ νεκρὸ κεφάλι
μέσ' τῆς χαρᾶς τὴν ἀγκαλιὰ
μὲσ' τῆς γιορτῆς τὴ θεία ζάλη
μέσ' τοῦ θριάμβου τὰ φιλιά.

Τὸ σῶμά του πέφτει στὴ γῆ
ποῦ ἐλεύθερη, μὲ περηφάνεια
τὸ ἀγκαλιάζει, τὸ εὐλογεῖ·
τὸ πνεῦμά του εἰς τὰ οὐράνια
πάει μὲ τῆς νίκης τὴν κραυγή.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ

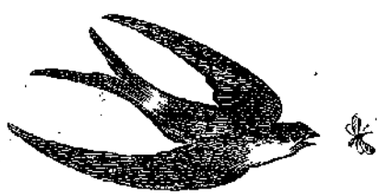

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Αἱ πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου.

Αἱ πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου εἶνε τὰ ἀρχαιότατα μνημεῖα τῆς γῆς· τινὲς ἐξ αὐτῶν κατεσκευάσθησαν τρισχίλια ἴσως ἔτη π. Χ. Ἄραψ μυθογράφος λέγει περὶ αὐτῶν ὅτι ἐν ᾧ τὰ πάντα φοβοῦνται τὸν χρόνον, ὁ χρόνος φοβεῖται μόνον τὰς πυραμίδας. Αἱ μέγισται τῶν πυραμίδων εἶνε ἡ τοῦ *Χέοπος* (κατὰ τὰς ἐπιγραφὰς *Χουφοῦ*) περὶ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρόδοτος λέγει ὅτι ᾠκοδομήθη εἰς εἴκοσιν ἔτη ἐργαζομένων ἑκατὸ χιλιάδων ἀνθρώπων. Ἡ πυραμὶς αὕτη ἐξετασθεῖσα καὶ καταμετρηθεῖσα ἀκριβῶς εὑρέθη ἔχουσα τετραγωνικὴν περίπου τὴν βάσιν, ὕψος δὲ ποδῶν 448, καὶ ἐξωτερικῶς 203 βαθμίδας, Ὁ γεωγράφος Στράβων ὁμιλεῖ περὶ ἑνὸς *λίθου ἐξαιρεσίμου* ὅστις διὰ σχοινίου στενοῦ ἔφερε πρὸς τὴν θήκην ὅπου ἔκειτο ὁ νεκρὸς τοῦ Χέοπος. Ὁ ἐξαιρέσιμος οὗτος λίθος ἀνευρέθη τυχαίως, διότι δὲν διεκρίνετο ἔξωθεν, εἰς τὴν βορειοανατολικὴν πλευρὰν κατὰ τὴν 15ην βαθμίδα. Ἡ κρυπτὴ αὐτὴ εἴσοδος φέρει εἰς πάροδον, ἥτις προχωρεῖ πρὸς τὰ κάτω μέχρι τῆς βάσεως σχεδὸν τῆς πυραμίδος, ἔπειτα δὲ ἀναβαίνει μέχρι μικροῦ ἐπιπέδου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον διαιρεῖται εἰς τρία μέρη· καὶ μία μὲν πάροδος φέρει ὁριζοντίως εἰς ἕνα θαλαμίσκον ὅστις λέγεται *θήκη τῆς βασιλίσσης*, ἄλλη ἀνερχομένη καὶ θολοειδῆ ἔχουσα τὴν ὀροφὴν φέρει εἰς θάλαμον, ὅστις περιέχει τὴν βασιλικὴν λάρνακα ἄνευ τοῦ νεκροῦ ὅμως, διότι ἁρπαγεὶς οὗτος κατὰ τὸν 8ον αἰῶνα ὑπὸ ἄραβος καλίφου κατεποντίσθη ἐν ναυαγίῳ παρὰ τὰς ἱσπανικὰς ἀκτάς· ἄλλη δὲ πάροδος καταβαίνει ὡς φρέαρ βαθύ. Τὴν πυραμίδα ταύτην ἐπεσκέφθη τῷ 1798 ὁ Μέγας Ναπολέων.

Μετὰ τὴν πυραμίδα τοῦ Χέοπος μεγαλείτερα εἶνε ἡ τοῦ *Χεφρίνου* (Χαφρὲ) καὶ τοῦ *Μικερίνου* (Μανκερέ), τοῦ τελευταίου δὲ τούτου τὸ σῶμα ἀνακαλυφθὲν διατηρεῖται ἐν τῷ βρετανικῷ μουσείῳ.

Ὄχι μακρὰν τῆς πυραμίδος τοῦ Χέοπος κεῖται κολοσσιαία Σφίγξ, ἀποτελουμένη ἐκ πελωρίου σώματος λέοντος καὶ ἀνθρωπίνης κεφαλῆς εἶνε δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τῆς ἄμμου τῆς ἐρήμου σκεπασμένη· τὸ γιγάντιον τοῦτο τέρας μονόλιθον, λαξευμένον ἐκ βράχου, παρίσταται καθήμενον, προτεταμένους ἔχον τοὺς ἐμπροσθίους πόδας.

Ὠφέλιμον φυτόν.

Ὅλοι σας γνωρίζετε τὸ ἡλιοτρόπιον, τὸ κοινῶς

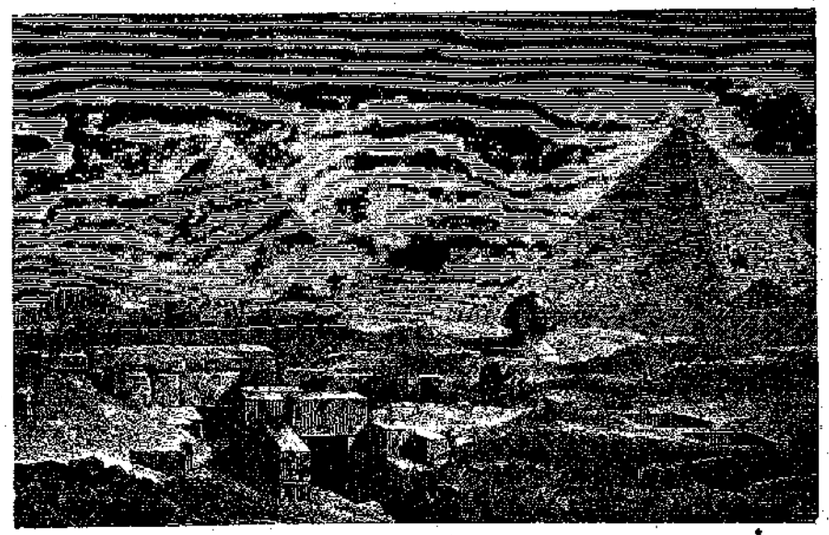

Αἱ Πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου

καλούμενον *ἥλιος*. Εἰς τὴν Ρωσσίαν τὸ φυτὸν τοῦτο καλλιεργεῖται συστηματικῶς καὶ καθίσταται πολὺ ὠφέλιμον Ἐκ τοῦ σπόρου του παράγεται ἔλαιον τοῦ φαγητοῦ ἐξαίρετον τὴν γεῦσιν, τὸ δὲ μετὰ τὴν ἐξαγωγὴν αὐτοῦ ἐκπίεσμα εἶνε καταλληλότατον πρὸς λίπανσιν τῶν ἀγρῶν· οἱ σπόροι του χρησιμεύουσιν καὶ ὡς τροφὴ τῶν ὀρνίθων. Ὁ καυλὸς αὐτοῦ ξηραινόμενος χρησιμεύει ὡς καύσιμος ὕλη.

Αἱ φυτεῖαι τῶν ἡλιοτροπίων ἐξυγιαίνουν προσέτι τὰ βαλτώδη μέρη, διότι τὸ φυτὸν τοῦτο ἀπορροφᾷ πολὺ νερὸν κατὰ τὴν αὔξησίν του.

Ὁ ἀριθμὸς 37.

Εἶνε περίεργος ὁ ἀριθμὸς 37. Πολλαπλασιάσατέ τον ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ τὰ πρῶτα ἐννέα πολλαπλάσια τοῦ 3 δηλαδὴ ἐπὶ 3, 6, 9, 12, 15, 18, 21, 24, 27, θὰ εὕρετε γινόμενον ἀποτελούμενον ἐκ τῶν αὐτῶν τριῶν ἀριθμῶν.

Ἡ ἰδιότης τοῦ ἀριθμοῦ τούτου μᾶς ἐπιτρέπει νὰ κάμωμεν τὸ ἑξῆς παίγνιον.

Παρακαλέσατε κάποιον νὰ σημειώσῃ ἀριθμόν τινα

ἀπὸ τοῦ 1 μέχρι τοῦ 9 καὶ νὰ τον ἐπαναλάβῃ τρὶς ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἀριθμὸς ἀποτελούμενος ἐκ τριῶν ἀριθμῶν τῶν αὐτῶν, ἔπειτα δὲ νὰ διαιρέσῃ τὸν ἀριθμὸν τοῦτον (τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζετε) διὰ τοῦ ἀθροίσματος τῶν τριῶν ἀριθμῶν ἐξ ὧν σύγκειται· οἱοσδήποτε καὶ ἂν εἶνε ὁ ἐκλεχθεὶς ἀριθμὸς δύνασθε μετὰ βεβαιότητος νὰ εἴπητε ὅτι τὸ ὑπόλοιπον θὰ εἶνε 37.

Παράδοξος ἰατρικὴ τῶν Κινέζων.

Πρὸ ἑνὸς αἰῶνος ἀκόμη ἐν Κίνᾳ ἐπεκράτει ἡ ἑξῆς συνήθεια. Ἂν ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας ἠσθένει, συνεκαλοῦντο οἱ ἐπισημότεροι ἰατροὶ τῆς Αὐτοκρατορίας ἕκαστος δ' ἐξ αὐτῶν ἐπρότεινε τὸ ἰατρικόν του. Ὅλα τὰ ἰατρικὰ ἐκεῖνα ἀνεκατεύοντο καὶ ἐδίδοντο εἰς τὸν αὐτοκράτορα. Καὶ ἂν μὲν οὗτος ἀνέκτα τὴν ὑγείαν του, ὅλοι οἱ ἰατροὶ ἀνεξαιρέτως ἀντημείβοντο μεγαλοπρεπέστατα· ἂν ὅμως ἀπέθνησκε, τότε ἐκόπτετο ὅλων ἡ κεφαλή.

Ὁ ἐφετεινὸς χειμών.

Ὁ ἐφετεινὸς δριμύτατος χειμὼν εἶνε ὁ βαρύτερος ἐξ ὅσων ἐνέσκηψαν εἰς τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τοῦ 1739, ὅτε ὁ Τάμεσις, ὁ Σηκουάνας καὶ ὁ Ρῆνος ἐπάγωσαν ἐντελῶς, ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ Νεύκ ἵστατο ἐπὶ μῆνας πελώριος βράχος ἐκ πάγου. Μετὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1739 βαρὺς χειμὼν ἦτο ὁ τοῦ 1794, ὅτε τὸ ἱππικὸν τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας ἐκυρίευσε τὸν ἐχθρικὸν στόλον ἀποκεκλεισμένον ὑπὸ τοῦ πάγου ἐν Ζεδαίρ Ζῇ. Ψυχρὸς ἦτο ὁ χειμὼν καὶ τοῦ 1812, τοῦ 1837, τοῦ 1844, τοῦ 1859 καὶ τοῦ 1870, ἀλλὰ τὸ ἐκτάκτως βαρὺ τοῦ ἐφετεινοῦ χειμῶνος ὑπερβάλλει, εἰς τὰς βορεινὰς χώρας τοὐλάχιστον, πάντα ἄλλον ἀπὸ τοῦ 1739.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ὡς γνωστὸν ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ τὴν σύνταξιν τῶν *παιδικῶν πνευμάτων* ὡς καὶ τῶν *πνευματικῶν ἀσκήσεων* ἔχει ἀναθέσῃ ἀνέκαθεν εἰς τοὺς φίλους αὐτῆς ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀγαπητὰς ἀναγνωστρίας.

Πόσον ὠφέλιμον εἶνε τοῦτο εἰς αὐτούς; (διότι ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἐν παντὶ καὶ πάντοτε ἐπιδιώκει πρὸς τῇ τέρψει καὶ τὴν ὠφέλειαν τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνωστῶν της) εὐκόλως ἐννοεῖται· διὰ τῶν *παιδικῶν πνευμάτων* ἀληθῶς ὀξύνεται τὸ πνεῦμα τῶν ἀγαπητῶν της φίλων· ὁ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ μίαν εὐφυολογίαν, ὁ εὑρίσκων τέρψιν ἐν αὐτῇ εἶνε ἤδη εὐφυής· καὶ ἐν παρόδῳ, καὶ ἐν τῷ μέσῳ συνδιαλέξεως ἂν την ἀκούσῃ θά τῳ κάμῃ ἐντύπωσιν, ἐνῷ διὰ τὴν ἀσυνήθιστον περᾷ ἀπαρατήρητος ὡς ὡραῖον θέαμα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μύωπος. Ἐννοεῖται λοιπὸν μεθ' ὑποίας εὐχαριστήσεως δημοσιεύει τὰ *παιδικὰ πνεύματα* τῶν συνδρομητῶν της καὶ πόσον ἐκτιμᾷ τοὺς ἀποστέλλοντας τοιαῦτα.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, θέλουσα νὰ ὑπεκκαύσῃ ἔτι μᾶλλον τὸν ζῆλον καὶ νὰ κινήσῃ τὴν ἅμιλλαν τῶν ἐνασχολουμένων εἰς τὸ εἶδος τοῦτο προτείνει καὶ πάλιν διαγωνισμὸν εἰς σύνθεσιν *παιδικοῦ πνεύματος* ἐλπίζει δὲ ὅτι πολλοὶ θὰ λάβωσι μέρος εἰς αὐτόν.

Ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ

Πᾶς συνδρομητὴς καὶ πᾶσα συνδρομήτρια τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ δύναται νὰ στείλῃ πρὸς αὐτὴν ἓν ἢ περισσότερα *παιδικὰ πνεύματα* καὶ νὰ τα στείλῃ ὁπόταν θέλῃ.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν ἀναλαμβάνει νὰ δημοσιεύῃ πάντα τὰ στελλόμενα πρὸς αὐτὴν *παιδικὰ πνεύματα*, οὐδὲ νὰ αἰτιολογῇ τὴν μὴ δημοσίευσιν αὐτῶν· θὰ δημοσιεύῃ μόνον ὅσα κατὰ τὴν κρίσιν της νομίζει κατάλληλα διὰ τὸ φύλλον της, ἀδιαφοροῦσα ἂν εἶνε πρωτότυπα ἢ μεταφρασμένα ἐκ ξένων γλωσσῶν, ἂν ἐννοεῖται, *δὲν ἔχωσι δημοσιευθῇ ἄλλοτε ἐν τῇ* ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ. Μίαν μόνην θερμὴν σύστασιν ἀπευθύνει πρὸς τοὺς φίλους της ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ: νὰ μὴ ἀντιγράφωσι παιδικὰ πνεύματα ἐξ ἄλλων ἑλληνικῶν δημοσιευμάτων, διὰ νὰ μὴ ἐκθέτωσιν αὐτὴν εἰς τὸν κίνδυνον νὰ ἐκληφθῇ ὡς κλέπτουσα τὴν διανοητικὴν ἐργασίαν τῶν ἄλλων.

Ὁ διαγωνισμὸς οὗτος τοῦ παιδικοῦ πνεύματος θὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦ φύλλου τῆς 15ης Μαρτίου (τεύχους 5ου) καὶ θὰ λήξῃ εἰς τὸ φύλλον τῆς 31 Δεκεμβρίου ἐ.ἔ. (τεῦχος 24ον). Οἱ θέλοντες λοιπὸν νὰ συμμετάσχωσι τοῦ παρόντος διαγωνισμοῦ ἂς ἀρχίσωσι νὰ στέλλωσι *παιδικὰ πνεύματα* εὐθὺς ἅμα λάβωσι τὸ παρὸν τεῦχος.

Τὰ πρὸς δημοσίευσιν στελλόμενα παιδικὰ πνεύματα πρέπει νὰ εἶνε γεγραμμένα εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου καὶ νὰ φέρωσι τὴν ὑπογραφὴν τοῦ στέλλοντος αὐτὰ καὶ τὸ ψευδώνυμόν του, ἐὰν μὲ τὸ ψευδώνυμον ἐπιθυμῇ νὰ δημοσιεύωνται.

Τὰ βραβεῖα εἶνε τὰ αὐτὰ καὶ τοῦ 3βου διαγωνισμοῦ τοῦ προταθέντος ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ἰανουαρίου. Θὰ ἀπονεμηθῇ δὲ τὸ πρῶτον βραβεῖον εἰς ἐκεῖνον οὗτινος θὰ δημοσιευθῶσι πλειότερα παντὸς ἄλλου *παιδικὰ πνεύματα* εἰς τὰ τεύχη τῶν μηνῶν Μαρτίου μέχρι Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. Τὸ δεύτερον δὲ βραβεῖον θ' ἀπονεμηθῇ εἰς τοὺς δύο ἀμέσως ἑπομένους μετὰ τὸν λαβόντα τὸ πρῶτον βραβεῖον, καὶ τὸ τρίτον εἰς τοὺς τρεῖς τοὺς ἑπομένους μετὰ τοὺς λαβόντας τὸ δεύτερον βραβεῖον. Πάντες δὲ οἱ λοιποὶ θὰ ἐπαινεθῶσιν ἢ θὰ τύχωσιν εὐρήμου μνείας.

Οἱ ἀριστεύοντες εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἀξιοῦνται καὶ τῆς τιμῆς τῆς δημοσιεύσεως της εἰκόνος των ἐν αὐτῇ, ἂν ἀποστείλωσι τὴν φωτογραφίαν των.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΣ ΟΓΔΟΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ὡς πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου ἦτοι τὴν ἔναρξιν καὶ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ τὴν ἀποστολὴν καὶ δημοσίευσιν τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων καὶ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων ἰσχύουσι πάντα τὰ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ διαγωνισμῷ λεχθέντα.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Σταθάκης κάμνει ἀπὸ ἑνὸς τετάρτου ἤδη πολὺν θόρυβον. Ἡ μητέρα του τὸν ἐπιπλήττει.

— Σταθάκη, κάνε μου τὴν χάριν νὰ παύσῃς αὐτὸν τὸν θόρυβον.

Μετά τινα λεπτὰ ὁ θόρυβος ἀρχίζει ἐκ νέου.

— Σοῦ εἶχα εἰπῆ νὰ παύσῃς αὐτὸν τὸν θόρυβον, τῷ λέγει ἡ μητέρα του·

— Καλά, ἄκουσα μητέρα· ὁ θόρυβος ποῦ κάνω τώρα δὲν εἶνε ἐκεῖνος ποῦ μοῦ εἶπες, εἶνε ἄλλος!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πικουλίνου.

*

Ὁ Κουρεικεφαλάκης περιπατῶν Κυριακὴν τινα εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος ἀκούει τὰ μουσικὰ τεμάχια τὰ ὁποῖα παίζει ἡ στρατιωτικὴ μουσική.

— Ὤ! τί ὡραῖο κομμάτι! ἀναφωνεῖ ἔξαφνα, σκαλίζων εἰς τὸ θυλάκιόν του· πρέπει νὰ δέσω ἕνα κόμβον διὰ νὰ τὸ ἐνθυμηθῶ αὔριον!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Καρδιᾶς

*

Ἡ μητέρα τῆς μικρᾶς Φιφῆς τῇ ἔδωκε τρεῖς χουρμάδες νὰ δώσῃ τοὺς δύο εἰς τὰ δύο ἀδελφάκια της Ἀντωνάκην καὶ Πετρίκον καὶ τὸν ἄλλον νὰ τὸν φάγῃ ἐκείνη.

Ἡ Φιφὴ ἐπιστρέφει μετ' ὀλίγον.

— Μαμμά, λέγει, εἰς τὴ σκάλα ἦταν σκοτεινὰ κ' ἔκαμα λάθος, ἀντὶ νὰ φάγω ἕνα χουρμὰ ἔφαγα δύο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπαίδους Κόδρου

*

Εἰς τὴν Φορῶ ὑπεσχέθη ἡ μητέρα της ἐν ὡραῖον καινγιδι ἂν εἶνε φρόνιμη ὅλη τὴν ἑβδομάδα. Ἡ Φορῶ ἦτο φρόνιμη καὶ ἡ μητέρα της τῇ εἶπε·

— Αὔριο θὰ ἔχῃς τὸ καινγιδι σου.

Ἡ Φορῶ τὴν αὐγὴν αὐγὴν τῆς ἄλλης ἡμέρας, μόλις ἐξύπνησεν ἠρώτησε·

— Μητέρα, σήμερα εἶνε αὔριο;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐωθινοῦ Ἀστέρος

*

ΜΗΤΕΡΑ. Γιατί κλαῖς, παιδί μου, μήπως σ' ἔδειρε ὁ πατέρας σου;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. Κλαίω ἐπειδὴ δὲν μ' ἔδειρε· ἐν ᾧ τὸν Γιῶργο τὸν ἔδειρε... κ' ἔπειτα τοῦ ἔδωκε γλυκό!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ ἐν Βουλγαρίᾳ Ἑλληνισμοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι σου. *Κατσικάκη τῆς Μάνης.* Ὁ καλός σου ὁ πατέρας θὰ φύγῃ πάλιν εἰς τὴν Βομβάη, καὶ ὅλοι σας λυπᾶσθε πολύ· ἀλλὰ θὰ περάσῃ πάλιν γρήγορα ὁ καιρός, καὶ συλλογίσου τί συγκίνησι θὰ αἰσθάνεσθε τὰς ἡμέρας ποῦ θὰ τον περιμένετε, μὲ τί καρδιοχτύπι θὰ προσμένετε τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ ριφθῆτε εἰς τὴν ἀγκάλη του, καὶ τί δάκρυα εὐτυχίας θὰ χύσετε ἐν ᾧ θ' ἀγγαλιάζεσθε. Ἔχει, βλέπεις, καὶ αὐτὸς ὁ ἀποχωρισμὸς τὰ καλά του: τὰς συγκινήσεις, τὴν χαρὰν τῆς ἐπανόδου.

Πολὺ πρωτότυπα εἶνε τὰ περὶ ἐμοῦ λεγόμενά σου, *Κόρη τῆς Δοξασμένης Ἴδης*, καὶ ὁμοιάζουν πρὸς δίηγημάτακι, τὸ ὁποῖον δὲν ἀντέχω νὰ μὴ δημοσιεύσω, ἀφ' οὗ μάλιστα τὸ ἀπευθύνεις «πρὸς τοὺς συνδρομητὰς καὶ τὰς συνδρομητρίας τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ». Κατὰ τὸ ἔτος 1879 ἐγεννήθη εἰς ἓν τυπογραφεῖον τῶν Ἀθηνῶν ἐν ὡραῖον τριανταφυλλένιον κοριτσάκι. Ἐγεννήθη βρέφος κλονούμενον ἐπὶ τῶν ποδῶν του καὶ ὅσαι ἦσαν εἰς κατάστασιν ἔσπευσαν νὰ το στηρίξουν διὰ νὰ μὴ πέσῃ. Τὸ κοριτσάκι ἐκεῖνο ἐμεγάλωσεν εὐτυχὲς καὶ λατρευόμενον ὑπὸ πάντων ὅσοι τὸ ἐγνώριζον· ἐκοσμεῖτο ὁλονὲν μὲ προτερήματα καὶ καθίστατο πλέον ἀξιαγάπητον. Σήμερον εἶνε φαιδρὰ καὶ σοβαρὰ συγχρόνως, ροδινὴ ἀνθηρὰ κοράσι, ἀξιαγάπητος καὶ ἀξιοσέβαστος συνάμα ἂν καὶ μόλις εἰσῆλθε τώρα εἰς τὰ 15 ἔτη. Εἶνε γνωστὴ εἰς πᾶσαν γωνίαν τῆς οἰκουμένης ὅπου πάλλει ἑλληνικὴ καρδία καὶ ὁμιλεῖται ἡ ἀγία γλῶσσά μας. Ἡμεῖς ἂς την θερμάνωμεν μὲ τὴν ἀγάπην μας καὶ ἂς προσπαθῶμεν ὅσον δυνάμεθα νὰ την καταστήσωμεν καὶ εἰς ἄλλους γνωστήν, διὰ ν' ἀνοίξωμεν τὴν θύραν τῆς εὐδαιμονίας καὶ εἰς ἄλλα παιδία τὰ ὁποῖα δὲν γνωρίζουν τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ.»

Παντοῦ, παντοῦ ὁ χειμὼν ἐφέτος ὑπῆρξε δριμύτατος, *Φιλόπατρι Κόδρε.* Ἡ θερμοκρασία κατέβη 30 καὶ πλέον βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδενικόν· ἤδη ὅταν φθάσῃ 17—18 βαθμοὺς μεταβάλλεται εἰς ἄλγος· εἰς 30 εἶνέ τι φοβερόν, τὸ ὁποῖον μόνον ὅσοι κατοικοῦν βόρεια κλίματα ἢ ἔζησαν εἰς βορείους χώρας δύνανται νὰ ἐννοήσωσι· δὲν ἐκπλήττομαι λοιπὸν ἂν καὶ ἐν Βραΐλᾳ τόσον ἄφθονος ἔπεσεν ἡ χιών, ὥστε ἔπαυσεν ἐπ' ὀλίγον ἡ κυκλοφορία τῶν σιδηροδρόμων.

Τὸ ὅτι σὲ *κατεμάγεσσε* ὁ Μικρὸς Λόρδος, *Ἐωθινὲ Ἀστήρ*, ἀποδεικνύει ὅτι ἔχεις καλαισθησίαν. Εἰς ἐμὲ δὲ ἠξεύρεις τί ὑπερήρεσεν; ἡ ἀπόφασίς σου νὰ λάβῃς ὡς ὑπόδειγμα τὸν μικρὸν Κέδρικ.

Πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ ἰδέα σου, *Μικρὲ Γονδολιέρε*· προσπαθεῖς νὰ γράφῃς ὅσον τὸ δυνατὸν καθαρώτερα, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ κουράζῃς τὰ μάτια μου. Εἶσαι, χωρὶς ἄλλο, κελὸ παιδί.

Ἡ καϋμένη ἡ *Μικρὴ Καρδιὰ* εἶνε πολὺ δυστυχὴς μὲ τὰς χιονίστρας της· τὴν ἐπεριεκύκλωσαν, τῆς ἔκαμαν ἀπὸ παντοῦ πολιορκίαν· ἔχει χιονίστρες εἰς τὰ πόδια, ἔχει εἰς τὰ χέρια, ἔχει ὡς κ' εἰς τ' αὐτάκια της ὡσὰν νὰ ἦταν σκουλαρίκια. Καὶ πηγαίνει κούτσα-κούτσα εἰς τὸ σχολεῖον ἡ καϋμένη ἡ *Μικρὴ Καρδιά*.

Βεβαίως, *Γλωσσοῦ*, ἐγὼ σοῦ συγχωρῶ τὰς ἀνορθογραφίας σου, ἀφ' οὗ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ βάλῃς τὰ δυνατά σου νὰ μὴν κάμῃς εἰς τὸ ἑξῆς· ἀλλὰ συλλογίσου ὅτι ὅλοι δὲν θὰ εἶνε τόσον ἐπιεικεῖς ὅσον ἐγὼ καὶ μπορεῖς νὰ μὴν δώσῃς ἀφορμὴν νὰ γελοῦν μαζί σου.

Καλὰ λέγομεν εἰς τὴν γλῶσσάν μας *σὰν τὰ χιόνια*, ὅταν βλέπομεν κάτι ἔξαφνα, ἔξαφνα, ἀπροσδοκήτως· ἡ ἔκφρασις αὕτη ἁρμόζει εἰς τὸ ὡραῖον κλίμα μας ὅπου ἡ χιὼν μᾶς ἐπισκέπεται τόσον σπανίως, αὐτὴν δέ, ἀνεφώνησα κ' ἐγὼ ὅταν ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρὸν εἶδα ἐπιστολήν σου, *Τσάτσα Γελασιή*. Τί ἐγίνεσο μῆνας καὶ μῆνας τώρα, καλή μου φίλη; ἐπερίμενες νὰ χιονίσῃ διὰ νὰ ἐμφανισθῇς *σὰν τὰ χιόνια*;

Ἐπανειλημμένως ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σου, *Δούλη Ἑλλάς*· μοῦ ἤρεσε τόσον πολύ! Ἔλαβα καὶ τὴν φωτογραφίαν σου διὰ τὴν ὁποίαν σ' εὐχαριστῶ πολύ. Ἐννοεῖται ὅτι δύνασαι νὰ μοῦ γράφῃς ὅσον θέλεις. Τὴν *συμφωνίαν* τὴν ὁποίαν μοῦ προτείνεις δέχομαι εὐχαρίστως· ἔσο βεβαία ὅτι ἐγὼ θὰ σοι ἀπαντῶ πρόθυμος πάντοτε. Αἱ δύο ἰδέαι σου, ἡ πατριωτικὴ καὶ ἡ περὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀειμνήστου Κατακουζηνοῦ μὲ συνεκίνησαν πολύ· καὶ αἱ δύο μαρτυροῦν ὅτι ἔχεις καρδίαν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου 1893]

17. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον ἀντιλέγει, τὸ δεύτερον κρατεῖ
τὸ σύνολόν μου κόπτει καὶ ξύλο καὶ χαρτί.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Τσάτσας Γελαστῆς.

18. Συλλαβόγριφος.

Νῆσος εἶνε τὸ πρῶτόν μου, σὺ δὲ τὸ δεύτερόν μου
Λάμψις εἶνε τὸ τρίτον μου, πτηνὸν τὸ σύνολόν μου.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ ἐν Βουλγαρίᾳ Ἑλληνισμοῦ.

19. Στοιχειόγριφος.

'Στὴν θάλασσαν καὶ 'ςτὴν ξηρὰν παντοῦ ὅπου ἐνσκήπτω
Πλοῖα βυθίζω αὔτανδρα, οἰκίας καταρρίπτω
Ἐὰν ἐκ τῶν στοιχείων μου ἀλλάξῃς ἓν καὶ μόνον
Καὶ καταιβάσῃς γρήγορα προσέτι καὶ τὸν τόνον
Πόλις θὰ γίνω ξακουστὴ εἰς τὸν ἀρχαῖον χρόνον

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτριδος Κόδρου.

20. Στοιχειόγριφος.

Μὲ ἦτα πολυζήτητον
Καὶ μὲ ὠμέγα χρῶμα.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηγοῦ Γόρδωνος.

21. Αἴνιγμα δημῶδες.

Σύρε τ' ἄντερο
χορεύει ἡ κόρη.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς 'Ανθισμένης 'Αμυγδαλιᾶς.

22. Αἴνιγμα.

Μὲ πίνουσιν οἱ ἄνθρωποι· ποτὸν δὲν εἶμαι ὅμως
δὲν πιάνομαι καὶ πάντοτε μ' εἶν' ἀνοικτὸς ὁ δρόμος.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Ατρομήτου Εὐζώνου.

23. Πρόβλημα.

Γεμίζει τις ἓν ποτήριον μὲ κρασὶ καὶ πίνει τὸ ἓν τέταρτον, ἔπειτα γεμίζει τὸ ποτήριον μὲ νερὸν καὶ πίνει τὸ ἓν τρίτον τοῦ μίγματος· γεμίζει ἐκ νέου τὸ ποτήριον μὲ νερὸν καὶ πίνει τὸ ἥμισυ τοῦ νέου μίγματος καὶ ἔπειτα γεμίζει τελευταίαν φορὰν τὸ ποτήριον μὲ νερόν. — Ποία εἶνε ἡ ἀναλογία τοῦ νεροῦ καὶ τοῦ κρασιοῦ ἐν τῷ περιεχομένῳ τοῦ ποτηρίου;

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Εωθινοῦ 'Αστέρος.

24. Παίγνιον.

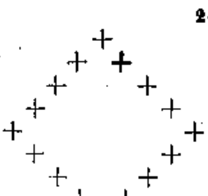

'Αντικατάστησον τοὺς σταυροὺς διὰ γραμμάτων ὥστε καὶ ἀπὸ τὰς τέσσαρας πλευρὰς εἴτε ἐκ τῶν ἄνω εἴτε ἐκ τῶν κάτω ν' ἀναγινώσκεται ἡ αὐτὴ λέξις.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος.

25—27. Κεκρυμμένα ὀνόματα πτηνῶν.

1. Ὁ 'Αβραὰμ εἶχεν υἱὸν ὃν 'Ισαὰκ ἐκάλει.
2. Ὁ πατὴρ τοῦ Κανάρη ὠνομάζετο Μιχαήλ.
3. Πρέπει νὰ ἔχωμεν ἁγνὴν τὴν ψυχήν.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δοξασμένης Ἴδης.

28. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἑπομένων γραμμάτων σχηματίσατε συμβουλὴν τοῦ Σωκράτους πρὸς σπάταλον συμπολίτην του, ὅστις παρεπονεῖτο εἰς αὐτὸν καθ' ὁδὸν ὅτι ὠλιγόστευσεν ἡ περιουσία του.

Ααααααααεεεηιιοοοοοουυυυωδδζμνννννπρρσσσστττττχ.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δοξασμένης Ἴδης.

29. Ἐπανόρθωσις στίχων.

Ὅταν ἁγία, παρθενική, ἡ αὐγὴ τοῦ βίου, καλύπτει πάντα μ' ἐλπίδας, μὲ χαρὰν καὶ μὲ κάλλη, τί αἴσθημα θάλλει ἐν τῇ καρδίᾳ πρῶτον, πρῶτον; Ἡ φιλία· τί ἄλλο;

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Μικρῆς Καρδιᾶς.

30. Ἱστορικὴ ἐρώτησις.

Ποῖος ποῦ καὶ πότε εἶπε τοὺς ἀξιομνημονεύτους τούτους λόγους: «Ἐὰν θέλωμεν νὰ ἔχωμεν πατρίδα, ἐὰν εἴμεθα ἄξιοι νὰ ζῶμεν ἐλεύθεροι... ἂς δώσῃ ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ὅτι ἔχει καὶ δύναται»;

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Πικουλίου.

31. Καλλιτεχνικὴ ἐρώτησις.

Ποῖα χρώματα ἦσαν ἄγνωστα εἰς τὸν περίφημον ἀρχαῖον ζωγράφον Πολύγνωτον;

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους.

32. Καλλιτεχνικὴ ἐρώτησις.

Τίς εἶνε ὁ μέγας μελοποιός, ὅστις κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του ἔπαθε κώφωσιν, χωρὶς ὅμως νὰ ἐμποδισθῇ ἐκ τοῦ παθήματος τούτου νὰ μελοποιήσῃ θαυμάσια ἔργα;

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Αρμονίου.

33. Φιλολογικὴ ἐρώτησις.

Τίς ποιητὴς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ἐτυφλώθη νέος καὶ τίς ἕτερος ποιητὴς ἔγραψε δέησιν ὑπὲρ αὐτοῦ;

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Γονδολιέρου.

34. 'Απροσδόκητον.

Κατὰ τί διαφέρει τὸ θερινὸν θέατρον ἀπὸ τὸ χειμερινόν;

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μίκιου.

35. Λογοπαίγνιον.

Ποία λέξις λέγει ὅτι εἶνε χοῖρος;

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθέως Πυρφόρου.

36. 'Ελλειποσύμφωνον.

Η— ιααι — ειεε—αο—ου—αεαο—ευου—ει—ο—εαοεο—εο—αο—η—εοεω—η.

'Εστάλη ὑπὸ Παν. Καραδίμα.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Δεκεμβρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

185. Πνεῦμα, Νεῦμα. — 186. Μίνως, Μῆλος. — 187. Δημήτηρ, μήτηρ. — 188 (Ἡ λύσις ὁμοία πρὸς τὴν τοῦ 175 ἤτοι: Ἓν δίδραχμον, ἕνδεκα μονόδραχμα, δύο ἡμίδραχμα). — 189-191. Λεύκη, Μηλέα, Συκῆ. — 192-196. Ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων θρ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ὄρθρος, αἰθήρ, θρίξ, θάρρος, κριθή. — 197. Καλῶς ἀκούειν μᾶλλον ἢ πλουτεῖν θέλε. — 198.

Χύθη ὁ ἥλιος, ἡ πάχνη διαλυέται
Ἡ αὐγὴ σὰν τὴ νειότη γελάει
Σὰν πουλιοῦ ξεσυρμαδ' ἀγροικειέται
Εἰς τὰ φύλλ' τ' ἀέρ' ἂν περνάῃ.

—199. ΚΡΙΤΙΑΣ (1, ΛύΚος. 2, ΚόΡαξ. 3, Ἥλιος. 4, ΧιΤών. 5, ΚρανΙδιον. 6, ΠειρΑιεύς. 7, ΝόΣος). — 200. ΠΛΑΤΩΝ (1, Παρίσιοι. 2, Λέων. 3, 'Αφροδίτη. 4, Τῆνος. 5, 'Ωκεανία. 6, Νῖνος). — 201. ΗΛΕΚΤΡΑ (1, Ἥφαιστος. 2, Λοιμός. 3, Ἕκτωρ. 4, Κροῖσος. 5, Τρίκαλα. 6, Ρίζα. 7, 'Αληκτώ.) — 202. Εὐχὴ γονέων στηρίζει θεμέλια οἴκων. — 203. Ἡ ἕξις κόρον γεννᾷ.